

Kustra Gábor

Árvák

Regény

A Servier trilógia előtörténete

A szerző előszava

Amikor befejeztem a Servier trilógiát, melyet a „Névtelen ember”, a „Servier örökség”, és a „Flore rejtély” című regények alkotnak, az általam megírt történet befejezése után úgy éreztem, hogy meg kell írnom a trilógia előzményeit is. Akik a Servier trilógiát olvasták, a történet végére bepillantást kaphattak a történet drámai előzményeibe is, amelyek a folytatásban végül szerencsés fordulatot vettek, és ahhoz vezettek, hogy a múltban szétszakított család újra egyesülhetett.

Ám a szülők előtörténete nincs túl részletesen kifejtve, csak annyira, amennyire az szükséges. Így a Servier trilógia befejezésekor úgy döntöttem, hogy megírom a sokáig rejtélyes, és a múlt kódéba veszett előtörténet eseményeit is.

A Servier családtörténet utolsó kötetében, a Flore-rejtély című regényben a főhős életének legnagyobb titkára derül fény. Én azonban úgy gondoltam, hogy ezt a rejtélyt az előtörténetben is fenn szeretném tartani. Így aztán az előtörténet végére nem derül ki Guillaume de Flore életének nagy titka, de a történet tökéletesen lezárásra kerül. Így aki nem olvasta a Servier trilógiát, és ezzel az előtörténettel kezdi, az a Servier trilógia végén megtudja a rejtélyt. Akik viszont olvasták a Servier trilógiát, teljes részletességében meg fogják tudni az általuk már ismert történet múltját.

Kustra Gábor

Weboldal: <http://kustragabi.webnode.hu/>

ELSŐ RÉSZ

1793. októbere volt. Úgy tűnt, mintha a hideg, szürke idő a kegyetlen hónapok hatására sápadt volna el. Veszedelmes idők jártak. Amióta a jakobinusok a hideg és érzéketlen vezér, Robespierre vezetésével hatalomra jutottak Franciaországban, nem volt egyetlen ember sem, aki nyugodtan alhatott. Elég volt egy haragos szomszéd, hozzá egy feljelentéssel, és bárki könnyen a guillotine alá kerülhetett. Amióta a királyságot megdöntötték, a szabadság, egyenlőség, és testvériség jelszava mögé bújt hatalom épp a szabadságot, az egyenlőséget és a testvériséget tiporta örült módjára. Más országok, ahol még királyi dinasztiák uralkodtak, mindezt nem nézték jó szemmel, különösen azok után, hogy ezeknek az országoknak még a diplomatai is életveszélyben voltak, és nemegyszer végezték a guillotine alatt. Ezt különösen Anglia nézte rossz szemmel, diplomatait sorra menekítette ki a veszedelmes Franciaországból. A Calais kikötőből rendszeresen indultak észak felé a hajók, fedélzetükön a menekülőkkel. Aki csak tehetett, erre a hajóra próbált feljutni. A menekítő hálózat jó szervezettsége ellenére az őrzőjáratok állandóan vadásztak a menekülőkre, és ha elkapták őket, végük volt.

Párizs külvárosában esteledett. Az egyik egyemeletes házban egy négytagú család lapult meg, ügyelve arra, senki ne tudja, hogy itt vannak. A család angol volt. Egy egykori követségi diplomata, Lord Paul Merson rejtőzködött itt feleségével és két kiskorú lányával.

A férfi az emeleti ablaknál állt, és a szürkületet bámulta. Mély, szorongató érzés kerítette hatalmába, ahogy arra gondolt, odakint az utcán a halál les rá, és családjára. Annyira a gondolataiba merült, hogy szinte összerezsent, amikor a felesége mögé lépett.

- Miért áll itt, Paul? - kérdezte a nő halvány hangon.

A férfi felsóhajtott.

- Nem is tudom. Csak állok itt, és bámulom az utcát. Túl hosszúnak tűnik az az idő, amíg a kocsí ideér. Minden egyes percet, amit ebben a házban kell töltenem, óráknak érzek.

- Sikerülni fog, Paul, csak várnunk kell még egy kicsit!

A férfi szembefordult a feleségével, és szeretettel nézte a nő szőke haját, különös fényű, kék szemeit. Ezekből a szemekből végtelen szeretet áradt a férfi felé.

- Ön a legodaadóbb, legjobb feleség, akit csak kívánhattam az életben! - szólalt meg a lord.

A nő megsimogatta a férfi arcát.

- Ne aggodalmaskodjon, Paul! Isten segítségével hazajutunk! - mondta halkán.

- Bárcsak én is így tudnék reménykedni! - sóhajtott fel a férfi.

A nő szinte szuggerálta a férjét.

- Erősnek kell lennünk! A lányok miatt is! Ők nem érezhetik, hogy mekkora a veszély! Ők még fiatalok és vidámak! Maradjanak is azok!

A férfi bólintott.

- Igaza van, Ann. De... a gyerekek nem olyan kicsik már. Elizabeth tizenegy éves. Pontosan érzi, hogy valami nincs rendben. Therese talán még nem vett észre semmit, de azt meglehetősen nehezen viselik, hogy még a házból sem mozdulhatnak ki.

A beszélgetést ajtónyikorgás szakította félbe. A küszöbön megjelent két kislány. A kisebbik csak pár évvel lehetett fiatalabb a nővérénél. Nagyon hasonlítottak egymásra, és az édesanyjukra.

- Mama! Miért kell itt bent ülnünk? Olyan rossz itt! Nem szeretem ezt a házat! - nyafogott a kicsi.

- Tudom, hogy nehéz, kislányom, de légy türelemmel! Hamarosan elmegyünk! S utána annyit játszatsz, amennyit csak akarsz! Jó?

- Jó! - bólogatott a kislány, és az ajtót nyitva hagyva visszament a szobába. A küszöbön még ott álló nagyobbik lány ijedt arccal nézett a szüleiére.

- Mama, papa! Félek! - szólalt meg.

- Miről félsz, kicsim? - simogatta meg a lányát az édesanya.

- Félek ettől a háztól! - mondta. - Mindig sötét van és hideg!

- Nem kell félned! Amíg a mama és a papa itt van veled, nem kell félned semmitől!

- Mikor megyünk el? - kérdezte újra a gyerek.

- Hamarosan! - felelte Ann. - Menjetek be a szobába, pihenjetelek egy kicsit! Szólunk, ha indulunk! Jó?

A kislány nem szólt egy szót sem, csak bólintott. Aztán visszament a szobába, az ajtó nesztelenül csukódott be utána.

Ann visszament a férjéhez, aki még mindig az ablakon át nézett ki a sötét éjszakába. A nő a férfi vállára tette a kezét, és halkán megszólalt.

- Ön még mindig az utcát nézi? Hiszen már alig látni valamit.

A lord felsóhajtott.

- Aggódom a lányok miatt. Ha mégis elkapnak, akkor velük mi lesz?

A nő nem nézett a férjére, úgy felelt.

- Én is félek, de a lányaimat nem hagyom! Ha kell, pusztá kézzel is nekimegyek bárkinek, aki bántani akarja őket!

- Tudom, Ann! Ön a legjobb feleség és édesanya.

- Komolyan mondja, Paul?

A férfi a nő szemébe nézett, ahogy átkarolta.

- Igen. Világéletemben arra törekedtem, hogy önt boldoggá tegyem, és a családunk is ugyanilyen boldogságban részesüljön. Félek, hogy ez már nem sikerülhet.

- Ne féljen, Paul! - suttogta a nő. - Az Úr velünk van, és segít!

Merson úr ismét felsóhajtott.

- Bárcsak én is így tudnék hinni benne! De nem tudok! Úgy érzem, hogy csak bajt hozok önre és a gyerekekre! Nem vagyok méltó az önök szeretetére, mert most is a halál árnyékában lapulunk, és ezt is én okoztam!

Ann megfogta a férje kezét.

- Nem ön tehet erről a dologról, hanem azok az elvakult, hatalomvágyó gyilkosok, akik hajlandók bárkit a vérpadra küldeni.

- Csak jönne már az a kocsi! Olyan lassan ér ide! - felelte a férfi.

A nő nem felelt. Ott álltak mindketten a sötétben, és a szürkületbe bámultak kifelé. Gondolataik ide-oda jártak, azon töprengve, hogy az élet, vagy a halál jön-e el értük.

Hosszas hallgatás után a férfi ismét megszólalt.

- Ann, kedvesem!

- Itt vagyok, Paul!

- Tudja... amikor önt feleségül kértem, én egy egész életre terveztem a házasságunkat. Boldog gyerekekkel és később unokákkal.

- Ez nagyon szép vágy! - mosolygott a nő.

- Talán igen, de... könnyen lehet, hogy abból az egész életből csak az a tizenhárom év marad, amióta megesküdtünk. És ha így lesz, akkor hiába a szép tervek. Akkor nem adtam önnek, és a gyerekeknek semmit.

A nő megfogta a férfi kezét.

- Paul! Ha így is lesz, én akkor is büszke leszek önre! Ha megtalálnak és letartóztatnak, akkor... ezt a tizenhárom évet köszönöm önnek!

A férfi nem felelt, csak nézte a felesége szép, kedves, de erős lelket tükröző arcát.

Lent, délen, Marseille mellett volt egy birtok. Elég nagy gazdaság tartozott hozzá, egy szépen gondozott házzal. A Grasset család birtoka volt.

A háziak épp vacsoráztak. A családfő, Thierry úr rosszalló pillantást vetett a feleségére, aki csakúgy, mint a fia, némán hallgatott, föl sem pillantva a férjira.

Grasset úr nem állta meg, hogy ne szólaljon meg.

- Mi ez a nagy hallgatás? Az utóbbi időben egyre többször fordul ez elő!

Felesége felpillantott a tányérjából.

- Ön is tudja, Thierry, hogy mi a véleményem erről a hatalomról, amit ön is képvisel.

- Ez a szabadság hatalma! A nép hatalma!

- A nép hatalma? Ezt ön komolyan gondolja? A nép? Az emberek jobban félnek a jakobinusoktól, mint a royalistáktól féltek valaha is!

- A rend fenntartásához szükségesek a kemény intézkedések.

- Ugyan már, Thierry! Nincs olyan ok, ami indokolná emberek százainak legyilkolását!

- Amint látja, Angelique, mégis van.

- Nekem ez nem elfogadható! A férjem, akihez hozzámentem, és akinek fiút szültem, most a gyilkosok társaságához tartozik!

- Ezt nem mondhatja! - mordult fel a férfi. - Az én kezemhez nem tapad vér!

- Az lehet, de olyanokat szolgál, akiknek igen. És... belegondolt már abba, Thierry, hogy mi történik, ha egyik haragosa, vagy irigye önt jelenti fel a konventnél, akkor az ön által annyira imádott hatalom mit tesz majd önnel? És a családjával? Ha Robespierre még a saját egykori társait sem kíméli, akkor miért gondolja, hogy épp önnel tesz kivételt?

- Ez nem fordulhat elő.

- Ebben én nem vagyok olyan biztos. Ha egy nap jön egy pár fegyveres, hogy önt is letartóztassa, akkor is azt fogja gondolni, hogy ön az igaz ügyet képviseli?

A férfi elhallgatott, majd a fiára nézett.

- Mi az, Francois? Talán te is elítéled a saját apádat? - kérdezte.

A fiú felemelte a fejét, és az apjára nézett.

- Én csak egyet tudok, édesapám. Azt, hogy tizenkét éves korom óta nem alszom nyugodtan, mert állandóan azt álmodom, hogy értünk is eljönnek Robespierre emberei. Nem szeretnék egész életemben félni! Úgy érzem, nem jó dolog, hogy egy tizenhat éves fiatalnak, mint én, félni kelljen azoktól az emberektől, akiket az apja szolgál.

- Nem tudsz te semmit az életről, fiam! - felelte Grasset úr. - Tizenhat évesen ne akarj olyan dolgokban állást foglalni, ami csak a felnőttekre tartozik!

A fiú nem rettent meg apja szavaitól.

- Lehet, hogy csak tizenhat éves vagyok, de a békét a háborútól, a nyugalmat a félelemtől meg tudom különböztetni.

Grasset úr erre már nem tudott mit felelni.

- Holnap már megint el kell mennie, Thierry? - szólalt meg végül az asszony.

- Igen. A konvent utasítására Párizsba kell utaznom. Nekem is ki kell vennem a részemet a rend fenntartásában.

- Úgy érti, az erőszak fenntartásában? - csóválta a fejét a nő.

- Most már elég legyen! - ordított fel mérgében a férfi.

A vacsora hátralévő részében még nagyobb lett a csend, mint valaha is volt.

Már teljesen besötétedett, amikor a várt, feketére festett kocsi megállt az elhagyatott külvárosi ház mellett. A férfi, aki kiszállt belőle, sötét ruhát viselt, hogy ne nagyon lehessen felfedezni őt a sötétben. Elővette a kulcsát, amivel kinyitotta a zárat, és eltűnt odabent.

A szobában tartózkodók akkor hallották meg a jöttét, amikor elindult felfelé az emeleti lépcsőn.

- Én vagyok az, Lord Merson! - szólalt meg a jövevény.

- Na, végre! - sóhajtott fel Merson úr. - Már azt hittük, nem is jön!

- Nem jöhettek, csak most, mert meg kellett várnom, amíg a környékünkön végez az őrjárat. De most már sietnünk kell! Egy fél óra múlva itt is megjelennek!

- Rendben! - bólintott a Lord. - Már előre összepakoltunk mindent!

Ann kinyitotta a szoba ajtaját, és beszólt.

- Gyerekek! Gyertek, indulunk!

A két kislány rögtön megjelent az ajtóban. Az édesanyjuk felöltöztette őket, és a kis társaság kiment a ház előtt várakozó hintóhoz.

- Merre megyünk? - kérdezte Merson úr.

- Észak felé. A Beauvais - Amiens útvonalon. Az a legrövidebb.

- De az két várost is érint!

- A városoknál kerülünk. Ott vannak jól eldugott utak is. A kocsis tudja a dolgát.

- Jól van! Mehetünk!

A család beszállt a hintóba, ami elindult észak felé, hogy utasait Calais kikötőjébe juttassa.

Alig fél órával ezután egy őrjárat jelent meg annál a háznál, amelyet Merson úr és családja elhagyott. A parancsnok felnézett a sötét ablakokra.

- A jelentés szerint Lord Paul Merson és családja ebben a házban rejtőzködik.

- Nem látszik mozgás - jegyezte meg az egyik katona.

- Hát persze, hogy nem látszik! Az ő helyükben maga is lapulna!

- Ez igaz.

- Nos! Kezdjük el az akciót! - adta ki a parancsot az egység vezetője.
A fegyveresek a ház ajtajához léptek, és dörömbölni kezdtek.

- A köztársaság nevében! Nyissák ki az ajtót!

Csend.

- Nyissák ki! Lord Merson! A saját érdekében jöjjön le! - hangzott az újabb kiáltás.

Semmi válasz.

- Törjék be! - hangzott a parancs.

A katonák puskatussal nekiestek az ajtónak, és hamarosan be is törték. A széttört ajtó deszkái nagyot csattanva zuhantak a földre. A katonák behatoltak az épületbe. először a földszinti helyiségeket nézték át, aztán felmentek a lépcsőn, és ellepték az emeletet. A parancsnok odalent állt, és várta, hogy az emberei végezzenek.

- Parancsnok úr! - kiáltott valaki odafentről.

- Mi a helyzet?

- Ebben a házban nincs senki, uram. Üres az összes szoba.

- Jól megnézték?

- Kétszer is, uram!

- Várjanak! Felmegyek!

A pocakos férfi lassan fellépkedett a lépcsőn. Az emeleti előszobában a katonái vártak rá.

- Ezen a szinten két szoba van! - jelentette az egyik katona.

A parancsnok az egyik félig nyitott ajtóhoz lépett, és belökte. Odabent teljes sötétség fogadta.

- Világítson ide! - utasította az egyik katonát.

A fényben rögtön láthatóvá vált a szoba szegényes berendezése.

- Ebben lakott valaki! - szólalt meg a parancsnok. - Látszik az emberi tevékenység nyoma!

- Azt hiszem, igaza van, uram! - hajolt le az egyik katona, és a földről felvett valamit.

- Ezt találtam - tartotta oda az apró tárgyat a parancsnok orra elé.

- Ez mi?

- Valami gyerekjáték.

Valóban az volt. Egy apró babafej. A parancsnok hűmmögve vizsgálgatta.

- A Lordnak van két lánya. Most már biztos, hogy ők laktak itt.

- Úgy néz ki, elkéstünk! - nézett rá az egyik járőr.
- Igen, de én emiatt nem aggódom. Szinte minden menekülő külföldi Calais felé igyekszik. Ezt a népjóléti bizottság is nagyon jól tudja. Azt a környéket ellepték az egységeink. Kizárt dolog, hogy ne fussanak bele az egyikbe. Nna! Itt végeztünk! Uraim! Indulás!
A katonák elhagyták a házat, és indultak tovább. A komor, szürke ház hallgatagon, sötét üvegszemeivel nézett utánuk.

A hintó egyenletes sebességgel haladt észak felé. Az utasterében lévő négy ember alig szólt egymáshoz, szorongva ültek egymás mellett. Már hosszú órák óta mentek, a hajnal fényei lassan kirajzolódtak az ég alján.

- Anya! Éhes vagyok! - szólalt meg a nagyobbik lány.
- Nekem pisilni kell! - mondta a kicsi.
- Jelzek a kocsisnak, hogy pihenjünk egy kicsit - felelte Merson úr, és kikopogott a kocsishoz.
- Álljunk meg valahol! - mondta neki fennhangon.
- Mindjárt beérünk az erdőbe! - kiáltotta a hajtó. - Ott meg tudunk állni!

Néhány perc múlva a sötét erdő fái körbefogták a kocsit, amely lehajtott az útról, és beállt a fák mögé, egy kis tisztásra, hogy az útról ne lehessen látni. A négy ember kiszállt.

- Gyerekek! Most egyetek és igyatok eleget, mert ezután sokáig nem állunk meg! - adta oda az ennivalót Ann a lányainak.

A két kislány úgy evett, mint aki két napja éhezik.

- Nagyon éhesek a drágáim! - nézett rájuk az anya.
- Remélem, nem lesz bajuk! - felelte Merson úr. - Biztonságban el kell érnünk Calais-ba!
- Odajutunk.
- Remélem!

Amikor a két gyerek megette a nem túl bőséges ennivalót, Ann még elvitte kisebbik lányát a fák közé. Hamarosan már jöttek is vissza. A szél közben feltámadt, felborzolta Ann haját. A nő reszketve összehúzta magát.

- Fázik, kedvesem? - állt mögé a férje.
- Igen. Nem szeretem ezt a komor, barátságtalan időt.
- Vegye ezt fel! - szólalt meg a férfi, és a saját felöltőjét terítette Ann vállára.

A nő a fák sötét tömegét nézte.

- Balsejtelmeim vannak, Paul! - mondta halkan.

A férfi átkarolta hátulról.

- Ann, kedvesem! Hamarosan hazaérünk, és akkor már minden rendben lesz.

- Jó lenne már! - sóhajtott a nő. - Az, hogy velem mi lesz, nem érdekel, de a gyerekeknek biztonságban kell lenniük!

- Biztonságban vannak! Itt vannak velünk, és vigyázunk rájuk.

- Igen - suttogetta a nő. - Csak így is maradjon.

A kocsis a többiekre nézett.

- Igyekeznünk kellene! Nem késlekedhetünk! - mondta fennhangon.

- Jól van! Most már indulhatunk! - felelte Merson úr, de valami távoli dobogás megállította.

- Mi ez? - kérdezte.

- Lovasok! - suttogetta a kocsis. - Erre jönnek!

- Most mit csináljunk? - nézett rá ijedten Ann.

- Semmit! Ne beszélgessünk, ne mozduljunk! Csak reménykedhetünk, hogy itt a fák között nem vesznek észre.

Csend lett. A távoli lódobogás egyre erősödött, és hallhatóan közeledett. Mindenki csendben lapult, amikor a csapat lovas megjelent a mellettük húzódó erdei úton. Nagy robajjal bukkantak fel, és vágattak dél felé. Szerencsére a hajnal fényei még nem voltak erősek, így a fák között álló hintót nem vették észre. Amikor végre eltávolodtak, a társaság végre fellélegezhetett.

- Huh! Már azt hittem, végünk van! - sóhajtott fel Ann.

- De jó, hogy ide be tudtam állni! - nézelődött a kocsis. - Itt azért elég sötét van ahhoz, hogy a fekete kocsit ne lássák.

- Indulhatunk? - kérdezte tőle Merson úr.

- Várjunk még egy percet, hadd távolodjanak el! Aztán mehetünk.

Az elkövetkező egy perc végtelen hosszúnak tűnt, a csendben nem hallatszott más, csak a négy ember izgatott pihegése. Amikor a

kocsis biztonságosnak ítélte meg a helyzetet, beszálltak a hintóba, és végre továbbindulhattak.

A hajnal gyötrelmes volt a tizenhat éves Francois számára. Már hetek óta rémálmai voltak, melyben sikoltózó, szenvedő embereket látott, felakasztva, lefejezve.

Zihálva ült fel az ágyában, lepedője csurom víz volt. Némi megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy az egész csak álom volt, de már hetek, hónapok óta gyötörték ezek az álmok.

Felállt az ágyáról, és fel-alá kezdett járkálni a szobában. Ahogy teltek a napok, úgy lett egyre idegesebb, és úgy távolodott el érzelmileg az apjától. Francois régen nagyon tisztelte Thierry urat, de amióta a fiatal fiú szeme kinyílt a nagyvilágra, és meglátta apja igazi természetét, kapcsolatát az elnyomó rendszerrel, mély kiábrándultságot érzett. Eljutott arra a pontra, hogy már nem tudott felnézni Thierry úrra, és már megjátszani sem volt képes. Fogalma sem volt, hogy mit tegyen. Legszívesebben elment volna innen, jó messzire, hogy az apjával ne is kelljen találkoznia, de sajnálta édesanyját. Másrészt még kiskorú volt, így fejet kellett hajtania konok apja vasakarata előtt.

Így töprengett, amikor az udvar felől halk beszélgetés ütötte meg a fülét. Az apja hangja volt. A fiú odalopózott az ablakhoz, és nesztelenül kinyitotta. A résnyire nyitott ablakon át jól lehetett hallani az udvaron zajló beszélgetést.

- Óriási szerencse, Grasset úr, hogy külön alszanak a feleségével. Így nyugodtabban beszélgethünk.

- Hát persze! - felelte a háziúr. - Szándékosan költöztem külön. Angelique egyébként sem ellenkezett, mert ki nem állhatja azt, amit én csinállok.

- Nem baj! Az a lényeg, hogy részletesebben ne legyen beavatva a dolgokba, mint szükséges. Nem használna a köztársaság érdekeinek, ha Angelique asszony megtudná, hogy a férje oroszlánrészt vállal az arisztokraták, és a nép ellenségeinek kézre kerítésében, és gyors elítéltetésében.

- Ne aggódjon! Nem fog megtudni semmit! Annyit tud, hogy egy szimpatizáns vagyok.

- Helyes! - hangzott a felelet. - Ezek a gyorsított perek most nagyon szükségesek! Nincs idő arra, hogy megfelelő tárgyalást folytassunk le több száz ember számára ügyvéddel és körültekintő, alapos nyomozással. Robespierre azt kívánja tőlünk, hogy ha valakinek a neve felmerül, mint a köztársaság ellensége, minden felesleges jogi procedúra nélkül el kell ítélni. Elég, ha a tárgyalás csak formális. Csak erős kézzel lehet fenntartani a rendet! Nem engedhetjük meg, hogy a legkisebb engedetlenség elinduljon! Gyors tárgyalás és gyors kivégzés.

- Egyetértek! És most?

- Önnek most nem véletlenül kell Párizsba jönnie. Ezúttal más feladatot kap.

- Miféle más feladatot?

- Azt én sem tudom, de Robespierre ragaszkodik magához. Konkrétan nem tudom, hogy miről is van szó, de annyit elmondott, hogy ön most kikerül az első vonalból.

- Kikerülök? Miért? Talán elégedetlen az eddigi munkámmal?

- Nem hinném. Egy belső hálózat irányítása lesz az ön dolga.

- Belső hálózat?

- Igen. Egy olyan ügynöki kör, amely különleges feladatok ellátására lesz megalakítva. Hogy mi ez a különleges feladat, azt nem közölte, de az biztos, hogy bizalmi feladat. Valami olyasmi, amit Robespierre még a saját közvetlen munkatársai előtt is titkol. Egyébként is, úgy veszem észre, hogy az utóbbi időben egyre gyanakvóbbá kezd válni. Nem tudom, hogy nem lesz-e ebből baj odafönt. Úgy tűnik, hogy Danton és Desmoulins is kezdi elveszíteni Robespierre bizalmát. Talán nem bízik bennük.

- Gondolja, hogy bennem meg fog bízni?

- Valószínűleg. Különbén nem akarná magára bízni ezt a kényes feladatot.

- De milyen természetű dologról van szó?

- Fogalmam sincs! S azt gondolom, jobb, ha nem tudom. Attól félek, ha túl közel kerülök Robespierre mocskos titkaihoz, akkor hamarosan elbúcsúzhatok a fejemtől. Úgyhogy ön se akarjon többet

tudni annál, mint amennyit ő magára bíz! Szó nélkül teljesítse, és akkor nem kell félnie!

Grasset úr felsóhajtott.

- Hát, jó! Néhány óra múlva indulok. De hogy mi vár rám a fővárosban? Arról elképzelésem sincs!

- Jól van. Nekem még egy ideig maradnom kell itt, Marseille-ben. Továbbra is az emberek összehangolását fogom végezni.

- Találkozunk még?

- Nem hinném! Robespierre szavaiból úgy vettem ki, hogy az ön feladatai olyanok lesznek, amikhez nekem már nem lesz közöm. Kap egy új összekötőt, aki semmit sem tud magáról, és a korábbi életéről.

- Rendben! Akkor, viszlát!

- Minden jót!

A két férfi kezet rázott. A házigazda elindult a ház hátsó bejárata felé, míg a másik a birtok vége felé sétált, ahol egy gyalogút húzódott végig, Clairchamp irányába.

Francois becsukta az ablakot. Lefeküdt az ágyára, és hanyatt fekvé bámulta a plafont. Most először került közvetlenül szembe a felnőttvilág kegyetlen valóságával, amelyben a saját apja is egy idegen volt. Egy sakkfigura a könnyörtelen játszmában.

A hintó egyenletes tempóban haladt észak felé. Még mindig az erdő vette körül őket, de csak egyetlen út vezetett át rajta, melyen csak egy kocsi fért el biztonságosan. Ez a kocsi egyelőre a Merson család kocsija volt, sem a közelben, sem a távolban nem volt senki más. Az utasok már kezdtek megnyugodni, Calais egyre közelebb került hozzájuk. Ám ez az állapot nem tartott sokáig. A hintó érezhetően lassított, és megállt.

- Mi történt? - szólalt meg Ann.

- Megnézem! - felelte a férje, és kinézett a kocsi ajtaján.

- Végünk van!

- Mi a baj?

- Örjárat!

- Te jó ég!

Az egység parancsnoka közelebb lépett a kocsinhoz.

- Igazolják magukat! - adta ki a parancsot.

- Igen, uram! - szólt készségesen a kocsis, és odaadta a saját papírját.

A tisztné megnézte, majd bólintott.

- Jól van! Az utasok?

- A Noire családot viszem a rokonokhoz, Amiens-be.

- Megnézzük! - mondta a tisztné, és a hintó ajtajához lépett.

Kinyitotta az ajtót és benézett. Alaposan szemrevételezte a négy embert, majd megszólalt.

- Kérem a papírokat!

Merson úr átadta a hamis iratokat. A tisztné alaposan átnézte, elolvasta a papírokat, közben hümmögve, fel-felpillantva. Hosszasan temetkezett bele az iratokba. Merson úr és a neje már azt várták, mikor tartóztatja le őket. Hosszas szünet után a katona felnézett.

- Jól van! Tovább! Indulás! - adta ki az utasítást.

A kocsis a lovak közé csapott, és a hintó tovább haladt észak felé.

- Huh! Ezt megúsztuk! - sóhajtott fel egy nagyot Ann. - Már azt hittem, itt a vég!

- Ne aggódjon, kedvesem! - felelte a férfi. - Hamarosan megérkezünk Calais-ba. Már csak egyszer kell megállnunk, a lovak váltásánál, aztán már csak egy óra a kikötő.

- Remélem, most már nem történik semmi váratlan! - sóhajtott fel a nő.

- Közel vagyunk már. Hamarosan otthon leszünk! - nézett a feleségére Merson úr.

A két gyerek mélyen aludt. Az éjszakai utazás teljesen kifárasztotta őket. Most, hogy már felkelt a nap, teljesen elbágyadtak.

Ann mosolyogva nézett a két gyermekére.

- Milyen nyugodtak és gondtalanok! - mondta halkan.

A férfi a feleségére mosolygott.

- Ha hazaérünk Angliába, ott már életünk végéig boldogok lehetünk! Ők is.

A nő elgondolkodott.

- Tudja, Paul... amilyenek a mostani körülményeink, az sem zavarna már, ha nem élnénk a felsőbb körök színvonalán, csak együtt legyen a család. Az otthon az mégiscsak otthon! S ha együtt vagyunk benne,

akkor már semmi baj nem érhet minket. A gyerekek legyenek boldogok! Ez a legfontosabb!

A férfi bólintott.

- Igaza van, Ann. Nekem sem igazán hiányzik már ez a követségi hivatali állás. Ha hazaérek, mindenképp kérvényezem, hogy ebből az állásból mentsenek fel.

- És utána?

- Semmi probléma! Inkább otthon vállalom egyéb tisztségeket, már korábban is ajánlották, de akkor nem fogadtam el. Most már bánom. De azóta sok minden történt, és én is másképp látom a dolgokat. Már nem foglalkoztat az, hogy híres diplomata legyek, csak nyugodt életet élhessek a családommal.

A nő a férjére mosolygott.

- Ha ez megvalósul, végleg magunk mögött hagyhatjuk ezt a rettenetes múltat.

- Remélem, így lesz! - zárta le a beszélgetést a férfi.

A kocsiban ismét csend lett, a fogat csak ment tovább.

Reggel volt. A Grasset család az asztalnál ült, és reggelizett. Francois hallgatagon ült a helyén, néha gyanakvó pillantásokat vetve az apjára. A férfi ebből nem vett észre semmit, ő is a gondolataiba merült. Csak akkor kapta fel a fejét, amikor a felesége megszólalt.

- Mikor indul, Thierry? - kérdezte a nő.

- Minél hamarabb. Rögtön reggeli után.

- Ha nem tévedek, akkor ma is a jakobinus elvei viszik Párizsba.

A férfi a fejét rázta.

- Téved, Angelique! Most csak egy régen látott barátomat látogatom meg.

- Ő is jakobinus?

- Nem tudom, nem kérdeztem tőle. De ha lehet, szálljunk már le erről a témáról!

- Miért kiabál, Thierry? Jól tudja, hogy mi a véleményem. S én ezt nem fogom elhallgatni, még az ön kedvéért sem.

- Elég ebből! Angelique! Hallgasson!

- Ugyan miért?

- Mert... tudja, hogy mekkora veszélybe sodorja magát és a családot, ha kifecsegi, hogy utálja a jakobinusokat?

A nő különös pillantást vetett a férjére.

- Nocsak, Thierry! Mégiscsak tisztában van azzal, hogy miféle társaságot szolgál?

A férfi a feleségére nézett.

- Ismerem Robespierre-t és a köreit. Ők nem haboznak ilyen esetekben.

- Ezt én is tudom! De ön? Azzal együtt, hogy tudja, miféle embereket szolgál, mégis nyugodt lélekkel vesz részt a gázságaikban!

- Nincs más választásom.

- Most már valóban nincs! De volt idő, amikor még választhatott volna! S akkor ön nem a megfelelő székre ült! És most meg már nem tud felállni!

Thierry úr felsóhajtott.

- Ez most mindegy. El kell mennem, dolgom van a fővárosban. Amíg nem vagyok itthon, minden rendben legyen! Egyikünknek sem hiányzik, hogy baj történjen! Önök csak üljenek itthon, és várják meg, míg hazatérek! Aztán még beszélünk!

Ismét csend lett. Francois lehajtott fejjel, gyanakvó pillantásokkal méregette az apját. A férfi ezt észre is vette.

- Mi az, Francois? - nézett rá. - Talán van valami mondanivalód?

- Mondanivalóm az nincs, de kérdésem lenne.

- Mondd!

A fiú mélyen az apja szemébe nézett.

- Ki volt az a férfi, akivel ön ott hátul hajnalban beszélgetett?

Grasset úr arca megnyúlt.

- Miről beszélsz? Miféle férfi?

Francois nem ijedt meg az apjától.

- Arról a férfiről beszélek, aki ma hajnalban itt járt a birtokon, és ön ott hátul beszélgetett vele!

- Nem tudom, miről beszélsz!

Angelique asszony ijedten nézett mindkettőjükre.

- Miről van szó? Miféle ember járt itt a birtokon?

- Semmi! - rázta meg a fejét Thierry úr. - A gyerek csak beszél összevissza. Biztosan álmodott!

- Nem álmodtam! Nem tudtam aludni, és hajnalban meghallottam önt, hogy hátul egy férfival beszél. Talán elfelejti, édesapám, de a szobám ablaka épp hátrafelé néz, a birtok irányába. Ön ott volt, és egy másik emberrel beszélgetett.

- Igaz ez, Thierry? - nézett a férjére Angelique asszony.

A férfi nem felelt. Ettől Francois lendületbe jött.

- Tudom, hogy ön ma nem egy barátjához megy látogatóba, hanem Robespierre-hez! Kap egy új feladatot! A koncepciók perekről, és a gyorsított halálos ítéletekről is beszéltek! Arról, hogy ezek szükségesek a rend fenntartásához! Most ön kap egy újabb, ezúttal teljesen titkos megbízást, amiről még Robespierre társai sem tudnak! Grasset úr csak hápogni tudott. A neje elborzadva nézett a férjére.

- Ez hihetetlen! Thierry! Hová süllyedt? Van ennél még lejjebb? Nem tudom elhinni! Miért csinálja ezt?!

A háziúr nem válaszolt, csak felpattant és az asztalra csapott. Arca elvörösödött, de egy szót sem szólt. Állt ott még egy ideig, aztán hirtelen sarkon fordult, és viharos léptekkel távozott.

A Calais felé menő hintó lassított. Az út mentén láthatóvá vált a delizsánsz váltó állomása, és mellette a fogadó. A kocsis behajtott az épület elé.

- Az állomásnál vagyunk! - szólalt meg, és kinyitotta a hintó ajtaját.

- Itt váltunk lovakat? - nézett rá Merson úr.

- Igen. Itt a fogadóban lehet enni-inni is. Önök menjenek be, egyenek valamit, én addig lecseréltetem a lovakat!

A kis család kiszállt, és elindultak a fogadó felé. Beléptek. Odabent nem volt sok ember. Csak az egyik asztalnál ültek ketten. A többi asztal mind szabad volt. Rögtön le is ültek az egyikhez. A fogadós rögtön meg is jelent mellettük.

- Üdvözlöm önöket! Mit hozhatok?

Merson úr a férfira nézett.

- Szeretnénk megvacsorázni!

- Többféle ételünk van!

- Valami egyszerű sült is megteszi!

- Csirke, kacsa? Jelenleg csak ez van.

- Jó! Hozzon csirkesültet, valamilyen körettel!
- Csak krumpli van.
- Jó lesz az is!
- Hozom!

Merson úr a feleségére nézett.

- Hát... nem túl nagy választék, de most ez is megteszi.
- Pénzünk sincs túl sok - pillantott fel a felesége.
- Nem baj. A lányok lakjanak jól, most ez a fontos. Aztán majd Liverpool-ban meglátjuk.

A fogadós hamarosan hozta is az ételt. Letette az asztalra, mellé a tányérokat, és az evőeszközöket.

- Parancsoljanak! Jó étvágyat! - mondta, és távozott.
- Egyetek, gyerekek! - tett a lányai elé egy-egy adag ételt Ann.

A két gyerek úgy ette az ételt, mint aki egy hete nem evett. A két szülő mosolyogva nézte a két szőke kislányt.

- Legalább ti ne nélkülözzetek! - szólt halkán a nő.

Végül ők is enni kezdtek, de ezt sem tudták igazán nyugodtan megtenni, mert örökké a fogadó ajtaját figyelték, vajon mikor lép be rajta valaki. De az ajtó egyelőre zárva maradt.

Eközben a konyhaajtóban megállt a tulajdonos, és beszólt a konyhába.

- Laurence!
- Igen, uram?
- Menj, és szólj át, hogy a vendégeink megérkeztek!
- Indulok.
- Helyes.

A konyhasegéd, Laurence kisurrant a hátsó ajtón, ami hangtalanul csukódott be utána.

A Merson család elfogyasztotta a nem túl bőséges ételt, a családfő fizetett, és már indultak is kifelé. A hintó elé már be volt fogva a két új ló, de láthatóan nem álltak még készen az indulásra.

- Mi ez? - nézett körül gyanakvóan Merson úr. - Itt valami nincs rendjén. Hol a kocsis?

A kérdésére nem érkezett válasz, ám az erdei út felől hamarosan egy csapat katona jelent meg. A két szülő tudta, hogy ez mit jelent. Felfedezték őket.

Az egység parancsnoka a férfi elé lépett.

- Lord Paul Merson! A köztársaság nevében le van tartóztatva!

Merson úr nem tudott egy szót sem szólni, csak egy pillantást vetett a két kislányára, akik az anyjuk mellett álltak, és egy szót sem értettek abból, mi is történik körülöttük.

- Mi lesz velünk? - kérdezte a katonát.

- Erről nem mi döntünk. Mi csak bevisszük önöket oda, ahová parancsolták.

- Értem. És a gyerekek? Velük mi lesz? Őket csak nem küldik a guillotine alá!

- Ők itt maradnak, amíg döntés nem születik a sorsukról.

- El kell szakadnunk a gyermekeinktől? - kiáltotta Ann.

- Sajnálom, asszonyom, de erről van szó! Önök törvényszék elé kerülnek, a gyerekek nem tarthatnak önökkel?

- De életben maradnak?!

- Igen, asszonyom! - bólintott a tiszt. - Ők életben maradnak.

Ann felsóhajtott. Szeme elhomályosodott, ahogy lepillantott a két kislányra.

- Legalább ők élni fognak! Legalább ők! - suttogta.

Therese, a kisebbik lányka felnézett az anyjára, és látta a szemében a könnyeket.

- Mama! Mi a baj? Miért sírsz? - kérdezte.

A nő megsimogatta a gyermeket.

- Nem sírok kicsim, csak valami belement a szemembe.

A kislány tétován nézett a körülöttük álló emberekre. Nem értette, mi történik. Az egység parancsnoka azonban nem húzta az időt.

- Asszonyom! Uram! Kérem, jöjjenek velem! Ha ellenállnak, kénytelen vagyok önöket kényszeríteni!

- Megyünk - mondta halkán Merson úr, és elindult a katonák felé, akik megbilincseltek.

- Mit csinálnak a papával? Ne bántsák! - kiáltott fel a nagyobbik lány, Elizabeth, és odaszaladt az apjához.

Az egyik katona az útját akarta állni, de Merson úr ráfordult.

- Ne álljon a gyerek útjába! - kiáltott.

A katona ettől úgy meglepődött, hogy megtorpant. A kislány megállt az apja előtt.

- Apa! Elmész? - kérdezte sírva.
- El kell mennem, Lizzy!
- De a mama itt marad velünk?
- Sajnos nem, kislányom. Ő is velem jön.
- És mi itt maradunk?!
- Igen.
- De miért?!

A férfi letérdelt a lánya elé.

- Elvisznek minket. Nem tudom, hogy hová, de bármennyire is szeretnék, nem maradhatok veletek.

A kislány könnyörgő pillantásokat vetett az anyjára.

- Mama! Maradjatok itt! - sírt. - Ne hagyjatok egyedül!

Ann nagyokat sóhajtott, hogy magabiztos tudjon maradni. Magához ölelte a két lánykát, és ő is leguggolt hozzájuk.

- Gyerekek! - mondta halkan. - Mi a papával most elmegyünk. Bármi is lesz, ti legyetek mindig jó kislányok, jó testvérek! Szeressétek egymást, mert most már csak ti vagytok egymásnak! Többé már nem találkozhatunk. De mindig jusson eszetekbe, hogy mire tanított titeket anya, és apa!

A két gyerek zokogni kezdett, úgy kapaszkodtak anyjukba. A sírásuk még az ott várakozó katonákat is megrendítette. Néhányan el is fordultak, hogy ne lássák ezt a szívszorító jelenetet.

Merson úr is leguggolt a két lányka elé.

- Lizzy! Te vagy kettőtök közül a nagyobb. Neked kell vigyáznod a húgodra! Ne hagyj, hogy bármi baj érje őt! Érted?

Lizzy könnyes szemmel bólintott.

- Értem, papa!
- Jól van! Therese, kicsim!

A kisebbik lány közelebb lépett. A férfi most hozzá beszélt.

- Therese, drágám! Mindig fogadj szót Lizzy-nek! Jó?

A kislány szó nélkül bólintott. A férfi folytatta.

- Soha ne veszekedjetek, mert testvérek vagytok, és szeretnetek kell egymást!

A két gyerek sírástól megdagadt arccal állt, amikor Ann is leguggolt hozzájuk, és megölelte őket.

- Szervusztok, gyerekek! Most már mennünk kell! Vigyázzatok magatokra és egymásra!

A gyerekek magukban álltak a kis tisztáson, és úgy nézték, ahogy a szüleik eltávolodnak tőlük. Hangosan zokogtak, és görcsösen kapaszkodtak egymásba. Merson úr és Ann erőltették magukat, hogy ne forduljanak hátra. Életük legnehezebb döntése volt, de meg kellett történnie. Beszálltak a rabszállító kocsiba, ami elindult velük Párizs felé.

A két árva pedig ott maradt az épület előtt, és próbálták felfogni a felfoghatatlant. Még hosszú percekkel később is hangosan sírtak, amikor a fogadós felesége lépett oda hozzájuk. Felsóhajtott, és beterelte a két gyermeket a házba. A felkelő nap is csak halványan világított, mintha azon töprengett volna, hogy érdemes-e felkelnie.

Thierry Grasset úr szorongva lépkedett végig a hosszú folyosón, melynek végén Robespierre irodája volt. A vezér közelségétől mindig a hideg rázta, de ellentmondani neki senki sem mert. Ő sem. Így aztán egy nagyot sóhajtott, amikor bekopogott az ajtón.

- Gyere be! - hangzott bentről.

Grasset úr belépett. Robespierre az ablaknál állt, amikor a férfi belépett. Rögtön el is indult felé.

- Üdvözlöm, polgártárs!

- Jó napot, Robespierre polgártárs!

- Jöjjön! - intette közelebb Grasset urat a vezér.

Robespierre hellyel kínálta a jövevényt. Mindketten leültek. Grasset úr mindig megborzongott Robespierre szenvtelen, hideg érzéketlenséget tükröző arca láttán.

- Hívatott, uram?

- Igen, Grasset úr! Egy fontos feladatom van az ön számára, amely feltétlen diszkréciót kíván meg öntől.

- Értem!

- Nos! - emelte fel a tekintetét Robespierre. - A jelenlegi politikai helyzetben ott tartunk, hogy nem engedhetjük meg magunknak, hogy az ellenségeinket ne gyengítsük. A royalista államok rendre támadják országunkat, és kiterjedt titkos akciókat hajtanak végre, amelyeket

itthoni szervezeteik segítségével támogatnak. A nép ellenségeit, titokban többfelé próbálják kijuttatni az országból. Itt persze az európai arisztokratákat értem. Szeretnék megúszni a felelősségre vonást, és megpróbálnak valahogy kiszökni Franciaországból. Sajnos számtalan családnak sikerült, de az utóbbi időben javultak a statisztikáink, és sok értékes fejet szereztünk!

- Értem! És mi lenne az én dolgom?

Robespierre a férfira emelte hideg szemét.

- A lekapcsolt arisztokraták gyermekei is jelentős számban vannak jelen ebben az ügyben. Ők ugyan közvetlen veszélyt nem jelentenek, de a dinasztikiák utódlását megoldhatják. Nekünk ezt kell megakadályoznunk! Megölnünk őket szükséges, és könnyű lenne, de félő, hogy ha kitudódna, ártana a mozgalmunknak.

- Akkor mit tegyünk?

- Gondoskodunk róla, hogy ezek a gyerekek a külvilág számára ne létezzenek, és ha lehet, felnőttkorukra felejtsek is el, honnan jöttek.

- Hogy érhetjük ez el?

- Egyszerűen. A történelemben már számtalanszor volt rá példa. Tud róla, hogy a Napkirálynak, XIV. Lajosnak több mint ötven gyereke volt?

- Nem tudtam.

- Pedig így van. Sorra vitték fel hozzá a kedvére való nőket, akiket sokszor teherbe ejtett. A született gyermekek származására persze nem derülhetett fény! Így aztán a születés után elvették a gyermeket az anyjától, és bérszülőknak adták örökbe, akiknek persze egy szót sem szóltak arról, hogy a király gyermekét nevelik.

- Kezdem érteni.

- Látja? Okos ember maga.

- Köszönöm!

- Nos! - folytatta a vezér. - Az ön feladata ennek a nevelőszülői hálózatnak a kiépítése lenne. Akad elég gyerek, akiket el lehet tüntetni a világ szeme elől. Francia nevelést, francia nyelvre tanítást kell előtérbe helyezni! A fiatalokban el kell ültetni a francia identitást! Franciává kell válniuk!

- Értem! És hogyan kezdjek hozzá?

- Az instrukciókat majd megkapja. Marseille-ben felkeresi önt az új összekötője, vele kell tartania a kapcsolatot!
- Rendben!
- Jól van! - felelte Robespierre. - Látom, önnel jól lehet együtt dolgozni!
- Igyekszem, polgártárs!
- Ennek örülök. De... van itt még valami!
- Igen?
- Igen. Ennek az örökbefogadási procedúrának ön is résztvevője lesz, személyesen.
- Ezt hogy kell értenem?
- Egyszerűen. Úgy, ahogy mondtam. Ön és a felesége is örökbe fog fogadni ilyen gyermeket.
- Mi is?
- Úgy van! Méghozzá hamarosan!
- Mikor?
- A napokban.
- Máris?
- Hát persze. Nem késlekedhetünk.
- Értem.
- Jól van. Hallott már Lord Paul Mersonról?
- Hallottam. A brit nagykövetség hivatalnoka.
- Csak volt.
- Kivégezték?
- Még nem, de hamarosan. A feleségével, és a két gyerekével együtt épp Angliába akart szökni, amikor az őrző elkapta őket.
- Két gyerekkel?
- Igen. Lord Merson-nak van két lánya. A nagyobbik tizenegy, a kisebbik kilenc éves.
- Őket kell nekem...?
- Pontosan! A két gyerek felügyelet alatt van. Hamarosan csatlakoznak önhöz, kapnak hozzájuk egy nevelőnőt is.
- Ez nekem sokba fog kerülni.
- Emiatt ne aggódjon! Az állam állja a költségeket. A nevelőnő fizetését is majd tőlünk kapja, persze a mellé a költség mellé, ami a két lány nevelésével jár.

- Értem. És otthon mit mondjak, kik ezek a gyerekek?
 - Bármit, csak az igazat nem! Mint mondtam önnek az elején, ez a dolog teljes diszkréciót kíván. Senki sem tudhatja meg, hogy egy magas rangú angol lord gyermekei itt vannak! El kell tűnniük a francia polgári tömegben!
 - Értem, polgártárs. Mikor induljak?
 - Holnap reggel! Megadok önnek egy címet, oda holnap korán reggel menjen el. Béreljen egy bérkocsit, és az adott címen átadják önnek a két gyereket, és a nevelőnőt, aki persze szintén a hálózat tagja.
 - Rendben, de...
 - De mi?
 - A két gyerek angol. Így nehéz lesz velük beszélnünk.
 - Épp ezért kapják meg a nevelőnőt! Ő tanítja meg őket mindarra, ami szükséges. Higgye el, polgártárs! A hölgy érti a szakmáját.
 - Jól van! Megértettem, Robespierre polgártárs! Indulok!
 - Helyes! Induljon! Amint itt végzett, és hazaér, az összekötője fel fogja önt keresni. Vele fogja tartani a kapcsolatot, és vele fog konzultálni. Ő fogja továbbítani önnek az utasításokat, és neki adja le a jelentését! Érti?
 - Értem.
 - Rendben! Itt a cím! - nyújtott át Grasset úrnak egy cédulát Robespierre. - Minden jól!
 - Vizslátásra!
- Grasset úr kilépett a folyosóra, és elindult, hogy felkeresse a megadott címet.

Másnap délelőtt nyílt a Grasset birtok kapuja, és behajtott rajta Thierry úr kocsija. A fogat hangjára megjelent az ajtóban Angelique asszony, és a fia, Francois.

A kocsiból először a háziúr szállt ki, majd egy huszonvalahány éves fiatal nő, aki kíségtett két szőke kislányt. A két gyerek ijedten nézegetett körbe-körbe, egymás kezét szorongatva.

- Thierry! Kiket hozott ide? - kérdezte a háziasszony.

A férfi a nejére nézett.

- Ez a két gyerek mostantól itt fog lakni velünk.

- Hogyhogy itt fog lakni? Csak így?

- Igen. Mivel árvák voltak, úgy gondoltam, magamhoz veszem őket.

A nő a fejét rázta.

- Thierry! Ön aztán tényleg nem tud jól hazudni. Azt próbálja nekem bemesélni, hogy csak gondolt egyet, és máris hozhatta őket haza? Ez soha nem megy ilyen egyszerűen.

A férfi nem válaszolt, csak megvonta a vállát. Időközben a másik nő közelebb lépett, és meghajtotta a fejét Angelique asszony előtt.

- Jó napot, asszonyom! A nevem Marie. Én fogok vigyázni a gyerekekre.

- Jól van! - bólintott a háziasszony. - De ez az egész számomra nagyon zavaros! Idejön két gyerek, csak úgy, minden előzmény nélkül, hozzá a nevelőnő, akikről eddig egyetlen szó sem esett, és most hirtelen nekünk kell ellátnunk őket? Mi ez az egész?

Thierry úr a nejére nézett.

- Hát jó! Ezt úgyszem lehet sokáig elhallgatni! De ígérje meg, Angelique, hogy a gyermekek kilétét teljes titokban tartja!

- Miért?

- Mert... politikai ügy.

- Á, kezdem érteni! Ön parancsra hozta magával ezt a két kislányt, mert odafönt valakik ezt kívánták!

- Igen.

- Kik ezek a gyerekek?

- A nevük Elizebeth és Therese.

- Elizabeth? - nézett fel a nő. - Ez angol név.

- Úgy van. A két gyerek angol. Egy főúr lányai.

A nő a fejét csóválta, amikor ismét a férjére nézett.

- Egy angol főúr? Aki gondolom a guillotine alatt végezte.

- Igen. A feleségével együtt.

- A feleségével együtt?! Mondja már meg nekem, Thierry, hogy miféle igaz ügy az, ami indokolja, hogy ezt a két gyereket elszakítsák a szüleiktől?! Az nem igaz ügy, hanem hazug! Ön teljesen bolondnak néz engem?! Azt hiszi, nincs annyi sütnivalóm, hogy ne tudnám elképzelni a hatalomról a potenciálisan veszélyes családok utódainak eltüntetését?! Ezeknek a gyerekeknek a szülei nyilván nagy emberek

voltak, akiket az ön közreműködésével a gyilkosok megöltek! S ennek most ez a két kislány issza meg a levét!

A nő és a férje szócsatája folytatódott, miközben a két lányka ijedten állt a kocsi mellett, és riadtan tekintgettek körbe-körbe. Nem értették, hol vannak, mi történik velük.

Francois kicsit távolabb állt, és őket figyelte. Ahogy nézte a két gyereket, úgy érezte, valami nehéz, súlyos dolog szorongatja legbelül. A riadt tekintetek mély sajnálatot indítottak el a fiúban a két kislány iránt. Ahogy nézte őket, ismét hatalmas sziklaként nehezedett rá a felnőttvilág kegyetlen valósága. Eljutott arra a pontra, hogy többé már nem tudta tisztelni az apját. Csak ürességet érzett, ahogy rá gondolt. Annyira elgondolkodott, hogy észre sem vette, lassan eltűntek mellőle az emberek. Csak állt a falnak támaszkodva, és a távolba bámult. Csak akkor kapta fel a fejét, amikor a tőle néhány méterre álló családfő is megmozdult.

- Mi az fiam? - hallotta apja hangját. - Nagyon hallgatag vagy.

Francois a férfira emelte a tekintetét.

- Miért? Talán nincs rá okom? - kérdezte.

- Ezt hogy érted?

- Egyszerűen. Ahogy megláttam ezt a két kislányt, belegondoltam, vajon mit érezhetnek most. A szüleik, akikkel eddig éltek, akiket szerettek, már nincsenek sehol. Elhozták őket egy idegen ország idegen házába, ahol még azt sem értik, hogy a többiek mit beszélnek. Minden, és mindenki idegen. Sajnálom őket.

A férfi a fiára nézett.

- Azt ne felejtsd el, fiam, hogy ezek a gyerekek a nép ellenségeinek gyerekei. Olyanoké, akik veszélyeztetik a forradalmunk vívmányait. És ezáltal közvetve ezek a gyerekek is.

- Ezek a gyerekek?! Már hogy veszélyeztetnék?! Olyan ártalmatlanok, mint egy szál virág!

- De a származásuk alapján nem megengedhető, hogy létük napvilágra kerüljön.

- Kit érdekel a származásuk?! Én nem erről beszélek, édesapám, hanem arról, hogy két érző lelket taposunk mi a nagy forradalmi jelszavaink mögé bújva! Ez a két gyerek egy szót sem tud arról, hogy mi a politika, mi a monarchia, és mi a köztársaság! Ők csak egyet

tudnak! Azt, hogy a szüleik, akiket szerettek, már nincsenek többé velük!

- Ez ma már nem számít semmit, fiam!

- Már hogyne számítana! És tudja, mi itt a legnagyobb baj, apám? Nem az, hogy a szülőket megölték, vagy nem, hanem az, hogy ön ennek a súlyát nem veszi észre!

Grasset úr feldühödött.

- Elég ebből! Hogy beszélsz velem, fiam?! Neked még fogalmad sincs az életről, úgyhogy ne akarj engem kioktatni!

Francois bátran nézett az apja szemébe.

- Tudja, néha elgondolkodom azon, hogy én tizenhat évesen jobban tisztában vagyok a jó erkölccsel, és az emberséggel, mint ön!

- Hallgass! - kiáltott fel Grasset úr, és egy nagy pofont kevert le Francois-nak.

A fiú ezúttal sem rettent meg. Egyenesen apja haragos szemébe nézett.

- Köszönöm! Most már tudom, hogy igazam van! - mondta halkan, majd sarkon fordult, és lassan elballagott a birtok vége felé.

A férfi hosszasan nézett utána, amíg a fiú alakja el nem tűnt a fák között.

Ahogy teltek a hónapok, Elizabeth és Therese élete valamelyest megváltozott. A nevelőnő naponta hosszú órákat töltött velük, és azzal, hogy megtanítsa őket a francia nyelvre. Ezek a programok legalább állandó elfoglaltságot jelentettek a számukra, így nem maradt annyi idejük arra, hogy a múlton töprengjenek. Ám amikor a tanítás véget ért, a két lányra ismét rátelepedett a fájdalom sötét leple. Legfőképp a kicsi, Therese volt így vele, nővére éjszakánként többször is arra ébredt, hogy a húga álmában beszél, vagy sír, és az édesanyjukat szólítja. Ilyenkor Elizabeth is elkomorult, és századszor is lejátszódott a fejében az a jelenet, amikor utoljára látták a szüleiket.

A tanításon kívül a mindennapok túl sok mindent nem tartogattak számukra, de a házigazda kitalálta, hogy a két lánynak ki kell vennie a részét a házimunkából, s ezért napi feladatuk volt a takarítás, s a

konyhán is segíteniük kellett. A lányok szó nélkül csinálták is, de időnként annyira leterhelték őket, hogy a kilenc éves Therese-nek már sok volt. Lizzy jobban bírta, de a két gyereket a munka nem fizikailag készítette ki, hanem az, ahogyan a háziúr beszélt velük. Akár a kutyákkal. A két lányka nem értette, miért van ez, de Thierry Grasset úr láthatóan ki nem állhatta őket. Angelique asszony kedves volt, ám ez hideg kedvesség volt. Nem bántotta őket sohasem, de a mosolya távolságtartó maradt. A nappalok érzelmileg ridegek voltak, s a reggeli, melyet a két gyereknek a családdal kellett elköltenie, mindig zavarba ejtően merev hangulatú volt.

A következő év nyarán fordulat állt be az életükben. Ennek miéértjére az egyik reggelen derült fény.

Az asztalnál többen is ott ültek, Grasset úr, a neje, a fia és Lizzy. A kis Therese nem volt látható sehol. Angelique asszony megrovó pillantással nézett a férjére.

- Látja, Thierry! Én megmondtam önnek, hogy nem a megfelelő oldalra áll! Tessék! Most hallottam a postaállomáson, hogy Robespierre-t megbuktatták, és kivégezték!

- Én is tudok róla.

- Látja? Egy ilyen mértékű örült vérengzést, amit ez az ember véghezvitt, nem lehet büntetlenül sokáig csinálni! És ha belegondolok, hogy ön emellé az ember mellé állt, hát elborzadok! Csak nehogy aztán önt is elővegyék, mint aktív közreműködőt!

- Nem fognak.

- Ezt miből gondolja?

- Odafönt csak Robespierre fejét kívánták, az őt fenntartó gépezetre viszont az új vezetés, a Direktórium is igényt tart. Tehát kellünk nekik.

- Az lehet, de hogy ezek sem sokkal jobbak, az biztos! És... szükségük van még egyáltalán erre a dologra, amit mi csinálunk? Royalista gyerekek eltüntetésére?

- Talán.

- Talán? Ez mit jelent?

- Hát... tegnap kaptam az információt, hogy az új vezetés már nem támogatja úgy pénzzel ezt a műveletet, mint a Konvent.

- Értem. Ez tehát azt jelenti, hogy kevesebb pénzt kapunk a lányok után?

- Igen, azt jelenti.

- És most mit szándékozik csinálni?

A férfi morogni kezdett.

- Kezd elegendem lenni abból, hogy két angol kölyköt tartsak a házamban, és a saját pénzemet költsöm rájuk!

- Hogy beszélhet így, Thierry? Hiszen ők még csak gyerekek! Hogy lehet ilyen érzéketlen?

A férfi az asztalra csapott.

- Amit megmondtam, megmondtam! Amikor idehoztam őket, azt nem saját szándékomból tettem, hanem azért, mert megparancsolták!

- És most, hogy Robespierre már nincs, kidobná őket az utcára?

- Legszívesebben azt tenném! - bosszankodott a férfi.

Erre a mondatra az eddig hallgató Francois felkapta a fejét.

- Ehhez nekem is lenne egy-két szavam! - nézett az apjára.

- Neked? Mi az? Már megint okoskodni akarsz?

A fiatalember most sem ijedt meg apja szavaitól, egyenesen a szemébe nézett.

- Én csak egyet mondok, apám! Ha ön bármi rosszat is lép ezzel a két kislánnyal kapcsolatban, engem felejtessen el, mint fiát! Úgy elmegyek innen, hogy a szívem sem fog fájni ezért a házért!

- Zsarolsz, fiatalúr? - emelkedett fel a székéről Grasset úr.

- Nevezhetjük annak is.

- Mit képzelsz magadról? - kiáltott fel a férfi, és egy nagy pofont kevert le az alig tizenhét éves fiatalembernek.

Francois egy szót sem szólt, hanem felállt, és elhagyta a helyiséget. Csönd lett. Angelique asszony sem szólt, csak egy pillantást vetett a vele szemben ülő Lizzy-re, aki a tányérján lévő ételhez hozzá sem nyúlt.

- Mi az, Lizzy? Nem vagy éhes? - kérdezte.

A kislány azonban nem válaszolt. A csöndet csak a másik helyiségben port törölgető Therese neszezése törte meg. Lizzy arrafelé nézegetett, aztán egyszer csak felállt, és elindult abba az irányba.

- Hová mész? - kiáltott utána Angelique asszony.

Lizzy átment a másik helyiségbe, karon fogta kishúgát, és hozta magával. Leültette az asztalhoz.

- Egyél! - kínálta meg a kicsit a saját ennivalójából.

- Ez az enyém? - nézett rá Therese.

- A tiéd!

- És te nem eszel?

- Én már jóllaktam.

- Jó! - bólintott a kicsi, és enni kezdett.

Lizzy pedig sarkon fordult, bement a szomszédos helyiségbe, és folytatta a húga által félbehagyott munkát.

Ezt a jelenetet a lépcsőfordulóból látta Francois is, és ezt látva valami nehéz súly nehezedett rá ismét. Sóhajtott egy nagyot, majd felment a szobájába.

VÉGE AZ ELSŐ RÉSZNEK

MÁSODIK RÉSZ

A nyár átfordult augusztusba. Lizzy és Therese életében akadt végre egy kis lélegzetvételnyi idő, mivel Robespierre megbuktatása után Thierry úrnak sok időt kellett Párizsban töltenie. Másrészt pedig a fiatal Francois, afféle idősebb testvérként próbált törődni a két lánnyal. A két árvának ez eleinte egy kicsit szokatlan volt, hiszen még nem nagyon találkoztak ilyen közletről tőlük pár évvel idősebb fiúval, így a tizenhét éves Francois jelenlétét meg kellett szokniuk. Ez nem is volt olyan nehéz, hiszen a fiatalember volt az egyetlen, aki igazán törődött velük. Marie csak tanította, Angelique asszony pedig hideg, de tartózkodó kedvességgel kezelte őket. Francois azonban mindig odafigyelt rájuk. Bár tartott tőle, hogyha majd idővel elmegy a jogi egyetemre tanulni, akkor nem lesz, aki figyeljen a lányokra.

A fiatalember ugyanis jogász szeretett volna lenni, kissé túlfejlett igazságérzete valahogy mindig efelé hajtotta őt. Addig még volt egy teljes éve, s addig mindent meg akart tenni a lányokért. Megígérte nekik azt is, hogy egyszer megtanítja őket lovagolni. Az ő fejében ez már nem maradt meg, de a két lányka még emlékezett rá.

Francois épp hátul, a karámnál, az istálló tetején ült, és valamit kalapált, amikor a két lány sétált arrafelé. Megálltak az épület alatt, és felnéztek rá.

- Jó napot, fiatalúr! - köszönt hangosan Lizzy. - Mit csinál?

A fiatalember meglepődött a hangtól, és lepillantott.

- Á! Ti vagytok azok, lányok?

- Igen. Mit kalapál?

- Az istálló tetejét javítom, mert itt beszakadt. Hát ti?

Lizzy felnézett Francois-ra.

- Unatkoztunk odabent, és kijöttünk ide egy kicsit sétálni, körülnézni.

- Meg lovagolni! - tette hozzá kuncogva Therese.

- Lovagolni?! Jaj, tényleg! Én már teljesen el is felejtettem! - nevetett Francois.

- De mi nem! - mosolygott rá Lizzy.

A fiatalember megtörölte izzadó homlokát.

- Nem gondoljátok, hogy még kicsik vagytok a lovagláshoz?

Therese önérzetesen pillantott rá vissza.

- Nem is vagyunk kicsik! Már én is elmúltam tíz éves!

- Az már valami! - mosolygott Francois, majd folytatta. - Szóval azt akarjátok tőlem kérni, hogy tanítsalak meg titeket lovagolni?

- Igen.

- Lehet róla szó, de... lovagláshoz nem szoknyában kell kijönni, még lányoknak sem, hanem nadrágban.

- Erre mi is rájöttünk! - mosolygott Lizzy.

Francois csak most nézte meg magának a két lányt. A szokásos szoknya helyett most azt a lovaglónadrágot viselték, amit nemrég kaptak.

- Ez igen! - felelte a fiatalember. - Honnan vannak ezek a lovaglónadrágok?

- Marie hozta.

- Nagyon előrelátó.

- Lejön végre onnan, fiatalúr? - nézett fel a tetőre Therese.

- Jövök, csak ne legyetek olyan türelmetlenek!

- Mi most lovagolni szeretnénk, és ebben nem ismerünk tréfát.

- Azt látom! - felelte Francois, és leugrott a tetőről.

Elizabeth egy pillantást vetett a fiatalember izmos felkarjára, először pillantva meg ilyen közelről Francois-t. A fiú azonban észre sem vette, hanem bement az istállóba, és elővezetett egy szürke, és egy pej lovat.

- Így ni! - mondta. - Itt is vagyunk!

- Melyik lesz az én lovam? - kérdezte Therese.

- A szürke. Az a kisebb.

- De szép állatok! - simogatta meg a pej lovat Lizzy.

- Szépek, ugye? A lovak nagyon fenséges állatok! Akkor igazán szépek, amikor büszke tartásuk van.

Francois, kantáron vezetve a két lovat, nyomában a két Merson lánnyal elindult kifelé, a mezőre. Az egyik kisebb facsoportnál megálltak.

- Itt is vagyunk! - kezdte Francois. - Mivel még viszonylag alacsonyak vagytok, először segíték nektek felszállni a nyeregbe, és megtanuljátok, hogyan kell csinálni, ha majd elég nagyok lesztek ahhoz, hogy egyedül is megtegyétek.

Odaállította a szürke lovat az egyik fa közelébe, amely mellett egy régebben kivágott nagy fa tönkje állt.

- Nna! Gyere csak ide, Therese! Ide, erre az oldalamra!

- Jövök!

- Jó! Nos! Először is. A lóra mindig balról szállunk fel. Azért álltam ide, mert ha erre a fatönkre ráálltok, magatoktól is fel tudtok ülni a ló hátára.

- Mit csináljak? - nézett Francois-ra Therese.

- Fogd meg a ló kantárát! Úgy! Aztán a bal lábadat dugd be a kengyelbe, és húzd fel magad a ló hátára! Ez az! Szép volt!

- Jól csináltam? - mosolygott Therese.

- Ha nem tudnám, hogy még sohasem próbáltad, azt hinném, hogy már évek óta lovagolsz.

- Nem ültem még lovon, de láttam, hogyan ülik meg.

- Remek! Most te jössz, Lizzy!

Elizabeth is odalépett a farönkhöz, amelyik mellé most a pej ló volt állítva.

- Ez az! Menni fog! - bízatta őt Francois.

- Remélem! - nézett föl a lóra a lány, és megmarkolta a ló kantárát.

Lábát a kengyelbe dugta, és megpróbálta felhúzni magát, de elsőre nem bírta. A második próbálkozásnál Francois segített is neki. Lizzy érezte magán a fiatalember érintését, és ettől valamiféle bizsergést érzett. Bár nem tartott sokáig, erős érzés volt. A lány nem tudta, hová tegye a dolgát, de úgy érezte, jó volt. Nem volt rá ideje, hogy ezen töprengjen, mert Francois a lovak kantárát fogva, és közéjük állva vezette őket lassan, lépésben a mezőn.

Ezen a délutánon csak az alap dolgokat magyarázta el nekik, azt, hogy miként kell ülni a nyeregben, hogyan kell az egyensúlyt fenntartani, satöbbi. Órák teltek el ezzel, de a két lány nagyon jól érezte magát. Most először érezték azt, hogy valakiben megbízhatnak. Francois jelenléte eleinte kicsit furcsa volt nekik, de idővel ez a félelem elmúlt, és már el tudták magukat engedni a fiatalember jelenlétében, így a délután kellemesen telt el.

Robespierre kivégzése után Grasset úr egy Párizs környéki házban találkozott egy régi aktivista társával.

- Nem véletlenül találkozunk most itt! - kezdte a fiatal férfi. - Most olyan idők járnak, hogy nagyon óvatosnak kell lennünk!

- Számíthatunk megtorlásra? - kérdezte Grasset úr.

A fiatal megvonta a vállát.

- Nem tudom. Mi azért annyira nem voltunk benne a disznóságokban, mint odafönn néhányan.

- Ez igaz, de a thermidor-iak, akik most megerősödni látszanak, vadásznak a jakobinusokra!

- Vadásznak. De nem mi, kis senkik kellünk nekik, hanem a nagyok! Azok, akiknek közvetlen közük volt a végrehajtott hatalomhoz.

- Biztos ez?

- Biztos. Egyébként is... akik most akarnak hatalomra kerülni, egyvalamiben egyeznek a jakobinusokkal!

- Mégpedig?

- A királyságot semmiképp nem szeretnék! Épp ezért nem fogják felszámolni azt a hálózatot, amit mi működtetünk, mert most, hogy a köztársaság harcban áll, a rivális hatalmak utódainak eltüntetése létfontosságú.

- Értem! Akkor most marad minden?

- Egyelőre igen, de... amíg a helyzet nem rendeződik megnyugtatóan, a támogatásnak csak a felét kapjuk meg.

- Ez nem igazán jó hír! - morgott Grasset úr. - Én két angol lányt tartok a házamban, akik ahogy nőnek, egyre többre vannak. Legszívesebben kiraknám őket az utcára!

- Eszébe ne jusson! Ma megyek be a központba, és valószínűleg megkapom az utasítást a művelet folytatására!

- Ez várható volt. Csak egyvalamit nem értek!

- Mégpedig?

- Ha a hatalomnak nincs szüksége ezekre a királyi arisztokrata gyerekekre, akkor miért tartogatja őket? Nem lett volna egyszerűbb őket is kivégezni a szüleikkel együtt?

A fiatal furcsa pillantást vetett Grasset úrra.

- Ezt komolyan kérdezi?

- Igen. Miért?

- Először is! Aki hatalmat birtokol, annak nem elég csak a jelenben élni, hanem a jövőre is gondolnia kell! Gyermek megölését még a leghitványabb hatalom sem szereti vállalni. Inkább szeretnek belőle hasznot húzni. Átneveléssel növelni lehet a hatalmi bázis alapjait, ha pedig mégis váltás történik, és mégis visszakerülne a hatalomra a royalista tábor, jól jöhet, hogy életben hagytuk a royalista arisztokraták gyermekeit. Talán még azt is elhiszik nekünk, ha azt mondjuk, hogy mi csak biztonságba helyeztük őket, és vigyáztunk rájuk.

- Á! Kezdem érteni!

- Ugye? - bólintott a fiatal. - Ebben a mostani világban sohasem lehet tudni, hogy ki kerül hatalomra. A forradalom óta eltelt öt évben volt már itt minden! Voltak itt girondisták, jakobinusok, egyéb...

- Világos. Akkor most? Egyelőre mi legyen?

- Én azt gondolom, hogy a műveletet folytassuk, de most egy kicsit a háttérbe húzódva! Nem lenne jó, ha a jakobinusokra vadászók felfigyelnének ránk. A gyerekek elküldését pedig azért nem vállalhatjuk, mert a hatalom képviselőinek a jövőben még szükségük lehet rájuk. Így aztán mi csak lapulunk, és tartogatjuk a gyerekeket a jövőnek. Akár így alakul, akár úgy.

- Rendben! Akkor várhatom az összekötő jelentkezését a jövőben is?

- Igen. Mindig a megszokott időben.

- Jól van! Akkor nekem indulnom kell! Viszlát!

- Minden jót!

A rövid társalgás véget ért, Thierry Grasset úr kocsiba szállt, és elindult dél felé.

Délután két óra lehetett. A nap magasan állt, vakító fényével, forró hőjével hevítve a tájat. A Grasset birtok hátsó részén volt egy kisebb kert. Több gyümölcsfa is állt ott, némelyik alá padok voltak állítva. Épp egy ilyen padon ült a két lány, mellettük állva pedig Francois támasztotta a hátát.

- Fiatalúr! - hangzott egy lányhang.

- Tessék, Lizzy!

- Az ön édesapja miért nem szeret minket?

- Miért kérdezed?

- Mert... mindig olyan haragos, és... csúnyán beszél rólunk.

Francois nem tudta, hogy miként magyarázhatná el ezt egy tizenkét éves lánynak. Egy nagyot sóhajtott.

- Az én apám mindig is egy haragos ember volt. Ha rosszkedve van, mindig morog.

- De minket nem szeret.

- Tudod, Lizzy... nehéz ezt nektek elmagyaráznom.

- Én megérteném, fiatalúr!

- Az lehet, de erről nem lehet úgy beszélni, hogy ne fájjon.

Elizabeth felsóhajtott.

- Ennél jobban már nem fájhat. Anyáékat elvitték, minket meg egyedül hagytak.

- Durva világ a felnőttek világa, Lizzy.

- Nemsokára maga is felnőtt lesz, fiatalúr.

- Igen. De hidd el nekem, Lizzy, hogy legszívesebben gyerek maradnék!

E szavak után beállt a csend. Csak a természet hangjai hallatszottak. A tengerpart felől sirályok vijjogása, a kertben a galambok bűgása, és a méhek zümmögése törte meg a némaságot. Gondolatok száguldoztak a fejekben, érzések a szívekben.

Nagy sokára Lizzy ismét megszólalt.

- Ha nekem egyszer gyerekem lesz, úgy fogom szeretni, mint ahogy a mama szeretett minket. Vagy... talán még jobban. Hogy semmi baja ne essen.

E szavak kimondásakor a lánykának eleredtek a könnyei. Nem hallatott hangokat, csak csendesen sírt. Francois most először érezte azt, hogy oda kell mennie. Leült a lány mellé, és átkarolta. Elizabeth nem reagált, csak a szemét törölgette. Kishúga egy kicsit arrébb ült, és lehajtott fejjel hallgatott. Nem szólt egy szót sem, csak a lábát lóbálta a padon ülve, nem lehetett tudni, hogy mi járhat a fejében. Olyan volt, mintha tétozódott volna. Talán így is volt, mert egy idő után felpattant, ő is odament Francois másik oldalára, és hozzádólt.

A fiatalembert ez mélyen megérintette. Úgy érezte magát, mint egy idősebb testvér a két kishúgával. Vagy inkább egy fiatal apa a

lányaival. Francois már tizenhét éves volt, talán egy kicsit koravénebb is a társainál. De egyedüli gyerek volt, nem voltak testvérei. Most azonban valami hasonló érzés kapta el. Átkarolta a kisebbik lányt is.

- Ne féljetek semmitől! - szólalt meg. - Én majd vigyázok rátok.

Ekkor Therese hangosan felsírt.

- A mamáékat akarom! Miért nincsenek itt? - tört ki belőle hirtelen.

Francois felsóhajtott.

- A szüleitek sajnos már nem jöhetnek többé. De szerettek titeket.

Mindkét kislány sírt, és Francois zavarában nem tudta, hogy mit kezdjen a helyzettel. Ott ült egy kerti padon, átölelve a két kislányt, és fogalma sem volt, hogy mit kellene tennie. Csak hallgatott. A két lányka lassan megnyugodott.

A közeli fára egy színes madár szállt le, és teli torokból kezdett el énekelni.

- Milyen szépen énekel! - emelte fel a fejét Elizabeth.

- Szépen. Itt a kertben mindig olyan nyugalom van. Ha rossz kedvem támad, mindig kijövök ide, leülök, és hallgatom a természetet - szolt Francois.

- Én is ki fogok jönni - felelte Lizzy.

- Látod, ez egy jó döntés!

- Én is kijöhetek? - kérdezte hirtelen Therese.

- Hát persze! Bármikor! - bólintott Francois. - Csak próbáljátok meg nem szomorkodni! Foglaljátok le magatokat valamivel! Jó?

- Ha lehet... - felelte halkán Lizzy.

Francois folytatta.

- Amikor van szabadidőtök, és jó az idő, gyertek csak ki ide nyugodtan! Ha kettesben akartok lenni, és beszélgetni szeretnétek, itt nyugodt körülmények között megtehetitek.

- Ma már nem jöhetünk - emelte fel a fejét Therese. - Segíteni kell a konyhában, aztán etetni kell a kacsákat is.

- Ti etetitek őket?

- Igen! - bólintott Therese. - Angelique asszony azt mondta, hogy az a mi dolgunk lesz.

- Jól van. Ti csak fogadjatok szót!

- És Thierry úr? - nézett Francois-ra Lizzy.

- Mi van vele?
- Nem fog haragudni ránk, hogy néha kijövünk ide?
- Ezt nem lehet tudni. Ő már csak ilyen! Nem fog már változni. De ha elvégzitek a munkát, amit rátok osztanak, és jól viselkedtek, akkor talán megenyhül.

A fiatalember alighogy ezt kimondta, a ház felől kiáltás hallatszott.

- Lizzy! Therese! Gyertek, segítsetek a konyhában!

A két gyerek felállt, és elindultak a ház felé. Szinte fájt nekik, amikor otthagyták a nyugodt kertet, és a fiatalember védelmező alakját. Lassan eltávolodtak, Francois pedig aggódó arccal, elgondolkodva nézett utánuk.

1796. május 15.

Két és fél év telt el azóta, hogy Elizabeth és Therese a Grasset házba került. Elizabeth-en már látszott, hogy pár éven belül csinos, fiatal nő lesz belőle. Még csak tizennégy éves volt, de már szinte nőként viselkedett. Ebben persze nagy szerepe volt Francois-nak, aki egy idő után már megszűnt egyszerű lelki támasz lenni, talán már több volt annál. Ennek egyikük sem volt tudatában, de a sors állandóan egymás felé sodorta őket. Hármuk közül egy kicsit háttérbe szorult a tizenkét éves Therese, aki persze észrevette a Lizzy és Francois közötti alakuló vonzalmat, és ha távolabbról is, de figyelt arra, hogy a még kiskorú nővére véletlenül se gabalyodjon össze a már tizenkilenc éves, felnőtt Francois-val. Hogy ez be ne következzen, többnyire ő is ott lógott a kettejük nyakán.

A Francois és Lizzy között kezdődő vonzalmat szerencsére mások még nem vették észre, különösen nagy szerencse, hogy Thierry úrnak fogalma sem volt semmiről. Azt persze észrevette, hogy a három fiatal egyre többet van együtt, nemtetszését többször szóvá is tette. A férfi az eltelt két és fél év alatt sem tudta félretenni ellenérzéseit a két lánnyal szemben. Angolok voltak, és Thierry úr világéletében utálta az angolokat. Hogy miért, azt még ő maga sem tudta, de így volt. A királyság bukása óta Thierry Grasset úr családja igencsak megtollasodott, és a férfi gyanakvóan féltette vagyonát. Minden

porcikája tiltakozott az ellen a gondolat ellen, hogy a fia esetleg valamelyik Merson lányt válassza. Bár a kialakuló vonzalomról nem tudott, de a fejében állandóan ott motoszkált ennek a lehetősége. Így aztán továbbra is gyanakvóan figyelt minden jelenetet, ami ezt lehetővé tette volna. Szerencsére sokat volt távol, s így nem volt mindig olyan feszült otthon a hangulat.

Így volt ez ezen a tavaszi délelőttön is. A három fiatal lóra pattant, és kilovagoltak a tengerpartra. Szabadnak érezték magukat, élvezték a tenger morajlását, és a langyos szellő simogatását.

Lovaikat kikötötték a parttól kissé beljebb álló facsoporthoz, és sétálni kezdtek a parton.

- De jó lenne onnan fentről, a szikláról körülnézni! - tekintgetett fölfelé a sziklákra Elizabeth.

- Szeretnétek? - kérdezte Francois.

- Jó lenne!

- Mehetünk, ha gondoljátok! De legyetek óvatosak!

- Menjen előre, fiatalúr! Mi majd követjük!

- Szó sem lehet róla, lányok! Ti mentek előttem, én pedig mögöttetek, nehogy leessetek!

Therese rögtön felélénkült.

- Én megyek előre! - jelentette ki, és máris elindult.

- Ahogy gondold! - felelte a fiatalember, és a lányok nyomában ő is elindult.

- Ez nem is olyan nehéz! - jegyezte meg Lizzy.

- Itt, az elején még valóban nem, de odafönt már kicsit meredekebb.

- Sebaj! Mi kibírjuk!

- Csak lassan a testtel, lányok!

- Ne féltsen minket, fiatalúr! - kuncogott Therese.

- Ej, de bátrak vagytok!

A szél kezdett feltámadni. Elizabeth a távoli horizontot figyelte.

- Vihar közeledik - jegyezte meg.

- Igen! - felelte Francois. - Egyelőre még messze van, de ha túl közel jön, akkor el kell indulnunk haza!

Therese fent a szikla tetején kitérte a két karját, és élvezte, ahogy a feltámadó szél a haját borzolja.

- De jó ez az érzés! - kiáltotta.

- Tényleg! - mosolygott Lizzy is, és ő is követte a húga példáját. Francois nem szólt, csak nézte a két lányt. Az eltelt két és fél évben igazán megszerette őket. Ahogy így fent álltak a sziklán, boldogan mosolyogva, a fiatalember sem tudta elnyomni a mosolyát. Ezt a szép pillanatot egy villámlás és egy távoli dörgés szakította félbe. Francois a két lányra nézett.

- Lányok! Ideje indulnunk haza! Nehogy itt érjen minket a vihar! El is indultak mind a hárman. Lassan, araszolva lehetett csak menni, mert a szél egyre jobban feltámadt, megingatva a három fiataalt. Már majdnem leértek, amikor Elizabeth hirtelen megcsúszott, és a durva köveken legurult a partra.

- Lizzy! - kiáltott kétségbeesetten Therese.

- Elizabeth, jól vagy! - sietett lefelé a lány után Francois.

A lányka a homokban feküdt, és fájdalmas arccal fogta a lábát.

- A lábam! Nagyon fáj! - sírt fájdalmasan.

- Megnézem! - guggolt le hozzá Francois, de nem kellett hozzányúlania sem, látszott, hogy Elizabeth bal alsó lábszára fel van dagadva.

- Jaj, jaj! Mindjárt elájulok! - zihált sápadtan Lizzy.

A fiatalember az ölébe vette a lány fejét, és megsimogatta.

- Nem lesz semmi baj, Lizzy!

- Biztos eltört a lábam! - lihegett a lányka. - Nagyon fáj!

- Hazaviszlek, és kihívjuk az orvost!

- Jó.

Francois Therese-re nézett.

- Te ülj fel a lovadra, és kantárszáron fogva vidd be a másik kettőt is. Így is nagyon idegesek!

- Jó! - bólintott Therese, és felült a lovára.

A másik két ló kantárát a kezébe fogta, és lépésben haladva elindult a birtok felé.

- Fogod bírni, ha elviszlek? - kérdezte Francois Lizzy-től.

- Kibírom!

- Jól van! Most szorítsd össze a fogadat, mert felveszlek! - mondta a fiatalember, és egy mozdulattal a karjába vette a lányt.

Elizabeth arca fájdalmasan eltorzult, de egy hangot sem hallatott.

- Kapaszkodj a nyakamba! - nézett rá Francois.

Lizzy átkarolta a fiatalember nyakát, aki elindult vele gyalog a birtok felé. A szél nagyon erősen fújt, de szerencsére az eső csak akkor kezdett el esni, amikor Francois mögött becsukódott a ház ajtaja.

Lizzy gyógyulása hónapokig tartott. Már javában tartott a nyár, amikor a doktor ellátogatott a Merson birtokra. Bement Lizzy-hez, és megvizsgálta. A többiek odakint várták, hogy mit mond.

Az orvos végül megjelent az előszobában. Angelique asszony a férfit nézett.

- Mi újság, doktor úr? Lizzy lába rendbe jött?

- Összeforrt, de... sajnos sánta marad! És az is lesz egész hátralévő életében.

- Ez borzasztó!

- Az, de sajnos nem tudunk mit tenni ellene!

- Köszönjük szépen! - felelte a nő, kifizette az orvost, aki távozott.

Éjszaka Therese nem tudott aludni. Az agya ide-oda járt, mindenféle dolog eszébe jutott, azok a napok is, amikor elváltak a szüleiktől. A lánynak összeszorult a szíve, s ezért inkább elhessegette magától a gondolatot.

A sötétből azonban halk neszezés hallatszott. Therese fülelt. Úgy hallotta, hogy a hangok a másik ágy felől jönnek. S nem is tévedett. Lizzy volt. Sírt. Therese leszállt az ágyról, odament hozzá, leült az ágya szélére, és megsimogatta.

- Miért sírsz, Lizzy? - kérdezte halkan.

Elizabeth halkan felelt.

- Egy nyomorék lettem! Egy szerencsétlen sánta!

- Ó, dehogyis! Ne mondj ilyet!

- Egy ilyen lány kinek fog majd kelleni? Senkinek!

- Dehogynem! Lesz majd egy úrfi, aki eljön érted, és feleségül vesz.

- Ne álmodozz, Therese! - szipogott Lizzy. - Egy sánta, balkezes angol lány nem kell senkinek!

Therese nem tudta, mit mondjon. Ott ült még egy ideig, aztán amikor látta, hogy a nővére elaludt, ő is lefeküdt, és aludt reggelig.

A következő hónapban Lizzy lassanként beletörődött a sorsába, szó nélkül vette tudomásul, hogy egész életében sánta marad. A háznál továbbra is dolgozniuk kellett, s ezt elvégezte, ahogy tudta. A birtokon csendesen teltek a napok, hosszú, unalmas nyári napok. Beköszöntött az augusztus. Ezen a napon azonban történt valami, ami megtörte az addig unalmas hétköznapiak monoton szürkeségeit. Lizzy fent volt a szobában, és elrendezte a virágokat a vázában, amikor halk lépteket hallott a háta mögül. Megfordult. Meglepetésére Francois állt előtte.

- Megijesztettelek? - mosolygott a lányra.

- Á, dehogy!

A fiatalember csak állt, és nézte Lizzy-t.

- Mit néz? - kérdezte a lány.

- Téged. Furcsa, de egészen mostanáig nem is vettem észre, hogy milyen szép lány vagy.

- Ne mondjon nekem ilyeneket, fiatalúr!

- Ugyan miért ne? Hogyha egyszer ez az igazság.

- Zavarba hoz.

- Akkor sem mondhatok mást!

Lizzy a fiatalemberre emelte a tekintetét.

- Francois úr! Nézzen rám! Sánta vagyok és balkezes! Ön szépnek lát egy ilyen lányt?

- Igen. Nem számít, hogy mások mit mondanak, Lizzy! Lényegtelen! Én szépnek látlak, és ez a fontos!

Elizabeth a földet bámulta.

- Nekem ilyet még sohasem mondtak...

- Én mondom. Tetszel nekem, Lizzy!

- Igazán? - nézett végül a fiatalember szemébe a lány.

- Igen.

Lizzy zavarban volt, és egy kicsit reszketett.

- Félsz? - nézett rá Francois.

- Nem, csak... ön igazán rendes, és...

Francois megfogta a lány kezét, és megcsókolta.

- Miért csinálja ezt, fiatalúr?

Francois a lányra mosolygott.

- Lizzy! Nagyon sokat jelentesz nekem! - mondta. - Többet egy sima barátságnál!

- De én... még csak tizennégy éves vagyok, ön pedig tizenkilenc! Ez így nem helyes!

- Az lehet, de én nem tudok parancsolni a szívemnek!

- Fiatalúr! Közöttünk olyan különbségek vannak, amiket nem lehet áthidalni! Még akkor sem, ha én...

- Ha te...?

- Semmi! Felejtse el, Francois!

- De mondd ki, ha már elkezdted!

Lizzy felnézett a fiatalemberre.

- Teljesen mindegy, hogy én mit gondolok, vagy mit érzek, ha senkit nem érdekel!

Francois megsimogatta a lány arcát.

- Engem érdekel, Lizzy! Engem érdekel, hogy mi van veled, értsd meg! Vagy talán nem érzel semmit irántam?

Elizabeth halkán felelt.

- Számít, hogy én mit érzek?

- Nekem számít!

Lizzy felsóhajtott.

- Ön az egyetlen ember ebben a házban, aki törődik is egy kicsit velem.

- Csak ennyi?

- Miért? Talán egy szerelmi vallomást vár tőlem? Egy tizennégy éves lánytól? Fogalmam sincs, milyen szerelmesnek lenni!

Francois a lányra nézett.

- De legalább annyit árulj el, hogy fontos vagyok-e neked! Hogy számítok-e valamit a szívedben!

Lizzy bólintott.

- Igen. Ön fontos nekem, fiatalúr! Szeretek önnel lenni, de nem tudom, hogy ez mit jelent.

- Nekem nagyon is sokat - felelte Francois.

- Nekem is - nézett fel a fiatalemberre Lizzy.

Francois nem szólt egy szót sem, csak nézte a lány tiszta tekintetű kék szemeit. Elizabeth visszanézett rá, és elmosolyodott.

- Gyönyörű vagy! - szólalt meg Francois.

- Köszönöm!
- Legszívesebben megcsókolnálak! - mondta a fiatalember.
- Ez még korai! - felelte Lizzy.
- Talán! De azért... megölelhetlek?
- Hát persze! - felelte a lány.

Francois átölelte a lányt, akit elöntött a forróság. Sohasem tapasztalt jóleső érzés kerítette hatalmába. Reszketett a lába is, de ebben a pillanatban úgy érezte, ennél szebb pillanat nem is létezik a világon.

- Szeretlek, Lizzy! - mondta ki végül Francois. - Mindennél jobban!

A lányt elkapta a sírás.

- Miért sírsz? - kérdezte Francois.

- Azért, mert... nekem még sohasem mondta senki, hogy szeret! Senki, csak az édesanyám! Aki borzasztóan hiányzik, és aki már három éve, hogy nincs itt velem!

Csönd lett. Fájdalmas és néma csönd. Az anya hiánya sötét felhőként ereszkedett a szobára.

- Én százszor is elmondom neked, ha kell! - mondta halkán a fiatalember. - Szeretlek!

- Én is szeretlek, Francois! - mondta ki önkéntelenül a lány.

- Köszönöm, Lizzy!

- Én... igazán nem akartam, csak... valahogy kimondtam.

- Az nem baj! Én ennek örülök!

- De... én letegeztem magát, Francois. És... egy lány ilyet nem mondhat ki!

- Miért ne mondhatna?

- Mert nem illik!

- A világ higgyen azt, amit akar, én szeretlek, Lizzy, és nem hagyom, hogy bármi rosszat tegyenek veled! S akkor tegezel, amikor csak akarsz!

- A többiek mit szólnak majd ehhez? Az édesapád ki nem állhat engem, s a húgomat! Ha eddig nem utált eléggé, akkor most fog!

- Nem számít! Én majd megvédelek!

- De hogyan? - nézett a fiatalemberre Lizzy. - Amikor az egyetemen vagy, mi Therese-zel itt vagyunk a birtokon! Ha nem vagy itt, akkor ki véd meg? Ki véd meg a rosszindulatú megjegyzésektől, az igazságtalan bánásmódtól?

Francois felsóhajtott.

- Kitalálok valamit! - felelte. - Csak bízz bennem! Jó?

- Jó.

Elizabeth és Francois egymásra mosolyogtak, és megcsókolták egymást. Ebben a pillanatban úgy érezték, semmi baj nem érheti őket.

Egy nappal karácsony előtt a Merson családhoz egy gazdag, idős asszony érkezett látogatóba. Bricoler asszonyság azok közé a besavanyodott idős nők közé tartozott, akiknek soha semmi nem jó, akik még a legjobb dolgokban is képesek megtalálni a rosszat. A környéken tartottak tőle, de magas rangú ismeretségei, és szigorú modora miatt nem nagyon mertek neki ellent mondani. Többnyire megjelent családoknál, megvendégeltette magát, aztán távozott. Sohasem lehetett tudni, hogy miért is jött valójában.

Megjelent a Merson családnál is, s mint egy anyakirálynő, elfoglalta a legjobb széket. Körbepillantott a szépen berendezett szobában, ahol Therese törölgette a bútorokat.

- Therese! Fejezd be most a munkát! Vendégünk jött! - utasította a lányt a háziasszony.

- Igenis asszonyom! - indult el a kijárat felé a lány, de Bricoler asszony hangja megállította.

- Állj csak meg, te lány! - mordult rá.

- Igenis!

Az öregasszony szeme szigorúan vizslatta Therese-t, akinek borsódzott a háta ettől a nézéstől.

- Ez a lány nyúzott! Talán beteg? - mordult fel a nő.

- Nem beteg, asszonyom! Biztos elfáradt.

- Az még nem jelenti azt, hogy így kell kinéznie! A haja is hogy áll? Miért nem visel tisztességes frizurát? És ez a ruha? Kopott, slamos! Egy lány nem nézhet így ki! Miféle lányokat alkalmazol, Angélique? Alkalmatlanok!

- Igyekszem változtatni a dolgokon, asszonyom!

- Azt jól teszed! - felelte az öregasszony, és tekintetét körbejáratta a szobán.

- Egész tisztességesen van ez a szoba berendezve - jelentette ki.

Angelique asszony kényszeredetten elmosolyodott.

- Örülök, hogy a szoba elnyerte a tetszését, asszonyom!

Therese ezalatt gyorsan eltűnt, hogy ne kelljen az öregasszonnyal egy szobában tartózkodnia.

Az öregasszony a vendéglátójára tekintett.

- Reméltem is, hogy a megfelelő udvariassággal fogadtok, ha már vettem a fáradságot, és eljöttem ide látogatóba!

- Igyekeztünk!

Bricoler asszony nem szólt, csak ült némán. Emiatt a háziasszony elég kellemetlenül érezte magát, nem tudta eldönteni, vajon miért is jött a nő, ha egy szót sem szól. Talán csak élvezni akarta a nála alacsonyabb rendűnek gondolt emberek hajbókolását.

- Úgy hallottam, Angelique, hogy maguk angol lányokat nevelnek! Igaz ez?

- Igen, igaz. Ez a kislány, akit itt látott, ő is angol.

- Maguknak elment az eszük! Hogy hozhatnak a házukba angolokat?

- Ezek még csak gyerekek.

- Azok sem sokkal különbek a felnőtteknél!

Bricoler asszonyság ismét elhallgatott. A háziasszony megszólalt.

- Rögtön hozatok önnek valami frissítőt! Esetleg valami édességet?

- Hozasson, ami van, majd eldöntöm, hogy mi kell nekem.

- Igenis, asszonyom!

A szobaajtóban megjelent Lizzy, és egy tálcát hozott, rajta mindenféle finomsággal. Ám amikor az asztal közelébe ért, a szőnyeg egyik gyűrődésében megbotlott, és majdnem elesett.

- Bocsánat! - motyogta.

- Tanulj meg szépen járni, te lány! Úgy, ahogy egy igazi hölgyhöz illik! - mordult rá a lányra az öregasszony.

- Igen, asszonyom!

- Helyes!

Lizzy elővette egy csészét, és édes likőrt töltött az öregasszony poharába. Ám Bricoler asszonynak feltűnt, hogy Elizabeth bal kézzel tölti ki az italt, és nem hagyta szó nélkül.

- Ez a lány balkezes! Ez így nincs jól! Rá kell szoktatni, hogy jobb kézzel csináljon mindent! Borzasztó!

- Intézkedünk, asszonyom.

- Helyes!

Lizzy kiszolgálta Bricoler asszonyt, majd a háziasszony intésére elindult kifelé. Ám az öreg nagysága észrevette, hogy Lizzy sántít.

- Ez a lány miért megy ilyen csúnyán? - károgta rekedten.

- Mert egy baleset miatt rövidebb az egyik lába.

- Egy lány nem járhat így! - morogta az öregasszony. - Próbálj meg egyenesen menni, lányom!

- Nem tudok, asszonyom - felelte Elizabeth csendesen.

Bricoler asszony a fejét ingatta.

- Nincs ez így jól. Ez rossz jel. Nagyon rossz jel!

- Mire gondol asszonyom? - érdeklődött Angelique asszony.

- Azt mondom, hogy ebbe a házba nem tanácsos belépni! Én itt ördögi dolgokat láttam! Önök angol lányokat tartanak itt, akik csapzottak, kócosak, az egyikük pedig sánta és balkezes! Ezek ördögtől valók! Én itt egy percre sem maradok tovább! - pattant fel a helyéről a nagysága, és villámgyorsan távozott.

A szobára ráborult a csend. Csakhamar megjelent Thierry úr.

- Mi volt ez a kiabálás? - kérdezte.

- Bricoler asszony volt itt.

- Elég rövid ideig maradt.

- Igen, mert el kellett mennie.

- Ilyen gyorsan?

- Igen, mert... a véleménye szerint itt az ördög az úr.

- Mi a fene? Ezt meg honnan veszi?

Ekkor Lizzy szólalt meg.

- Az asszonyság meglátta, hogy balkezes vagyok, és hogy sántítok.

Thierry úr a fejét ingatta.

- Ezt nem hiszem el! Nekem állandóan miattad kell szégyenkezniem?!

- Én... nem tehetek róla, hogy balkezesnek születtem. Arról sem, hogy a lábam nem gyógyult meg rendesen.

- Az nekem teljesen mindegy! - mordult fel Thierry úr. - Ha tehetném, már rég kidobtalak volna titeket az utcára! Állandóan csak bajom van veletek, meg a származásotokkal! A társaságban már a

szájukra vettek minket az emberek! Szájról szájra jár a sánta, balkezes angol lány híre a szalonokban!

- De hát... ön hozta ide a lányokat, Thierry! - nézett a férjére Angelique asszony.

- Hoztam, mert megparancsolták. De amint tehetem, kirakom őket a házamból!

- Ön tényleg ennyire szívtelen?

A férfi nem felelt, csak mogorván nézett maga elé. Vergődött a csapdában, amit ő maga állított saját magának. Vakon kiszolgált egy hatalmat, aki ráerőszakolt egy olyan dolgot, amit egyetlen porcikája sem kívánt. S haragját Lizzy-n vezette le.

- Tűnj a szemem elől! - ordított egy nagyot hirtelen.

A szobában megfagyott a levegő. Lizzy egy szót sem szólt, csak elindult. Könnyei között alig látta, merre is van az ajtó. A két felnőtt nem nézett utána, amikor elment.

A karácsonyi időszak, és az újév viszonylag csendesen telt, nem történt semmi különös. A tél szürkesége elfojtotta még azt a maradék melegséget is, ami még megmaradt a házban. Lizzy és Therese számára az egyetlen biztos pontot Francois jelentette, aki törődött velük. Ám ez a törődés a farsangi időszak kezdetére veszélyes szakaszba ért. Elizabeth és Francois egyre közelebb került egymáshoz. Lizzy már tizenöt éves volt, és egyre jobban belehabarodott a húsz éves fiatalemberbe. Arra azonban egyikük sem gondolt, hogy ezzel mekkora lavinát indítanak el.

Amikor Thierry úr nem volt otthon, viszonylag nyugodtabban teltek a napok. Lizzy és Francois többnyire odafönt, a lányok szobájában találkozott. Ilyenkor Therese tudta, hogy távol kell maradnia.

Így volt ez pár nappal Lizzy tizenötödik születésnapja előtt is. A majdnem teljesen üres házban, az emeleti szobában a lány és a fiatalember egymás társaságában töltötte a napot.

Francois átkarolta az előtte álló lányt, és rámosolygott.

- Lizzy! Nagyon szép vagy!

- Azt mondod?

- Igen.

- Remélem, ezt nem felejtet el később sem!

- Az kizárt!

Lizzy felsóhajtott.

- Bárcsak már nagykorú volnék! S akkor már azt tehetném, amit akarok!

- Eljön az a nap, Elizabeth! S akkor már nem kell félned senkitől! Ott leszek neked én!

A lány elmosolyodott.

- Már nagyon várom azt a napot! - mondta mosolyogva.

Francois teljesen elolvadt ettől a mosolytól.

- Lizzy! Nagyon szeretlek! Ugye, tudod?

- Igen. Én is szeretlek, Francois!

A két fiatal csókolózni kezdett, teljesen belefeledkezve a dologba. Eszükbe sem jutott, hogy a résnyire nyitva hagyott ajtón át bárki beláthat a szobába. Ám legnagyobb szerencsétlenségükre az épp hazatérő Thierry úr lépett oda az ajtóhoz, és rögtön meglátta a jelenetet.

- Hát ez meg mi?! - ordította el magát.

A két fiatal megrettenve ugrott szét. A háziúr belökte az ajtót, és vérvörös képpel ordított.

- Ez most már mindennek a teteje! Ebből elég volt! - kiabálta, és a fiának lekevert egy nagyot.

- Ne csinálja ezt, apám! - próbált meg ellenkezni Francois.

- Mit ne csináljak?! Csókolózol ezzel a kis sántával, és én meg csak nézzem?!

- Miért fáj az magának, ha én szeretem Lizzy-t?

- Szereted? Hiszen még csak tizenöt éves!

- Akkor is! Kivárom, amíg felnőtt nem lesz, és feleségül veszem!

- Feleségül?! Na, azt nem! Ahhoz nekem is lesz pár szavam!

Lizzy megpróbált szót érteni a férfival.

- Miért gyűlöl engem annyira, Thierry úr? Hiszen sohasem ártottam önnek.

A férfi arca vérvörös volt a dühből.

- Te csak hallgass! Azt hiszed, elcsavarhatod a fiam fejét?!

- De én...

- Csend legyen! Elegem van belőled, te angol csirke! Ki nem állhatlak! Csak azt ne mondd nekem, hogy tizenöt éves létedre szerelmes vagy egy húsz éves fiatalemberbe! Talán nem is ő kell

neked, hanem a vagyona, amit örököl! Ha már az apád és anyád nem adhat vagyont, valahonnan szerezned kell! Nem igaz?!

A szüleinek az említése kétségbeesésbe sodorta a lányt. Keze, lába reszketni kezdett, aztán egy hirtelen mozdulattal sarkon fordult, a kiabálásra közben összegyűlt emberek között utat törve a bejárati ajtóhoz futott, és úgy, ahogy volt, otthoni ruhában, papuccsal a lábán kiszaladt a februári hidegbe.

- Lizzy! - kiáltott utána Therese, de a lány kétségbeesetten futott a szürke ködben, sánta bicegése még szívszorítóbbá tette a helyzetet.

- A sziklákhoz fut! Biztosan le fog ugrani! - kiabált Therese. - Fialalúr! Segítsen! Ne hagyja, hogy Lizzy leugorjon!

Francois a többiekkel mit sem törődve, kiszáguldott az ajtón, és a nyitott kapun kirohant lány után vetette magát. Őrült tempóban futott végig az úton, hogy minél hamarabb utolérje Elizabeth-et. A lány zihálva, kétségbeesetten, a könnyeitől félig vakon, sántítva, csuromvizes arccal rohant. Hamarosan elérte a sziklákat, a peremére lépett, és lenézett a mélybe.

- Lizzy! Ne tedd! Szükségem van rád! - kiabálta a fiatalember.

- Hagyj, Francois! Nekem nincs szükségem senkire! Minek éljek, ha ennyire megvetnek az emberek?!

- De nekem szükségem van rád!

- Én csak bajt hozok rád, Francois! Nélkülem sokkal nyugodtabb életed lesz!

- Nélküled nekem nem lesz életem, Lizzy! Nekem te jelented az életet! Szeretlek!

Elizabeth reszketni kezdett, könnyei a földre potyogtak. Remegve állt a hidegben, és a mélyben háborgó tengert nézte.

- Lizzy! Ne akarj meghalni! Szükségem van rád! - lépett a lány mögé Francois, és hátulról átkarolta.

A lány hangosan zokogott, szívszorító sírását jól hallották a köréjük gyűlt alkalmazottak is. Hamarosan Therese jelent meg közöttük.

- Lizzy! Ne hagyj itt! Ha te elmész, mi lesz velem? - mondta halkan.

- Megígértük anyáéknak, hogy vigyázunk egymásra!

Elizabeth megfordult, a hűgára tekintett, aki odalépett hozzá, és átölelte.

- Lizzy! Nekem te vagy az egyetlen rokonom, és én... nem akarok egyedül maradni! Nem akarom, hogy te is elmenj, ahogy anyáék is elmentek! Mit csinállok én egyedül?

Teljes csönd lett. Senki sem szólt egy szót sem, még akkor sem, amikor a tömeg oszlani kezdett. Végül már csak hárman maradtak ott, a két lány, és Francois. Az egyre hidegebbé váló időjárás végül őket is visszakényszerítette a házba.

Apa és fia között a viszony végleg elromlott. Thierry úr, látva, hogy a fiát és Elizabeth-et nem tudja elválasztani egymástól, drasztikus lépésre szánta el magát. Hosszú órákon át tartó veszekedésük után kijelentette, hogy Francois nem kap örökséget, felszólította, hogy hagyja el a házat. Ez meg is történt volna, ha nem lép közbe Angelique asszony, aki védelmébe vette a fiát. Thierry úr visszavonulót fűjt, de a tüske magmaradt benne. E naptól kezdve Thierry úr és Francois kerülték egymást, de a háziúr már döntött. Alig várta az alkalmat, hogy kitehesse a két lányt.

Ha átmenetileg is, de egy időre csend lett a házban. A nyárig tartó időszak így telt el. Júniusban a házigazda egy új lovászt vett fel, aki elég furcsa embernek tűnt, szeretett inni, és nem igazán volt tisztában az alapvető udvariassági szabályokkal sem. Azon a reggelen, amikor munkába állt, elég észrevehetően bámulta a két fiatal lányt, akik nem tudták, hogy ezt hogy kezeljék. A fiatal férfi állandóan a nyomukban járt, és próbált nekik udvarolni, de nem járt sikerrel. Az egyik nyári napon túl messzire ment, és megpróbálta a lányokat megfogdosni, de szerencsére épp arra járt Francois, és egy jól irányzott dobással a szénakupac közé vágta a fickót, aki a lányok előtt megszégyenülve elballagott.

A két lány egyre csak nőtt, s ahogy közeledett Elizabeth tizenhatodik születésnapja, látszott rajta, hogy szép nő válik belőle. Francois teljesen belehabarodott, és amikor Lizzy betöltötte a tizenhatodik születésnapját, elhatározta, hogy a szomszéd birtokon rendezendő bálba elviszi a lányt. Thierry úr látványosan távol tartotta magát Legrand úrék báljától, csak nehogy meg kelljen szégyenülnie mások előtt. Ám a bálon nem történt semmi érdekes. A híres és gazdag

emberek között Lizzy szinte eltűnt. Észre sem vették, így aztán elkerülte a róla keringő rosszindulatú pletykákat, megjegyzéseket. Francois végig mellette volt, s a lány hosszú idő után végre boldognak érezte magát. De a bál elmúlt, és visszatértek a szürke hétköznapiak. Az 1798-as év tavaszán Lizzy már csinos, szinte érett nőnek látszó lány volt, és ez nem kerülte el a lovász, Flore úr figyelmét sem. Teljesen belehabarodott Lizzy-be, s mivel pontosan tudta, hogy Thierry Grasset úrnak esze ágában sincs a lányt a fiához adni, úgy érezte, eljött az ő ideje. Paraszti származású volt, így sokkal nagyobb esélye volt rá, hogy a házigazda inkább hozzá adja a lányt, csak ne kelljen a fiával összeházastania. Így aztán Flore úr egyre többször próbált Elizabeth közelében lenni, és megpróbálta megkedveltetni magát. Ám a buzgalma a féltékeny Francois-nak is szemet szúrt. Az egyik áprilisi délutánon emiatt szóváltásba is keveredtek. Az esetnek fültanúja volt Therese is, aki ekkor már tizennégy éves volt, és kezdte levetkőzni gyermeki naivitását, pontosan tudta, mire megy ki Flore úr játéka.

A lány egy sétájából ment haza a kerteken át, és az istállók mögött sétálva hangos beszéd ütötte meg a fülét. A marhák karámjánál két ember beszélgetett. Francois és Flore úr. Therese meglapult a háttérben, és hallgatózott.

- Meg ne próbáljon közeledni Elizabeth felé! Érthető? - mordult rá a lovásza Francois.

A lovász azonnal felelt.

- Az a lány nem a maga tulajdona, vicomte! Nem való magához! Az édesapja hallani sem akar arról, hogy maguk egy nap egybekeljenek!

- Ahhoz magának semmi köze!

- Már miért ne lenne?! Maga nyilván nem veheti el, úgyszólván marad az enyém!

- Eszébe ne jusson! Mi tudhat maga erről a lányról?

- Tetszik nekem! - felelte Flore úr.

- Az lehet, de én viszont szeretem! És egy nap el fogom venni feleségül!

- Azt kétlem, az édesapja konokságát ismerve.

- Engem az apám cseppet sem érdekel! Ha kell, szembeszállok vele is!

- Én azt hiszem, hogy Thierry úr szívesebben adná hozzám Lizzyt, mint önhöz, vicomte! - felelte a lovász.
- Nem engedem! - felelte Francois.
- Majd meglátjuk, ki nevet a végén! - felelte Flore úr, és elment lóistállók felé.

Therese az istállót kikerülve ment föl a szobába, hogy ne kelljen találkoznia a két fiatal férfival. Lizzynek nem említette a beszélgetést, nem akarta, hogy a nővére feleslegesen idegeskedjen. Így aztán szóba kerültek a szüleik, és a boldog gyermekkoruk. Hosszú órákon át beszélgettek, s az idő lassan eltelt.

Viszonylag csendes időszak következett. Angelique asszony az egyik nap kitalálta, hogy portrékat festet a család minden tagjáról, így a két lányról is. Ez izgalmas dolognak ígérkezett, főleg, ha csinos, ünnepi ruhába öltözhettek, s nem kellett a szürke, jelentéktelen ruhát viselniük. Francois nagyon csinosnak találta a lányokat, és ezt többször meg is jegyezte. Az elkészült festmény végül a lányok szobájának a falára került. Ez az időszak a nyugodtság, és a kellemes napok időszaka volt, ám mint mindig, most sem tartott túl sokáig. Az egyik nyári délutánon a két lány és Francois kint ült az udvari padon, és beszélgettek. Thierry úr távollétében ezt meg lehetett tenni. De a Lizzyvel kapcsolatos rosszindulatú pletykák, megjegyzések egyre jobban terjedtek a buta, babonás emberek között, akik meg nem szerették a Grasset családot, ezt állandóan felhasználták ellenük.

Így volt ezzel a gazdag Bricoler család tagjaival is, akik a nagymama látogatása után vették szájukra a családot. Ráadásul a nagyságos asszony unokája, Robert ki nem állhatta Francois-t, s amikor azon a délutánon a Grasset család birtoka előtt sétált, az udvarba bepillantva észrevette a padon ülő három fiataalt. Nem is állta meg, hogy ne tegyen egy rosszindulatú megjegyzést.

- Mi az, Francois? Ez a sánta tyúk teljesen elvette az eszedet? - kiabált be a kerítésen.
- Fogd be a szád! - állt fel Francois.

- Ugyan miért? Fél Marseille a szégyenteljes Grasset családról beszél, akik egy balkezes, sánta angol lányt tartanak a házukban! A város szégyenei vagytok, Francois!

- Ebből elég! - ment oda a kerítéshez a fiatalember, és Robert szemébe nézett.

- Tudod, mit mondok neked? Az a véleményem, hogy egy buta, előítéletes, rosszindulatú senki vagy! Ugyanez igaz a családotra is! Fenn hordjátok az orrotokat, mert nagyon gazdagok vagytok! De a fejetek teljesen üres!

- Igazán? Azt beszélik, hogy szerelmes vagy ebbe a nyomorék lányba. Ha ez igaz, akkor a te fejed ezerszer üresebb! Nézz csak rá! Vékony, szálnalmas kis tyúk! Még menni sem tud rendesen! Hogy egy ilyen lány miként tudott téged elcsábítani, arra csak egy magyarázatot tudok. Ez a lány egy boszorkány! S ördögi hatalmával elcsavarta a fejedet!

- Ebből elég! - nyitotta ki a kaput Francois, és kilépett Robert elé.

- Mit akarsz? - nézett rá a Bricoler fiú.

- Még egy rossz szót szólsz Lizzy-re, esküszöm, kitépem a nyelvedet!

Robert rosszindulatúan elmosolyodott.

- Látod? Erről beszélek! Ez a kis cafka már az eszedet is elvette, és ezért dühöngsz itt!

- Elég legyen, mert kicsinállak!

- Ahhoz te kevés vagy, Grasset! - mondta Robert, majd ismét a padon ülő Lizzy felé nézett, és bekiabált neki a kerítésen keresztül.

- Gyere csak ide, kislány! Hadd lássam, hogy tudsz táncolni! Még sohasem láttam nyomorékot táncolni! Érdekes látvány lehet!

- Megöllek, te nyomorult féreg! - ordította el magát Francois, és nekiugrott Robertnek.

Ütötték, verték egymást, ahol csak érték. A kiabálásra kicsődültek az emberek, és úgy nézték, ahogy a két fiatalember verekszik. Lizzy és Therese riadtan állt, és olyan félelem költözött a szívükbe, mint még soha. Hallották ugyan, hogy az emberek kibeszélik őket a hátuk mögött, de ilyen nyíltan még sohasem találkoztak a mocskolódással odakintről. Elizabeth teljesen kétségbeesett, már semmi másra nem

vágyott, csak hogy végre békén hagyják. Hirtelen sarkon fordult, és sírva elszaladt a kert felé.

- Lizzy! Állj meg! - kiabált Therese, és a nővére után futott.

Elizabeth hamar kifulladt, és a karám előtt összeesett. Hangosan zokogott, amikor a húga letérdelt mellé.

- Elegem van! - kiabálta sírva Lizzy. - Nem bírom már a sok mocskolódást! Jobb lenne, ha meghalnék!

- Ne mondj ilyet, Lizzy! Nem akarom, hogy meghalj! A testvérem vagy, és szeretlek!

Elizabeth azonban vigasztalhatatlan volt, szívfájdítóan sírt.

- Meddig kell még ezt hallgatnom?! Anya, apa! Miért hagyatok minket egyedül?!

Therese szívét összefacsarta ez a sírás, ahogy a földön térdelt, a testvérét átölelve.

Az incidens persze eljutott Grasset úr fülébe is, amint hazaért Párizsból. Otthon elővette Lizzy-t és Francois-t. Olyan sötét gyűlölettel nézett a lányra, mint még soha. Már csak egy lépés választotta el attól, hogy valami drasztikus lépést tegyen. Kilátásba helyezte, hogy még egy ilyen incidens, Lizzy-nek távoznia kell a házból.

Ettől a naptól kezdve a két fiatal minden lépését figyelték, hogy még véletlenül se találkozassanak. Ám az a délután olyan mélyen érintette őket, hogy már a jövőt tekintve nem voltak illúzióik. Bármire készen álltak, csak végre eltűnhessenek ebből a házból. Therese érezte, hogy valami olyan dolog közeledik, ami örökre megváltoztatja az életét. Valami belső félelem lett úrrá rajta, az ismeretlen és sötét jövőtől való félelem. Mintha érezte volna, hogy valami készül.

S ez így is volt. Elizabeth véglegesen elszánta magát a legnagyobb lépésre. Francois is így volt vele. Mivel a házban nem találkozhattak, kénytelenek voltak titokban, valahol a birtok hátsó legelőin túl, a nyárfasornál. Francois elment otthonról, és a négy utcányi távolságot gyalog megtéve, a házak között kerülve, hátul várta Lizzy-t. A lány nem sokkal később lovagolni indult, és a legelőn átvágva elérte a

facsoportot. A háztól legalább félmérföldnyi távolságban, ligetekkel körülvéve nyugodtan lehetett beszélgetni.

A lovak ki voltak kötve a fákhöz, miközben a két fiatal beszélgetett.

- Tennünk kell valamit, Francois! Én ebbe belepusztulok! - szólalt meg Lizzy.

- Én is ezen gondolkodom, amióta elvégeztem az egyetemet.

Lizzy felnézett a fiatalemberre.

- Legszívesebben elmennék innen jó messzire, csak megszabaduljak ettől a rémálomtól!

- Hova mennél?

- Ahová te viszel!

- Legszívesebben azt is tenném! - sóhajtott fel Francois.

- Hát akkor szökjünk meg! - nézett fel a fiatalemberre Lizzy.

- Eljönnél velem?

- Igen!

- És Therese? Őt nem vihetjük magunkkal, mert ő még fiatal!

- Tudom! - nézte szomorúan a földet Elizabeth. - Én is emiatt aggódom, de... őt nem sodorhatjuk bajba azzal, hogy elvisszük! Therese erős lány. Erősebb, mint én. Őt nem nagyon bántják, neki talán jobb lesz, ha itt marad! Fedél lesz a feje fölött, és lesz mit ennie. De én elmegyek! Nem bírok itt maradni többé!

- Biztos vagy benne, hogy eljössz velem, ha elmegyek innen?

- Biztos vagyok! Ennél biztosabb még soha semmiben nem voltam az életemben.

- Jól van! Pár nap, míg előkészítem a dolgokat, és az egyik éjjel indulhatunk!

- Hogy megyünk ki a házból?

- Hátul. A bejáraton át kockázatos lenne, ezért jobb, ha az ablakon át megyünk.

- De a mi szobánk az emeleten van!

- Az nem baj! Az istállók mögött van egy létra. Odatámasztom az ablakodhoz, és csak lemászol.

- Jó! Vigyek valami csomagot magammal?

- Semmi fölöslegeset, csak egy pár váltás ruhát. Van elég pénzem, majd veszünk útközben!

- Hová megyünk?

- Ne aggódj! Aix-en-Provence-ben többször is jártam már, és ott kinéztem több kibérelhető lakást.
 - De miből élünk?
 - A megtakarított pénzem pár hónapig elég lesz. De most, hogy már elvégeztem az egyetemet, munkát tudok vállalni. És ha egyenesbe jöttünk, elhozzuk Therese-t is.
 - S apád nem fog feljelentést tenni a rendőrségen, hogy két fiatakorút bújtatsz?
 - Nem hinném! Attól fél a legjobban, hogy a család hírnevén folt esik. Talán ezért is gyűlöl titeket, mert a környéken a szájára vettek minket az emberek. Nem fog feljelentést tenni, de elzavarni nem mer.
 - Jó lenne, ha ilyen simán menne!
 - Minden menni fog! Hidd el!
 - Remélem.
 - Ha elhatároztad magad, én megkezdem az előkészületeket.
 - Kezdd! Én kész vagyok elmenni innen!
 - Jól van! Majd értesítelek, mikor indulunk. Jó?
 - Jó.
- A két fiatal összeölelkezett, és egy csók pecsételte meg a tervet, amelyet végrehajtani készültek.

Este volt. Lizzy és Therese az emeleti szobában beszélgetett. Elizabeth felsóhajtott, és a hűgára pillantott.

- Therese!
- Hm?
- Súlyos döntést kellett hoznom.
- Mit?
- Én innen elmegyek. Nem bírom már tovább.
- Elmész? De hová?
- Mindegy, csak el innen!
- Egyedül?
- Francois elvisz magával.
- Elszöktök?
- El.

- Mikor?
- Még nem tudom. Talán valamelyik éjszaka.
- És velem mi lesz? Itt hagysz?
- Meg kell tennem, húgocskám! És... nem hagylak magadra sokáig! Ha a körülmények megengedik, eljövünk érted, és elviszünk téged is!
- De meddig kell rád várnom? Egy évig? Kettőig?
- Nem lesz az annyi, Therese! Téged itt nem bántanak, jobb lesz itt neked, mint velünk, a bizonytalan ismeretlenben. S ha majd már egyenesbe jövünk, visszajövünk érted!
- Esküszöl?
- Esküszöm.

Therese reszketve sóhajtott.

- Hiányozni fogsz.
- Te is nekem.

A két testvér összeölelkezett, úgy érezték, sohasem engedik el egymást.

Négy nap múlva eljött a szökés éjszakája. Már éjfél is elmúlt, amikor Lizzy az ablaknál állva nézte, hogy mikor jelenik meg a létra. Nem is kellett sokáig várnia. Odalent mozgás látszott, és a létra csakhamar elérte az ablakpárkányt. A lány kinyitotta az ablakot. A szeptemberi éjszaka kissé hűvös levegője betört a szobába. Lizzy azonban még nem indult. Odament a húga ágyához, és megsimogatta a békésen alvó Therese-t.

- Isten veled, Therese! - suttogta neki, majd egy levelet helyezett az ágy melletti kis asztalkára.

Még egy pillantást vetett az ágyra, és lassan kimászott az ablakon. Lassan lépkedett le a hosszú létrán, nehogy meghallják. Amint leért, egy pillantást vetett a fiatalemberre, akivel egy szót sem szóltak egymáshoz, csak csendben osontak a legelők felé az istállók és karámok között.

Hamar elérték a hátsó kerítést, és onnan észak felé vették az irányt. Francois sietősre vette a lépéseit, de Lizzy nem bírta vele lépést tartani.

- Várj! Francois, lassíts! Nem bírok olyan gyorsan menni, mint te! - szólt a fiatalember után.

- Bocsáss meg! Elfelejtettem!

A lány végül odaért Francois mellé, aki átkarolta.

- Reszketsz. Fázol? - kérdezte Lizzy-t.

- Igen. Hűvös van.

A fiatalember a csomagjában kotorászott, és elővett egy nagyobb kabátot.

- Ezt vedd föl! - adta rá a lányra a felsőrészt.

- De jó meleg! - lehelte Lizzy, és belebújt a kabátba.

- Így ni! Gyere! Mennünk kell, mielőtt észreveszik az eltűnésünket! - fogta meg a lány kezét Francois.

Elindultak. Sietősre fogták a lépteiket, már amennyire ezt Lizzy bírta. Jó félóra után egy viszonylag széles útra értek.

- Itt most merre? - nézelődött Elizabeth.

- Jobbra! - mutatta az irányt Francois. - Ez az út vezet Aix-en-Provence-ba.

- Jó! Menjünk!

- Nem vagy fáradt?

- Egy kicsit.

- Pihenhetünk, ha gondolod.

- Nem szükséges. Inkább menjünk innen minél messzebb!

- Jó! Gyere!

Tovább mentek, erőltetett menetben. Lizzy-t annyira hajtotta a szabadságvágy, hogy a sántaságát észre sem vette.

- Mennyi idő, míg odaérünk? - kérdezte a fiatalembert.

- Holnap estére ott vagyunk.

- De jó lenne már ott lenni!

- Ne aggódj, odaérünk!

Hosszú órák múlva a keleti égbolton látszott már a hajnal rózsaszínes fénye. Az éjszaka nyomasztó sötétje lassan elillant, és a világ máris derűsebbnek látszott. A távolból kocsizörgés hallatszott. A két fiatal megállt. Egy szekér közeledett dél felől.

- Állítsuk meg ezt az embert! Hátha elvisz minket! - javasolta Lizzy.

- Én is épp erre gondoltam! - felelte a fiatalember.

A szekér hamarosan odaért hozzájuk. Francois leintette.

- Jó reggelt, fiatalok! - köszönt rájuk a parasztember.

- Üdvözlöm, uram! El tudna vinni minket egy darabon?

- Hát hogyne! Hova mennek?
- Aix-en-Provence-be.
- Odáig én nem megyek, de Cadeneaux-ig elvihetem magukat!
- Köszönjük, uram!
- Nagyon szívesen! Pattanjanak fel!

Francois és Elizabeth felszállt a szekérre, és elindultak. A kis kocsi lassan poroszkált, de még így is gyorsabb volt, mintha gyalog mentek volna. Ráadásul pihenhettek is egy kicsit. Francois átkarolta a láthatóan fáradt Lizzy-t, aki kimerült volt, de ennek ellenére egy szót sem szólt. Némán szemlélte a lassan ébredező tájat, a reggeli szellő belekapott a szőke hajába. A fiatalember nézte egy darabig a lányka szép arcát, aki ezt nem vette észre. Naiv, kedves pillantással nézte a világot. Remélte, hogy eljön a boldogság időszaka.

A kocsi lassan elérte a Cadeneaux-i elágazást, ahol a kocsis megállt.

- Sajnos én csak idáig jöttem! - nézett a fiatalokra.
- Nem baj! Nagyon köszönjük a segítségét uram! Mivel tartozunk?
- Semmivel! Szívesen segítettem. Maguk még fiatalok, s ahogy látom, nincsenek nagyon ellátva pénzzel.
- Köszönjük!
- Nincs mit!

A szekér befordult jobbra, egy udvarba, a fiatalok pedig továbbindultak.

- De jó, hogy egy kicsit üldögélhettünk! - mosolygott Elizabeth.
 - Láttam, fáradt voltál!
 - Igen.
 - Miért nem szóltál?
 - Nem akartam a terhedre lenni.
 - Ugyan már, édesem! Eszedbe ne jusson, hogy a terhemre vagy!
- Elizabeth nem felelt, csak a hasát fogta.
- Éhes vagy? - nézett rá Francois.
 - Egy kicsit.

- Jó! Álljunk meg itt, a fa alatt! Hoztam ennivalót! Reggelizzünk meg!

Francois kinyitotta a magával hozott nagy táskát, és élelmet vett elő belőle.

- Nem egy fejedelmi lakoma, de most csak ez van.

- Nem baj, Francois! Nekem így is megfelel. Az a fő, hogy itt vagy velem!

- Igazán?

- Igen.

- Te édes! - mosolygott a lányra Francois, és megsimogatta.

- De jó! - felelte halkán a lány, és behunyt szemmel élvezte a simogatást.

A fiatalember nézte a lány kedves arcát.

- Tudod, mit mondok neked, Lizzy?

- Mit?

- Ha nagykorú leszel, elveszlek feleségül!

- Elvinnél?

- Hát persze! S akkor már nem bánthat senki.

- Bárcsak már ott tartanánk!

- Hamar eljön az az idő.

- Az még másfél év.

- Együtt megcsináljuk, Lizzy!

- Megcsináljuk!

- Úgy bizony! De előbb egyél, mert elgyengülsz az úton!

- Te nem eszel? - nézett rá a lány.

- Dehogynem, csak látni akarom, hogy te is reggelizel! - felelte Francois, és ő is enni kezdett.

Elizabeth nézelődött.

- Most merre kell menni?

- Ott az elágazásnál jobbra.

Lizzy bólintott.

- Jó! Ha ettünk, mehetünk is tovább!

- Nem akarsz még pihenni?

- Nem. A szekéren volt alkalmam lazítani.

- Ahogy gondolod!

Lizzy elgondolkodott, majd halkán megszólalt.

- Otthon vajon észrevették már, hogy eltűntünk?

- Valószínűleg! Hamarosan felkelnek, és egyből kiderül, ha valami nincs rendben.

- Therese nem fog szólni.

- Ő nem, de a reggelinél ki fog derülni, hogy hiányzunk. Ráadásul a létra is ott maradt az ablaknál.
 - Vajon nem fognak keresni?
 - De igen. Csak azt nem tudni, merre indulnak, és mikor kezdik.
 - Akkor jobb lenne minél hamarabb továbbmenni!
 - Amint megettük a reggelit, indulunk is tovább.
- A nem túl bőséges étel elfogyott, a két fiatal pedig továbbindult. Alakjuk eltűnt a hosszú országúton.

VÉGE A MÁSODIK RÉSZNEK

HARMADIK RÉSZ

Therese mélyen aludt. Csak akkor ébredt föl, amikor kiabálás jutott el hozzá az előszobából. Körül sem nézve az ajtóhoz sétált, és kinézett az előszobába.

Thierry úr ordított.

- Hogy engedhették meg, hogy ez megtörténjen?! Miért nem figyeltek eléggé?!

- Nem tehettünk semmit, uram! Éjszaka szökhettek meg!

- Jellemző! Az a kis cafka már megint elcsavarta a fiam fejét! De annak a kölyöknek is lehetne több esze!

- De hát szereti Lizzy-t! - próbálta meg csitítani a férfit Angelique asszony.

- Szereti? Csak tudnám, hogy mit szeret rajta! - morgott a házigazda, aztán felpillantott, és meglátta az ajtóban ácsorgó Therese-t.

- És te, kisasszony?! Hogyhogy nem vetted észre, amikor a nővéred éjszaka kiszökött a szobaablakon át?

- Kiszökött? - csodálkozott a lány.

- Ne mondd nekem, hogy még most sem vetted észre!

Therese hirtelen visszafordult, és akkor pillantotta meg Lizzy üres ágyát, és a résnyire nyitva maradt ablakot. A szíve megdobbant. Bekövetkezett az, amitől a legjobban félt. Lizzy beváltotta az ígéretét, és elszökött Francois-val.

- Hogy lehet az, hogy nem ébredtél föl a járkálásra? - nézett a lányra Thierry úr.

- Nem vettem észre semmit, uram. Aludtam.

- Vagy te is segédkeztél a nővérednek a szökésben!

- Nem, uram! Én nem tudtam semmiről!

A házigazda legyintett.

- Talán jobb is így! Legalább az egyik tehertől megszabadultam. Francois-t azonban meg kell keresnünk! Nem engedhetjük meg, hogy ilyen botrányba keverjen minket!

- Mit akar tenni, Thierry?

- Felkutatom őket! Egy keresőcsapatot szervezek, és megtalálom őket, bárhová is mentek!

- Nem kellene szólni a rendőrségnek?
- Isten őrizz! Nem kockáztathatunk! Most meg kell találnunk őket! S ha visszahoztuk őket ide, meg kell tennem a megfelelő lépéseket!
- Mit akar tenni?
- Gondoskodom Lizzy-ről! Olyan helyre küldöm, ahol végre megtanulja, mi a fegyelem!
Therese lába reszketni kezdett az idegességtől. A beszélgetés végét meg sem várta. Becsukta a szoba ajtaját, és lehuppant az ágyára. A szeme ekkor akadt meg a kis asztalkán lévő levélen.
Kihajtogatta, és elolvasta.

„ Drága húgocskám!

Ezt a levelet azért írtam, hogy elmondjam neked, miért döntöttem így. Képtelen vagyok többet élni abban a házban, ahol csak megaláznak, kigúnyolnak, és úgy beszélnek velem, mint egy kutyával. Ha ez így megy tovább, én abba belepusztulok! Egy nagy döntést hoztam. Elszököm Francois-val, hogy végre szabadon élhessek azzal a férfival, akit szeretek. Más emberrel el sem tudom képzelni az életem, csak vele! Elmegyünk innen, minél messzebbre, hogy Thierry Grasset úr meg ne találhasson minket. Sajnálom, hogy ott kellett hagynom téged, de ne gondold azt, hogy magadra hagytalak! Csak idő kérdése, hogy rendbe jöjjenek a dolgaink, és akkor Francois elmegy érted. Hallani fogod, ha majd kopog az ablakodon. S ha te is eljössz onnan, már semmi nem akadályozhatja meg, hogy végre szabadon élhessünk! Csak bírd ki addig, testvérem!

Öllelek: Lizzy”

Therese kezéből kiesett a papír, és könnyezni kezdett. Ebben a pillanatban végtelenül magányosnak érezte magát. Neki csak Lizzy volt az egyetlen rokona, aki már nem volt vele. Csak ez a néhány, papírra vetett mondat jelentette a köteléket hozzá.
A lányka a holmija közé dugta a levelet, az ágyra borult, és fájdalmasan zokogott.

Esteledett, amikor Elizabeth és Francois megérkezett a városba. Az a kis fogadó, ahová betértek, még épp jókor esett az útjukba. Nem volt egy fényes hely, de most megfelelt a célnak. Leültek az egyik sarokasztalhoz, amikor a fogadós lépett oda hozzájuk.

- Mit hozhatok?
- Vacsorázni szeretnénk!
- Már csak kukoricakása van, és némi sült hús.
- Jó lesz az is! Hozzon két adagot!
- Hozom!

A fogadós elment.

Lizzy kíváncsian szemlélte a fehérre festett vályogfalakat, a fából ácsolt asztalokat, székeket. Ilyen helyen még nem járt soha. Francois észrevette a lány pillantását.

- Sajnálom, hogy ilyen helyre hoztalak, de most jobbra nem telik.
- Nem baj az, Francois! Ez is jó lesz! - felelte Lizzy.

Francois a lányra pillantott.

- Azon gondolkodom, hogy nem tettem-e neked rosszat azzal, hogy belerángattalak ebbe az örülségbe. Nem szeretném, ha miattam még nehezebb életed lenne!

- Ne aggódj, kedvesem! Amíg te itt vagy velem, addig semmi baj nem történhet!

- Talán nem, de... te többet érdeemelsz, hogy ilyen koszos fogadókbán rejtőzködj, és szegényes ételeket egyél! Amibe most belevágtunk, nehéz élet lesz.

- Megbántad, hogy elszöktettél?

- Nem bántam meg! Csak félek, hogy még rosszabb helyzetbe hozlak, mint amilyen Marseille-ben várt rád.

Lizzy megfogta Francois kezét.

- Annál rosszabb már nem lehet! Engem nem érdekel a puritán életmód, ha veled lehetek!

- Biztos, hogy nem fogsz haragudni rám emiatt?

- Biztos.
- Ennek örülök.

A fogadós megérkezett az étellel, és letette eléjük.

- Jó étvágyat!

- Köszönjük!

Az étel nem volt túl sok, de az íze nem volt rossz. Csendesen ettek, miközben nyílt a fogadó ajtaja, és három férfi lépett be. Hőseink minden kintről érkező embertől tartottak, attól félve, hogy értük jöttek. A férfiak azonban csak egy kis borozgatásra tértek be. Üldögéltek vagy fél órát, aztán távoztak.

A vacsora végén Francois fizetett, majd a fogadásra nézett.

- Van szabad szobájuk?

- Egy még van. Nem túl nagy, és csak egy ágy van benne, de azt kiadhatom maguknak!

Francois Lizzy-re nézett. Ez egy szokatlan helyzet volt. A fiatalember érezte, hogy a lánynak kell döntenie. Még sohasem aludtak együtt.

Elizabeth habozás nélkül bólintott.

- Jó lesz az a szoba kettőnknek! - felelte.

- Rendben van! Amint végeztek, hozom a kulcsot! De előre kell fizetni!

- Jól van! Kifizetem a szobát! - bólintott Francois, és leszámolta a fogadás kezébe a pénzt.

Hamarosan megkapták a kulcsot, és a nyikorgó falépcsőn felmentek az emeletre. A fiatalember kinyitotta a szoba ajtaját, és beléptek. Odabent sötét volt, csak a holdfény világította meg a fapadlót. Francois meggyújtotta az olajlámpát, és a halvány fényben meglátták a szobát. Nem volt valami fényes berendezése, csak egy szekrény, egy asztal, egy szék, és egy ágy volt benne, semmi más.

- Húha! - nézett körül Lizzy. - Remélem, nincs poloska!

- Jó lenne, ha valahol máshol éjszakáznának!

- Még szerencse, hogy legalább egy ágyunk van! - jegyezte meg Lizzy. - Nagyon fáradt vagyok!

- Te csak feküdj le, én elleszek itt az asztalnál! - nézett rá Francois.

- Ne butáskodj, Francois! Ott akarsz aludni, a széken ülve?

- Á, dehogy! Csak... nem tudtam, hogy mit szólnál hozzá, ha veled aludnék abban az ágyban.

- Nincs más lehetőség, együtt kell aludnunk! - felelte Lizzy.

- Úgy néz ki.

Elizabeth a holmija között kotorászott, és elővette a hálóingét, majd Francois-ra nézett.

- Fordulj el, mert én most levetkőzőm! - mondta neki.

- Jó! - felelte a fiatalember, és elfordult.

Nem hallott mást, csak a lány ruháinak a surrogását, majd csend lett.

- Kész vagyok! - szólalt meg Lizzy.

Francois megfordult. Elizabeth az ágy szélén ült, fehér hálóinge nagy lepelként borult karcsú testére. Meztelen lába nem ért le a padlóig, és ez mosolyra készítette a fiatalembert.

- Mit nevetsz? - kuncogott Lizzy.

- Semmi különös. Csak olyan aranyos vagy, ott üldögélve. De ahogy lóbáltad a lábadat, azon mosolyognom kellett.

- Jó, hát nem vagyok egy nagydarab nő! Egy kicsit ugranom is kellett, amikor felszálltam az ágyra.

Francois levette az ingét, és a nadrágját. Csak egy sima alsónadrág maradt rajta.

- Remélem, nem zavar, hogy így fekszem melléd! - nézett Lizzy-re.

A lányka végigmérte a fiatalembert.

- Hát... mivel elég daliás vagy, megengedem, hogy mellém feküdj! - kuncogott.

Francois elmosolyodott, elfújta a lámpát, és befeküdt Lizzy mellé. A takaró alatt meleg volt, és kellemesen bizsergető érzések indultak el ide-oda, amikor a két fiatal teste egymáshoz ért. Elizabeth hanyatt feküdt, Francois pedig felé fordult, és átkarolta. A lányka is így tett.

- Francois!

- Hm?

- Tudod, hogy most vagyok először igazán boldog?

- Igazán?

- Igen. Itt vagy velem, és egy ágyban alszunk.

- És ez már ok a boldogságra?

- Nekem igen. Neked nem?

- De igen! Csak hát... én puha fehér párnával, paplannal, díszes, nagy franciaágyban képzeltem el azt a helyzetet! De sebj! Eljön az az idő, amikor már olyanban fogunk aludni.

- Remélem!

- Biztos lehetsz benne! - felelte a fiatalember, majd kezével piszkálgatni kezdte Lizzy selymes, szőke haját.

- Milyen finom, lágy hajad van!

- Tényleg?

- Igen.

- Örülök, hogy tetszik neked.

Francois egészen odahajolt Lizzy arcához, és szájon csókolta.

- Ez finom volt! - mosolygott a lány.

- Adhatok még egyet.

- Akár kettőt is adhatsz!

- Csak szólnod kell, és én adok bármennyit.

- Jó! Akkor kezdheted!

- Igenis, hölgyem!

A holdvilágos szobában csókok cuppanása hallatszott, és elégedett nevetés.

- Ehhez nagyon értesz, Francois! - kuncogott a lányka.

- Hát persze! Direkt neked tartogattam!

- Le vagyok nyűgözve.

Francois megsimogatta Lizzy arcát.

- Gyönyörű lány vagy, Elizabeth! A legjobb, akit találhattam!

A lány a fiatalemberre mosolygott.

- Én sem találhattam volna nálad jobbat!

- Azt mondod?

- Igen.

Francois végigsimította Elizabeth testét.

- Szeretlek! Ugye, tudod?

- Tudom! Én is szeretlek téged!

A fiatalember ösztönösen lenyúlt, és megsimogatta Lizzy meztelen combját. Érezte, hogy a lány teste megfeszül.

- Bocsánat! Zavar? - kérdezte tőle.

- Nem is tudom... csak...

- Félsz?

- Egy kicsit.

- Ha nem akarod, én nem teszek semmit.

- Francois! Egyszer nővé kell válnom! Szeretlek, és pont te vagy az, akivel ezt el tudom képzelni.

- Komolyan?

- Igen.

- Lehet, hogy most még fájni fog egy kicsit, de én... azon igyekszem, hogy neked a lehető legjobb legyen! Jó?

- Jó.

Egy szó sem hangzott el ezek után. A fiatalember keze elindult Lizzy testén, aki egyre erősödő pihegéssel tűrte. Olyat érzett, amit azelőtt még sohasem. Anélkül, hogy azt tervezte volna, az ő keze is megmozdult. Ahogy eljött az éjszaka, a két test egymásba fonódott, és ők ketten olyan közel kerültek egymáshoz, amelynél közelebb már nem is lehet kerülni.

A Grasset család birtokán mintegy tíz-tizenöt fős társaság gyűlt össze. Az udvaron tárgyaltak egymással. A csapatot Thierry úr szedte össze, hogy a két eltűnt fiatal keresésére induljanak.

- Nos, uraim! Először is valamit le kell szögeznem! - kezdte a házigazda. - Ez itt most nem hivatalos keresés, a hatóságokat nem vonjuk be! Önök se tegyék! Nem akarom, hogy a fiam bajba kerüljön, így csakis mi, a magunk privát módszereivel kutatjuk fel őket.

- Merre induljunk? - kérdezte az egyikük.

- Ha jól számolom, tizennégyen vagyunk. Kétfős csoportokra oszlunk, és úgy keresgélünk. Ki kell jelölnünk a felkutatandó területeket!

- Itt, Marseille-ben is több csapatra van szükség! - mondta az egyik férfi.

- Nem tartom valószínűnek! - jegyezte meg a másik.

- Miért? - kérdezte Thierry úr.

- Világosan látható, hogy a legelők felé mentek. A fasor mögött egy országút van. Egyértelmű, hogy az az út kellett nekik. Az Cadeneaux-ba, majd onnan Aix-en-Provence-ba vezet. Ha a helyükben lennék, én is arrafelé mennék!

- Miért pont arra?

- Mert másfelé nem túl sok értelme van. Nyugatra, délre csak a tenger van. A városba viszont csak erre, a főbejárat felé lehet menni,

hátulról hatalmas kerülő. S ha minél messzebbre akartak jutni, akkor feleslegesen nem kerültek volna ekkorát, hanem itt elől, a rövidebb úton mentek volna.

- Ez logikusnak látszik, de azért két párost oda is elküldünk! - felelte Thierry úr. - A többiek pedig megkapják a maguk területét. Egy csapat Cadeneaux felé megy. Egy másik Allauch irányába. Azt is számításba kell vennünk, hogy az elágazásnál elkanyarodtak Vitrolles felé. A Cadeneaux-ba indulók mellett kell egy páros, akik továbbmennek Aix-en-Provence-ba. Én abban a párosban leszek. Egy csapat pedig a tó felé indul.

Miután minden páros megkapta a maga feladatát, elindultak. A városba induló négy ember gyalog ment ki a főkapun, és a kanyargós úton elindultak Marseille belvárosa felé. A többiek mind lóra pattantak, és elvágattak hátra, a legelők irányába. Egy szakaszon együtt haladtak, majd az elágazásnál szétváltak. Thierry úr az észak felé vezető úton haladt, amely előbb Cadeneaux-t, majd Aix-en-Provence-t érintette. A lovasok patái nagy port vertek fel, ahogy eltűntek a távolban.

Reggel volt. Francois kinyitotta a szemét. Mellette Lizzy még aludt. A fiatalember szótlanul nézte a békésen alvó lányt. Halkan, egyenletesen lélegzett, arca végtelen nyugodtságot sugárzott. Szőke haja kicsit kócos volt, ahogy aludt. Francois hosszasan nézte a lány szép arcát, és ebben a pillanatban úgy érezte, hogy minden szép és jó. Kinyúlt a kezével és megsimogatta a lányt, aki erre egy kicsit mocorgott, de nem ébredt fel.

Francois közben törte a fejét, hogy a mai napon mit tegyenek, merre menjenek. Végül arra a döntésre jutott, hogy először is találniuk kell egy lakást, ahol lakhatnak. A városban több kiadó lakás volt, biztosan rámegegy a napjuk, hogy megtalálják a nekik megfelelőt. De ha ez kell, akkor érdemes rászánni a napot.

Közben Elizabeth megmozdult, és kinyitotta a szemét. Először hirtelen nem tudta, hol van, aztán beugrott neki az előző este. Francois felé fordult, és elmosolyodott.

- Jó reggelt!

- Neked is jó reggelt, kedvesem! - simogatta meg a lányt Francois.
- Régóta fent vagy?
- Dehogy, csak most ébredtem.
- Akkor jó! Már azt hittem, hogy csak én vagyok ilyen álomszuszék.
- Nagyon édesen aludtál.
- Igazán?
- Igen. Néztelek is egy kicsit.
- És tetszettem neked?
- Nagyon.
- Ennek örülök!

Francois elmosolyodott.

- Tudod... ha lehetne, már most feleségül vennélek! - mondta Lizzy-nek.
- Azt sajnos még nem lehet! Még másfél évet várnod kell!
- Egy örökkévalóság, míg eljön.
- Légy türelemmel, Francois! Amint átléptük a századfordulót, onnan már csak egy hónap, és miénk a világ!
- Kíváncsi leszek, milyen vagy feleségként.
- Még én sem tudom! - mosolygott Lizzy. - Amint összeházasodtunk, megtudjuk. De most még csak 16 és fél éves vagyok, talán egy kicsit még éretlen ehhez a szerephez.
- Addig még sok minden változhat.
- Az biztos.

Francois felült az ágyon.

- Én kezdek éhes lenni. Te nem?
- De! - bólintott Lizzy.

A fiatalember a csomagban turkált.

- A magunkkal hozott sült csirkéből még maradt.
- Az jó lesz. Megehetjük, hogy ne menjen tönkre.
- Sajnos nincs tányér, úgyhogy meg kell elégednünk azzal, ha a csomagolópapírra tesszük.
- Jó lesz az úgy is - felelte Lizzy, leszállt az ágyról, és a ruháihoz ment.

Francois mosolyogva nézte.

- Mit nevetsz? - kérdezte a lány.

- Semmi különöset, csak arra gondoltam, hogy le kell hűtenem magam.

- Miért?

- Édesem! Ha meztelenül mászkálsz előttem, elég nehéz megőriznem a hidegvéremet.

Lizzy kuncogni kezdett.

- Azt hiszem, igazad van. Szükségem lesz egy kis hidegvérre, ha vigyázni akarsz rám.

Francois is elnevette magát, majd ő is felöltözött. Elfogyasztották a nem éppen fejedelmi reggelijüket, aztán elindultak. Lépteiket a belváros felé vették, remélve, hogy ott találhatnak majd egy biztos pontot.

Délután volt. Therese kint ült a kertben, a padon. Kezében tartotta Lizzy levelét, és nagyokat sóhajtozott.

- Bárcsak még élnének anyáék! - gondolta. - Minden olyan jó lenne!

A kertben már kezdett halványulni a növények zöldje, a nyári virágok lassan elhullatták a szirmaikat. Kellemesen langyos idő volt még, de a nap fénye fakulni, ereje gyengülni látszott. A madárdal is csendesült, s a kertre némaság ereszkedett. A nyár elmúlt, és a szeptemberi napfényben csüggedtség vett erőt a lányon. A napsütés halványulásával Therese érzései is sötétebbé váltak. Úgy érezte, az ősz közeledtével az ő hangulata is elszürkül. Még csak egy nap telt el Lizzy távozása óta, de Therese már úgy érezte, mintha évek teltek volna el. Szinte már ronggyá olvasta a búcsúlevelet. Elgondolkodva bámulta a fakuló faleveleket, amikor valaki odalépett mellé.

- Jó napot, Therese kisasszony! Leülhetek? - kérdezte egy hang.

A lány felpillantott. Flore úr volt az.

- Ha gondolja! - nézett rá a lány.

A férfi leült a padra. Egy ideig hallgatott, majd megszólalt.

- Sajnálom a nővérét, kisasszony.

- Igazán?

- Igen.

- Pedig örülnie kellene, hiszen így magának nagyobb esélye van rá, hogy elvegye Lizzy-t.

- Ezt mire alapozza?

- Nem mindegy? Tudom, hogy önnek sincs ínyére Lizzy kapcsolata Francois fiatalúrral. Így aztán oka lehetne rá, hogy Thierry úrral együtt tegyék tönkre ezt a kapcsolatot!

- Nekem ilyen eszembe sem jutott, Therese kisasszony. Igaz, hogy tetszik nekem a nővére, és szeretném, ha az enyém lenne, de nem ilyen áron! Bizonyos szempontból meg is értem Elizabeth kisasszonyt. Amit az utóbbi időben kapott, az egy lónak is sok lenne. Therese csüggedten nézett a Francois-nál nem sokkal idősebb férfira.

- Látja, Flore úr! Most már maga is láthatta a saját szemével! Lizzy-t, amióta itt élünk, tehát öt éve, minden nap érték ilyen atrocitások! Soha nem múlt el nap, hogy Thierry úr, vagy akár más ne tett volna rá egy rosszindulatú megjegyzést. Hát tehet arról, hogy balkezes?! Vagy arról, hogy leesett a szikláról, és tönkrement a lába?! Nem tehet! De a sok ostoba, babonás embernek élvezetet okoz, ha kínozhatja őt a megjegyzéseivel! Elképzelni sem tudom, hogy mit érezhetett akkor, amikor Bricoler fiatalúr gúnyolódott vele, hogy táncoljon neki.

Flore úr megcsóválta a fejét.

- Ha tehetném, szívesen segítenék Elizabeth kisasszonynak! De jelen helyzetben nem tudom, mit lehetne csinálni.

- Én sem. Talán jobb is neki, ha elment Francois úrral! Én már azt sem bánom, ha ritkán látom őt, csak boldog legyen. Megérdemelné. Ismét csend lett. Egyikük sem szólt egy szót sem. Therese gondolataiban hirtelen felbukkant a szülei képe. Egy régi, de soha el nem feledett kép.

- *Asszonyom! Uram! Kérem, jöjjenek velem! Ha ellenállnak, kénytelen vagyok önöket kényszeríteni!*

- *Megyünk - mondta halkan Merson úr, és elindult a katonák felé, akik megbilincseltek.*

- *Mit csinálnak a papával? Ne bántsák!* - *kiáltott fel a nagyobbik lány, Elizabeth, és odaszaladt az apjához.*

Az egyik katona az útját akarta állni, de Merson úr ráfordult.

- *Ne álljon a gyerek útjába!* - *kiáltott.*

A katona ettől úgy meglepődött, hogy megtorpant. A kislány megállt az apja előtt.

- Apa! Elmész? - kérdezte sírva.

- El kell mennem, Lizzy!

- De a mama itt marad velünk?

- Sajnos nem, kislányom. Ő is velem jön.

- És mi itt maradunk?!

- Igen.

- De miért?!

A férfi letérdelt a lánya elé.

- Elvisznek minket. Nem tudom, hogy hová, de bármennyire is szeretnék, nem maradhatok veletek.

A kislány könnyörgő pillantásokat vetett az anyjára.

- Mama! Maradjatok itt! - sírt. - Ne hagyjatok egyedül!

Ann nagyokat sóhajtott, hogy magabiztos tudjon maradni. Magához ölelte a két lánykát, és ő is leguggolt hozzájuk.

- Gyerekek! - mondta halkan. - Mi a papával most elmegyünk. Bármi is lesz, ti legyetek mindig jó kislányok, jó testvérek! Szeressétek egymást, mert most már csak ti vagytok egymásnak! Többé már nem találkozhatunk. De mindig jusson eszetekbe, hogy mire tanított titeket anya, és apa!

A két gyerek zokogni kezdett, úgy kapaszkodtak anyjukba. A sírásuk még az ott várakozó katonákat is megrendítette. Néhányan el is fordultak, hogy ne lássák ezt a szívszorító jelenetet.

Merson úr is leguggolt a két lányka elé.

- Lizzy! Te vagy kettőtök közül a nagyobb. Neked kell vigyáznod a húgodra! Ne hagyj, hogy bármi baj érje őt! Érted?

Lizzy könnyes szemmel bólintott.

- Értem, papa!

- Jól van! Therese, kicsim!

A kisebbik lány közelebb lépett. A férfi most hozzá beszélt.

- Therese, drágám! Mindig fogadj szót Lizzy-nek! Jó?

A kislány szó nélkül bólintott. A férfi folytatta.

- Soha ne veszekedjete, mert testvérek vagytok, és szeretnetek kell egymást!

Ann is leguggolt a lányaihoz.

- Szervusztok, gyerekek! Most már mennünk kell! Vigyázatok magatokra és egymásra!

Therese a zsebében kotorászott, egy gyűrött zsebkendőt vett elő, és az arcához emelte. Csöndesen, egyetlen hang nélkül pityergett, csak a szemét törölgette a zsebkendővel. A lányka mellett ülő férfi nagyon megsajnálta. Valami megváltozott benne.

- Hogy lehetne ebből a helyzetből kikeveredni? - töprengett.

A két ember szóltanul ült egymás mellett, csak a halványuló szeptemberi nap nézett le rájuk.

A négy lovas lassan poroszkált az úton. Thierry úr volt, és három embere.

- Most már biztos, hogy errefelé jöttek! - állapította meg az egyik férfi. - Ezek itt két ember nyomai! Egy nagyobb, és egy kisebb emberé. A lábnyomuk méretéből ezt jól lehet látni.

- Nagyon úgy néz ki, hogy ők voltak azok! - bólintott a házigazda.

- Igen, mert ezek a nyomok a Grasset farmtól indulnak.

- Az a lényeg, hogy most már legalább nyomon vagyunk. Gyerünk! Kövessük a nyomokat! Hátha megtaláljuk őket!

A lovasok tovább követték a nyomot, ám pár perces út után a nyomok eltűntek.

- Ez meg hogy lehet? - nézelődött a homokban Thierry úr. - El nem repülhettek!

A másik lovas a férfira nézett.

- Látja uram, azokat a keréknyomokat? Valószínűleg egy fogat, vagy szekér nyomai. Elképzelhető, hogy felvette őket valaki.

- Gondolja?

- Igen. És lehet, hogy szerencsénk is lesz!

- Miből gondolja?

- Úgy látom, ezen az úton az utóbbi időben nem volt túl nagy forgalom. A homokban csak ennek a szekérnek a keréknyomait látom. Talán ha követjük, megtudhatjuk, hogy merre ment.

- Nem is olyan rossz ötlet! - bólintott Thierry úr. - Induljunk! Egy percet se vesztegessünk el!

A lovasok ismét továbbmentek. Hosszan, mérföldeken át követték a keréknyomot, amelyik Cadeneaux határában hirtelen elkanyarodott, és egy ház felé vezettek.

- Ez az! - kiáltott fel Thierry úr. - Nézzék csak, uraim!

- Ahogy gondoltuk! - bólintott az egyik ember. - Cadeneaux felé jöttek!

- Úgy néz ki!

Thierry úr leugrott a lováról.

- Azt hiszem, itt az ideje, hogy benézzünk ide!

A négy férfi közelebb ment a kapuhoz, ami nyitva állt. Bementek az udvarba, ami egy gazdasági udvarnak látszott. Hátul termőföldek voltak.

- Van itt valaki? - kiáltotta el magát az egyik kísérő.

A kiáltásra egy ember jött közelebb.

- Jó napot! Kit keresnek? - kérdezte.

- Ön talán segíthetne nekünk!

- Ha tudok.

- Nos... Járt ön, vagy a családtagja szekérrel, vagy valamilyen kocsival a Cadeneaux és Marseille közötti úton, tegnap?

- Hogyne! Én! Különféle terményeket szállítok a földekről.

- Értem. Mondja csak! Nem találkozott véletlenül tegnap hajnaltájban itt az úton két fiattal?

- De igen! Egy fiatalember volt és egy kislány, olyan tizenhat év körüli. Felvettem, és idáig hoztam őket.

- Meg tudja mondani, hogy merre mentek?

- Azt sajnos nem! Bár azt mondták, hogy Aix-en-Provence-ba akarnak jutni. Mivel én csak idáig jöttem, nem vihettem őket oda. Behajtottam ide az udvarba, ők pedig mentek tovább.

- Jól van, köszönjük!

- Nincs mit!

A négy kereső ismét lóra ült.

- Ez már valami! Végre nyomon vagyunk! Indulás! - adta ki a parancsot Thierry úr, és a lovasok továbbindultak.

A következő másfél hétben Elizabeth és Francois élete valamelyest egyenesbe fordult. Bár Francois mindennap keresett munkát, de az valahogy nem igazán akart összejönni. Kiadó lakást azonban sikerült találni, amibe be is költöztek. Francois összegyűjtött pénze néhány hónapra elég volt, de hogy utána mi lesz, azon egyelőre még nem gondolkodtak. A városban mászkálással óvatosak voltak, tartottak tőle, hogy keresik majd őket. Egyelőre nem volt baj, és amíg Francois munka után járt, Lizzy kimerészkedett a piacra, és bevásárolt. Elhatározta, hogy megtanul főzni, bár azelőtt még sohasem próbálta. Tartott tőle, hogy elrontja és valami borzalmas ízű kotyvalék lesz belőle, de rendületlenül próbálkozott. Amikor Francois hazaért, akkor is a lábában kavarta az ételt.

- Megjöttem! - hallatszott a kis előszoba felől a fiatalember hangja.

- Szervusz, drágám! Épp jókor jöttél, mindjárt kész a vacsora!

- Jó illata van!

- Remélem, az íze is jó lesz!

- Olyan rossz nem lehet.

- Várd csak ki! Majd ha megkóstoltad, és tényleg jó, akkor dicsérd! - mosolygott a lány.

- Én nem aggódom! - felelte Francois. - Napról napra jobban megy ez neked.

- Azt mondd?

- Igen.

- Ennek örülök. Gyere, ülj le! Tálalok.

A fiatalember belépett a konyhába, és leült, majd a lányra mosolygott.

- Igazi házasszony lettél!

- Valóban?

- Olyan édes vagy, ahogy sürögsz-forogsz a konyhában.

- Pedig nincs is benne gyakorlatom.

- Nem baj, majd belejössz.

Lizzy közelebb jött, és letette a tálat az asztal közepére.

- Így ni! Itt a finom vacsora! Remélem, ehető!

Francois egy kicsit tartózkodva fogott neki az evésnek, de alaptalan volt a félelme. A vacsora nagyon jól sikerült.

- Hm! Ez nagyon finom! - mondta.

- Igazán?

- Igen. Tudsz te főzni.

- Reméltem, hogy egyszer belejövök.

Ezek után szótlanul ettek. A csendet végül Lizzy hangja törte meg.

- Hogy ment a munkakeresés?

Francois legyintett.

- Sehogy! Ebben a szerencsétlen városban senki nem alkalmaz kezdő jogászt! Karácsonyig, újévig kitart a pénzünk, de addig meg kell oldanunk ezt a dolgot. Én mindenestre keresgélek tovább. Ha nem megy, akkor továbbállunk!

- Hova megyünk?

- Egyelőre még nem tudom. Legszívesebben Párizsba mennék, ott könnyű munkát találni, de ott jóval drágább is az élet.

- Párizsba mennél?

- Oda szívesen. Lehet, hogy megoldjuk valahogy, és ha úgy adódik, elmegyünk együtt! Ha ott kapnék munkát, már nem lenne semmi bajunk!

- De... nem kerülsz bajba, hogy egy kiskorút rejtegetsz?

- Á, dehogy! Ha valaki kérdezi, akkor az unokahúgom vagy.

- Tényleg! Ez jó ötlet! Még szerencse, hogy az anyakönyvi papírjaim Marseille-ben maradtak.

- A személyi irataid itt vannak? A hamis francia személyi papírjaidra gondoltam, amit még a direktórium idején adtak apámnak.

- Azok igen.

- El ne vesszenek!

- Ne aggódj! Vigyázok rájuk!

A fiatalok megvacsoráztak, majd ágyba bújtak, és beszélgettek tovább.

- Francois!

- Hm?

- Én félek.

- Mitől?

- Félek, hogy ránk találnak. Nem tudom elképzelni, hogy ne keresnének minket.

- Valószínűleg kutatnak utánunk, de azért két embert egy városban elég nehéz megtalálni.

- Ez igaz, de én félek kimenni az utcára. Ma is, amikor a piacon vásároltam, a szívem majd' kiugrott az izgalomtól.

- Óvatosnak kell lennünk, de azért nem kell mindentől félni!

- Könnyű azt mondani!

- Nyitva tartjuk a szemünket, és akkor nem lesz baj.

Elizabeth a fiatalember felé fordult.

- Ölelj meg egy kicsit! Érezni akarlak!

- Itt vagyok, drágám! - felelte Francois, és átölelte a lányt, aki rámosolygott.

- Most úgy élünk, mintha házaspár lennénk!

- Úgy bizony!

- Egyszer tényleg a férjem leszel, és majd gyerekeket szülsz neked.

- Látod, erre én is gondoltam már!

- Akkor ez azt jelenti, hogy összeillünk, mert ugyanúgy gondolkodunk.

- Hát igen! Egy jó házassághoz ez feltétlenül szükséges.

A lányka a fiatalemberre mosolygott.

- Ha majd gyerekünk lesz, mit szeretnél? Lányt, vagy fiút?

- Egy lányt és egy fiút.

- Majd gondoskodunk róla, hogy sikerüljön! - kuncogott Lizzy.

- Te kis édes! Imádlak! - simogatta meg a lányt Francois.

- Imádsz?

- Nagyon!

- Mennyire nagyon?

- Nagyon, nagyon!

- Én is téged! - adott egy puszit a fiatalembernek Lizzy.

- Teljesen elvarázszolsz, te lány! Elolvadok tőled!

- Olvadj! Csak akkor legyél kemény, amikor kell!

- Te kis huncut! Megeszlek!

- Ne egyél meg, mert akkor nem maradok holnapra! - nevetett a lányka.

A nevetés betöltötte a szobát, kicsit felvidítva az egyébként aggodással és félelemmel teli napot.

Reggel volt. A keresőcsapat ismét útnak indult, hogy Aix-en-Provence környékén felkutassák a szökevényeket. Így a Grasset birtok kiürült. A reggelinél csak két ember volt jelen. Therese és Angelique asszony.

A lány nem nagyon evett, csak piszkálta az ételt.

- Miért nem eszel, Therese? - nézett rá a nő.

- Nem vagyok éhes.

- Legyengülsz, ha nem eszel. Nehogy rosszul legyél napközben!

A lányka felsóhajtott.

- Hogy tudnék enni, ha aggódom Lizzyért?

Angelique asszony a lányra nézett.

- Ne aggódj, megtalálják őket!

A lány felemelte a fejét.

- Félre tetszik érteni. Én nem amiatt aggódom, hogy nem lesznek meg, hanem azért, hogy ne találják meg őket!

- De miért? Nem értelek.

- Angelique néni! Lehet, hogy még csak tizennégy éves vagyok, de azt tudom, hogy Lizzy itt boldogtalan! Állandóan bántják, gúnyolják! Sánta, béna, balkezes nyomorék! Ezeket a jelzőket állandóan a fejéhez vágják! Milyen élet volt ez itt, amit minden nap meg kellett élnie?! Meg tudom érteni, hogy elszökött! Francois úrfi volt az egyetlen ember, aki törődött velünk! Egy alig húsz-huszonegy éves fiatalember, aki többre volt képes, mint más érett felnőtt!

- Ez akkor sem helyes, kislányom! A fiam bajba kerülhet miatta! - felelte a nő.

Therese folytatta a monológját.

- Angelique néni! Engem most csak egyvalami érdekel. Az, hogy a nővérem boldog legyen! Ön is láthatta a saját szemével, hogy mennyire szeretik egymást! Vagy talán ön nem szeretné, hogy a fia boldog legyen?

- Dehogynem!

- Akkor miért baj, hogy Lizzy-t szereti?

A nő felsóhajtott.

- Vannak dolgok, kislányom, amik ezt nem engedik.

- Miért? Mi akadályozza meg őket ebben?

- Sok minden van, amit még talán nem értesz. Ebben az országban nagyon rossz szemmel nézik egy francia és egy angol házasságát.
 - Ezt észrevettem. De miért?
 - Mert... vannak bizonyos ellentétek a két ország között, amik miatt ez így van.
 - És?! Tehet az én testvérem arról, hogy ostoba emberek egymás között marakodnak?! Őt csak az érdekli, hogy szeresse valaki, és hogy ő is szeressen! Ha azt akarja, hogy a fia boldog legyen, akkor hagyja, hogy egymásé legyenek!
 - Ebbe én nem nagyon szólhatok bele, kislányom.
 - Miért?
 - Mert az uram nem engedi.
 - És... ha egy férfi valamit mond, akkor egy nőnek engedelmeskednie kell?
 - Igen.
 - Ez... butaság. Nincs ez jól így!
 - Nincs, de most olyan világban élünk, ahol ez a szokás.
 - Elég rossz szokás.
- A nő nem tudott mit felelni erre, a fiatal lány őszinte szavai elsöpörték minden magyarázatát. Nem tudta elhittetni Therese-zel, hogy a női megalázkodás természetes. A lányka szokatlan éleslátásról tett bizonyosságot, ahogy beszélt. Világosan, és egyértelműen. Ebben különbözött a nővérétől. Lizzy kedves volt, visszahúzódozó és halk szavú. Therese merészebb, bátrabb volt. És persze sokkal többet is beszélt. Többször kimondta, amit gondolt, mint a nővére.
- Angelique néni!
 - Mondd!
 - Ha Thierry úr ennyire nem szeret minket, akkor miért vett magához?
 - Hát... ez már egy bonyolult dolog. Neked talán még magas ez.
 - Nem vagyok már kicsi. Elmúltam tizennégy!
 - Aki tizennégy éves, az még gyerek - mosolygott Angelique asszony.
 - De én okos vagyok, és megértem!
 - Biztos vagy benne?

- Igen.
- Hát jó, ha tudni akarod!
- Tudni akarom!

A nő belekezdett.

- Tudod... amikor utoljára láttátok a szüleiteket, itt olyan emberek uralkodtak, akik nem szerették a nemesi származású embereket, különösen, ha angolok. A ti édesapátok egy angol főnemes volt. Egy Lord. S a nemeseknek hatalom volt a kezében.

- Csak ez volt az egyetlen oka, hogy...

- Sajnos igen. Akik akkor Franciaországot irányították, attól féltek, hogy valaki megdönti az ő hatalmukat. Azzal akartak hatalmon maradni, hogy félelmet gerjesztettek, hogy senki ne merjen nekik ellentmondani. Ezért minden olyan embert, aki nem értett velük egyet, vagy veszélyes lehetett rájuk nézve, vérpadra küldtek.

- A mamáékat is?

- Attól tartok.

Therese szótlanul meredt a semmibe, nem lehet tudni, hogy mire gondol. Végül megszólalt.

- Mi miért kerültünk ide? - kérdezte.

- Mivel ti egy főnemesi család utódai vagytok, a hatalom képviselőinek el kellett tüntetnie titeket. Életben maradtatok, mert gyerekek megölését még ők sem merték megkockáztatni. Ezért aztán azt gondolták, úgy tüntetnek el titeket, hogy franciává nevelnek. Parancsba adták Thierry úrnak, hogy vegyen magához. Évek múlva már senki sem fogja tudni, hogy kinek a gyermekei vagytok.

Therese büszkén felemelte a fejét.

- De én tudni fogom! És Lizzy is tudni fogja! Én nem fogom eltitkolni, hogy Lord Paul Merson lánya vagyok! És akik elítélték, meg fognak fizetni!

- Ők már megfizettek, kislányom.

- Mindenki?

- Nem mindenki, de... a legnagyobb hatalmú vezérük, és még néhányan igen.

- És a többiek?

- Őket már lehetetlen felkutatni, kislányom. Olyan sokan vannak.

- Kár!

A nő a kislányra nézett.

- Egyél valamit! Rosszul leszel!

Therese végre az ételhez nyúlt, és megreggelizett. Gondolatai Elizabeth körül jártak, aki ki tudja, hol volt.

Amint a lány végzett az evéssel, elindult kifelé, a kerti padhoz. Az volt az egyetlen hely a házban, ahol jól érezte magát.

A Lizzy-éket keresők eljutottak ahhoz a fogadóhoz, ahol a fiatalok is megszálltak a városba érkezésükkor.

- Gondolja, hogy ide érdemes lenne benézniünk? - kérdezte Thierry úrtól az egyik embere.

- Mindenképp! Ha ezen az úton jöttek a városba, akkor ide valószínűleg betértek, hiszen fáradtak lehetek.

- Ez igaz.

- Gyerünk! Menjünk be! Kérdezősködjünk! Hátha tudnak valamit mondani nekünk!

A négy kereső férfi belépett a fogadóba, ahol most elég szép számú vendég volt. A jövevények leültek az egyik asztalhoz. A fogadós meg is jelent. Thierry úr előbb leadta a rendelést egy kis italra, majd faggatni kezdte a férfit.

- A boron kívül szolgálhatna még nekünk némi információval is!

- Miben segíthetek?

- Minket az érdekelne, hogy körülbelül másfél héttel ezelőtt nem járt-e itt önnél két fiatal? Egy fiatalember és egy lány.

- Hát... ide elég sokan járnak.

- Azok a fiatalok, akiket keresünk, egy kicsit kilógnak az ide járó vendégek közül. A fiatalember huszonegy éves, s volt vele egy lány is. S ez a lány sántít.

A fogadós szeme felcsillant.

- Most, hogy mondja, uram, tényleg! Az egyik este tértek be ide, akkor már nem nagyon voltak itt vendégek. Oda, ahhoz a sarokasztalhoz ültek le. A fiatalember magas, jó erőben lévő fiatalúr volt, a kislány pedig kis vékonyka, szőke hajú. Olyan tizenhat év körüli.

- Ők azok! Ezek szerint akkor erre jártak?

- Igen, uram! Rendeltek vacsorát, és egy szobát is éjszakára.
 - Egy szobát?
 - Igen. Sajnos már csak egy egyágyas szobánk volt szabadon, s mivel ők azt mondták, hogy nekik megfelel, kiadtam nekik éjszakára.
 - Értem! És utána?
 - Másnap reggel lejöttek, és távoztak. Hogy merre, azt nem tudnám megmondani, mert a többi vendéggel kellett foglalkoznom.
 - Na, jól van! Mondja csak! Meg tudná mutatni nekünk azt a szobát, amiben laktak?
 - Hogyne! Az a szoba most üres.
 - Nagyszerű! Megnéznénk!
 - Ahogy akarják!
 - Hozza ki az italt, s utána felmegyünk!
 - Azonnal! - felelte a férfi, és távozott.
 - Mire gondol, uram? - kérdezte az egyik ember.
 - Nem tetszik nekem, hogy ezek ketten együtt aludtak, egy szobában. Látnom kell, hol és hogyan éjszakáztak!
- Közben megérkezett az ital, amit a négy férfi lassan megiszogatott. Miután végeztek, a fogadós odaadta nekik a szoba kulcsát. Thierry úr vezetésével fel is mentek. A főnök a zárba dugta a kulcsot, majd elfordította, és kitérte az ajtót.
- Itt is volnánk! - mondta, és belépett.
- Körülnézve felmérte a szoba nem túl fényes berendezését, de az egyetlen, nem túl nagy ágyra külön figyelmet fordított. Odalépett mellé, és úgy szemlélte meg.
- Nem tetszik ez nekem! - csóválta meg a fejét.
 - Miért?
 - Ebben a szobában csak úgy éjszakázhattak, hogy egy ágyban aludtak. S ez nem igazán tetszik! Ha ez a kis nyomorék elcsábítja a fiamat, akkor sokkal nehezebb dolgom lesz velük, mint eddig.
 - Gondolja, hogy lefeküdtek egymással?
 - Ennek elég nagy a valószínűsége. Főleg, ha ketten szorongtak ezen a kis ágyon.
 - Most mit csinálunk?
 - Ugyanazt, amit eddig is. Most már egyre közelebb jutunk hozzájuk! Megtalálom őket, ha addig élek is!

- Merre keressük őket?

Thierry úr az asztalra támaszkodott, és hangosan gondolkodott.

- Ha esetleg az volt a tervük, hogy egy időre letelepednek itt, akkor nyilván enniük és vásárolniuk kell! A városban két piac van. Úgy gondolom, hogy megéri ezeken a piacokon nézelődnünk. Talán ott felbukkannak! Egy-egy ember a piacokat figyeli, ketten pedig az utcákon járkálgatunk, hátha meglátjuk őket valahol!

- És ha mégsem?

- Én egyetlen eredménytelen nap miatt nem megyek el innen. Ha nem járunk szerencsével, este találkozunk a főtér közelében, és megszállunk valahol! Tervezzék be uraim, hogy legalább egy hetet még rászánok erre!

- Ahogy gondolja, uram!

- Gondolom! Induljunk! Dolgunk van!

A főnök bezárta a szoba ajtaját, leadták a kulcsot, és távoztak.

Lizzy és Francois nem akart állandóan a lakásban lapulni, ezért vették maguknak a bátorságot, és egy kicsit kimerészkedtek a városba. Elmentek a piacra, hogy bevásároljanak. Az árusok között járkáltak.

- Francois! Nézd, milyen szép ez a zöldség! - állt meg az egyik asztalnál a lány. - Ebből vegyünk! A többi eladónál csupa csenevész hagyma és répa van.

- Jó! Vegyél, amennyit gondolsz!

- Öt darab elég lesz - gondolkodott Lizzy, majd meg is vette a kérdéses zöldségeket.

- Húsrá is szükségünk volna! - szólt Francois.

- Igen, de azt majd csak a végén vesszük meg. Ma elég meleg van, ahhoz képest, hogy már szeptemberben járunk. Nem akarom, hogy a hús sokáig melegen legyen! Megvesszük, aztán hazamegyünk, és én megcsinálom.

- Te kis konyhatündér!

- Hát igen! Amióta itt rejtőzünk, más dolgom nagyon nincs is. De nem is baj. Legalább szerzek egy kis gyakorlatot.

- Most merre? - nézelődött Francois.

- Oda be, a fűszereshez! - mutatott a kis üzlet felé a lány.

- Jó! Induljunk!

Arrafelé vették az irányt, és bementek a kis üzletbe. A fűszeresnek elég jó választéka volt, Elizabeth kinézte magának, amit kellett, és miután fizettek, ismét kiléptek az utcára.

- Így ni! Most már csak a hús van hátra! Gyere! Induljunk a henteshez! - rendelkezett Lizzy, amin Francois jót mosolyogott. Tetszett neki a lányka buzgó cselekvőkészsége.

Nem túl messze, a harmadik üzlet volt a hentes. Itt jó hűvös volt, s bár nem túl sok, de jó minőségű húst kínált. Lizzy itt is kinézte a kellő mennyiséget, és bevásárolt. Francois egy szót sem szólt, hagyta, hogy a lány intézkedjen.

Miután minden megvolt, indultak is hazafelé. A piactéren sok ember volt, elég nehéz volt közöttük utat törni, hogy átjussanak a másik oldalra, ahol a házuk felé vezető út kezdődött. A lányka elindult, Francois pedig mögötte ment, körbe-körbe nézelődve. Szeme az esetlegesen utánuk kutatókat kereste. Egyelőre semmi. Már majdnem átértek, amikor egy pillanatra felfedezni vélte a farmon dolgozó egyik embert. Az illető feléjük nézett, de nem lehetett tudni, észrevette-e őket.

Francois Elizabeth vállára tette a kezét.

- Lizzy! Siess! Ott van apám egyik embere!

- Itt?!

- Igen! A piacon figyel!

- Húha! - ijedt meg a lány, és amennyire tudta, sietősre vette a lépteit. Francois követte.

Oda be, a kapualjba! - intett a fiatalember.

A lányka zihálva húzódott be az elég mély kapualjba. Francois utána.

- A fene! - mérgelődött a fiatalember. - Azt hittem, itt végre nyugtunk lesz tőlük!

- Biztos, hogy őt láttad? - lihegett Lizzy.

- Holtbiztos!

- Meglátott minket?

- Nem tudom. De egyelőre várjunk, hátha elmegy!

A figura azonban nem nagyon akart elmenni. Ő is kutató tekintettel figyelte a tömeget. Egy pillanatra úgy érezte, mintha látta volna

Francois-t. De most nem látta sehol. Elindult abba az irányba, ahol az előbb látni vélte.

- Erre jön! - lesett ki a kapualjból Francois.
 - Csak meg ne lásson! - izgult Lizzy.
 - Itt talán nem vesz észre!
 - Mit csinál?
 - Nézelődik. Pont ott, ahol nemrég álltunk.
 - Meglátott?
 - Könnyen lehet.
 - Hogy jutunk el innen a házukhoz? Csak át kellene menni oda szembe, abba a kis utcába!
 - Igen, de ha most itt átmegyünk az utca másik oldalára, megláthat! Errefelé nézeget!
 - Akkor most mit csináljunk?
 - Semmit. Várunk. Hátha elmegy, vagy legalább elfordul!
- Lizzy mérgelődött.

- Csak tudnám, hogy miért kellett ennek pont most erre jönni!
- Valószínűleg tudatosan járnak erre. Tudják, hogy ebben a városban vagyunk.
- Még mindig figyel?
- Igen, bár... talán most arrébb megy! Igen. Lefelé indul, a főutca irányába. Itt az idő! Gyere! Fuss!

Francois elindult, Lizzy követte, de neki nehezebben ment.

- Francois, várj! Én nem bírok olyan gyorsan menni! - zihált.
- A fiatalember lefékezett, és bevárta a lányt, aki erősen sántított.

- Megsérültél? - kérdezte tőle.
- Nem tudom. De nagyon fáj!
- A rossz lábad?
- Igen.
- Tudsz jönni? Ülbe veszek, ha gondolod.
- A házig elmegyek! - fogta a lábát Lizzy. - Ne vegyél ülbe, mert úgy feltűnők leszünk!
- Ez igaz! Gyere, segíték! Kapaszkodj belém! - nyújtotta ki a kezét a lány felé Francois, és átkarolta.

Lassan elindultak.

- Apád embere nem látott meg minket? - nézelődött hátrafelé Elizabeth.

- Nem hinném. A főutca felé ment. Az pont az ellenkező irányban van.

- Jó! Csak érijünk haza! - zihált Lizzy. - Le kell feküdnöm, mert nagyon fáj a lábam. Nem baj, ha most nem kezdek neki a főzésnek?

- Ugyan már, édesem! Dehogy baj! Lepihensz egy kicsit, én meg majd megmasszírozom a lábadat!

- Jó!

Néhány lépés, és már előttük is volt a ház kapuja. Francois kinyitotta, és bementek. Lassan lépkedtek föl a lépcsőkön az első emeletig, hogy Lizzy bírja. Amikor végre a lakás ajtaja előtt álltak, megkönnyebbültek. A fiatalember ezt az ajtót is kinyitotta, ők pedig eltűntek a lakásban. Egy kicsit megnyugodhattak, mert itt nem találhattak rájuk.

A főtéren a keresőcsapat tagjai találkoztak.

- Na, mi újság? - nézett az embereire Thierry úr.

Az egyik, most érkező embere lihegve intett.

- Azt hiszem, láttam őket!

- Igen? Hol?

- A piactéren. Egy pillanatra mintha Francois úrfit láttam volna, de olyan sokan vannak ma a piacon, hogy eltűnt a szemem elől.

- És Elizabeth?

- Őt nem láttam.

Thierry úr elgondolkodott.

- Értem. Most már biztos, hogy errefelé rejtőzködnek! Most már valahogy csak megtaláljuk őket!

- Hogyan csináljuk?

- Ahogy azt korábban is feltételeztem, az élelmiszert a piacról szerzik be. De ez így még nem elég. Valahogy meg kellene tudnunk, hogy hol laknak. Csak még egyszer pillantanánk meg valamelyiküket!

- Az nehéz lesz, uram. Ebben a városban könnyen eltűnhet két ember, még akkor is, ha valahol itt a környéken laknak.

- Ez igaz, de most, hogy már forró nyomon vagyunk, nem adhatjuk fel!

- Mit tegyünk?

Thierry úr elgondolkodott.

- Talán lenne egy jó megoldás!

- Mire gondol?

- A piactér keleti oldalán egy szálloda van.

- Kezdem érteni.

- Nos! Abban a szállodában szállunk meg, az ablakokból pont a piactérre lehet lelátni. Úgy gondolom, két ember ehhez elég jó lesz, ketten pedig továbbra is az utcákat járják.

- És most?

- Most még folytatjuk a keresést, este hat órakor találkozunk a szálloda kapujánál! Munkára!

A társaság feloszlott, mindenki ment a maga területe felé.

A lakásban Francois elkészítette az ágyat Lizzynek, aki sántikálva lépett be az ajtón.

- Miért kell nekem ilyen szerencsétlennnek lennem? - sóhajtozott.

- Helyre jössz, ne félj! Amíg engem látsz, ne aggódj semmin! - mondta neki a fiatalember.

- Megcsináltad nekem az ágyat?

- Igen.

- Aranyos vagy! - mondta a lány, és közelebb sántikált.

- Vedd le a harisnyádat, egy kicsit megmasszírozzak! - lépett oda hozzá Francois.

- Jó! - ült le az ágy szélére a lányka.

Levette a harisnyáját, miközben a fiatalemberre nézett.

- Néha úgy érzem, hogy csak hátráltatlak. Miattam nem tudunk időben odaérni valahová, ha sietni kell, az sem megy! A terhedre vagyok.

- Ugyan már! Egyáltalán nem! Szeretlek, és örülök, hogy velem vagy!

- Tudod... ez az egyetlen dolog, ami még tartja bennem a lelket! - mondta csöndesen Lizzy, lefeküdt az ágyra, és kinyújtotta a lábát.

- Ó, de jó így feküdni! - sóhajtott megkönnyebbülten.
- Most egy pár napig pihentesd a lábadat! Ne erőltesd meg magad! - szólt Francois, ölbe vette, és masszírozni kezdte Lizzy lábát.
- De jó ez! - lehelte a lányka.
- Jólesik?
- Nagyon!
- Hol fáj? A bokád?
- Nem is tudom. Mindenütt. Leginkább a térdem és a csípőm.
- Ez sajnós annak a régi balesetnek köszönhető.
- Igen. Ezen úgysem lehet már segíteni. De így is nagyon jó, ahogy csinálod.
- Ennek örülök. Most valóban pihened kell, kicsikém!
- Igyekszem.
- Tudod, mire gondoltam?
- Mire?
- Itt már egyre forróbb a talaj. Nem tudunk nyugodtan élni. Az jutott eszembe, hogy talán jobb lenne akár holnap is Párizsba utazni!
- Holnap?
- Igen. Az már elég messze van, és túl nagy ahhoz, hogy csak úgy ránk találjanak.
- Ez igaz. És mivel utazunk?
- Kocsival. A delizsánszon. Innen nem messze láttam az állomását. Bírni fogod?
- Kibírom. A kocsiban úgyis csak ülni kell.
- Ez igaz, de az út hosszú és fárasztó. Igaz, hogy több állomáson megáll, ahol lecserélik a lovakat, és lehet pihenni, de azért hosszú.
- Nem baj! Csak minél messzebb menjünk innen!
- Jó! Akkor holnap reggel indulunk. Ha megérkeztünk, keresünk egy kiadó lakást, és berendezkedünk. Csak egy kicsit jöjjünk egyenesbe, eljövök a húgodért.
- Az ablakon át?
- Igen! Éjszakára időzítem a dolgot. Felállítom a létrát, és felmászom. Úgy, ahogy téged hoztalak el!
- Jó, csak aztán legyetek óvatosak! Nehogy észrevegyenek!
- Vigyázunk. De ez egyelőre még arrébb van. Most koncentráljunk az utazásra!

- Jó! Mindjárt bepakolok!

- Te csak maradj, és pihenj! Én mindent elrendezek! - állt fel Francois.

- Köszönöm! - felelte halkan Lizzy, és elcsendesedett.

Hamarosan elaludt. Francois még állt ott egy ideig, és nézte az alvó lányt, akinek az arca ismét békés és nyugodt lett. Aztán elindult, hogy bepakolja a holmikat a másnapi útra.

Csöndes volt az éjszaka. Hosszú idő óta ez volt az első éjjel, amikor Therese nyugodtan tudott aludni. Fáradt volt, és az utóbbi napokban idegileg is elfáradt.

Az éjszaka nagyon sötét volt, az egyébként is fogyó holdat felhők takarták el. Semmi sem mozgott, csak a falon függő festményen látható lányok bámultak a sötétbe. Therese nyakig be volt takarózva, és csöndesen aludt. Számára becsukódott a valóság könyörtelen világa, álmában békés és szép helyen járt.

Egy parkban sétált. Ez a park hasonlított az angliai házuk előtti parkra, de mégis más volt. A hajnal narancsos-rózsaszínes fénye borult a tájra. Therese-nek ismerősnek tűnt, csak szokatlanul csendes volt. Valahonnan a távolból halk zene szólt, de más semmi. A lány tovább sétált. Ahogy továbblépdelt, hirtelen egy kertben találta magát. Olyan volt, mint a Thierry úrék kertje, de gyümölcsfák helyett virágokkal volt beültetve. Ott volt a pad is, amin üldögélni szokott.

Therese odasétált, és leült. Ahogy ott ült, és nézelődött, furcsa, kettős érzés kerítette hatalmába. Boldogságot érzett, de valami legbelül szorongatta is. Magány, és a régi otthon iránti vágy fojtogató érzése. A lány csak ült, érezte, hogy valami történni fog. Jobb felől valami halvány fény tűnt fel. Therese csak nézte, amint a ködös fényben egy emberi alak vált láthatóvá. Lassan közeledett, s ahogy közelebb ért, alakja egyre jobban kivehetővé vált.

A jövevény egyre közelebb jött. Therese jól látta az alak fényben felcsillanó szőke haját, és kedves arcát.

- Szervusz, drágám! - hangzott a régen nem hallott hang.

- Drága anyukám! - tört fel hirtelen Therese-ből.

Az anya csak mosolygott, és leült a padra a lánya mellé, de nem szólt egy szót sem.

- Mama! Miért hagytál minket egyedül? - sírta el magát a lány.

- Ne sírj, kislányom! Te erős vagy, és az életben meg kell találnod a boldogságodat!

- De nélküled hogy találjam meg?

- Ne félj! Neked még sok dolgod van az életben! Csak ne félj semmitől! A szíved tudni fogja, ha jó helyen jársz!

- És Lizzy? Aggódom érte, és nagyon hiányzik!

- Ne aggódj, jól van! Neki is megvan a maga élete, drágám. De ne vedd az ő terhét is a válladra, és ne akard az életét élni helyette!

- De mindig bántják!

Ann tiszta tekintetét a lányára vetette.

- Akik igazán számítanak, azok nem bántják. A többi nem fontos.

- De... látom még őt?

- Nem kell félned! Látni fogod.

- De mikor?

Erre a kérdésre nem érkezett válasz, az anya alakja egyre távolodott, és eltűnt a fényben, ami hirtelen felvillant. Therese erre ijedten ugrott fel, és körülnézett. Sötét vette körül. Thierry úrék házában volt, és az ágyában ült. Az álomkép még mindig erős hatással volt rá. A szíve vadul vert, s Therese hangosan zihált.

- Csak álom volt! - állapította meg, leszállt az ágyról, és az ablakhoz ment.

Odakint elég sötét volt, csak akkor lehetett látni valamit, amikor a felhők mögül felbukkant a hold. Odakint fújta a szél, a fák lombját vadul rángatta. Therese csak állt némán, és a gondolataiba mélyedve bámult az éjszakába.

VÉGE A HARMADIK RÉSZNEK

NEGYESDIK RÉSZ

Reggel volt. Lizzy és Francois induláshoz készültek. A delizsánsz fél óra múlva indult.

- Készen vagy? - nézett a lányra Francois.

- Mindjárt!

- Jó, csak le ne késsük a kocsit, mert akkor várhatunk három órát a következőre!

- Csak körülnézek, hogy nem hagyunk-e itt valamit.

- Rendben.

A lányka ide-oda járkált a lakásban, de hamar végzett.

- Mehetünk! - jelentette ki.

- Azt a két nagy csomagot majd viszem én! - fogta kézbe a táskákat Francois. - Te ne erőltess meg magad!

- Ez a kis táska nem olyan nehéz - mosolygott Lizzy.

- Jó! Hát akkor... indulhatunk!

Francois bezárta a lakás ajtaját, és elindultak. Lent, a lakás tulajdonosának leadta a kulcsot, és kifizette a lakbért. Miután ezzel végeztek, kiléptek az utcára.

Elizabeth nézelődött.

- Most merre?

- Itt ki a térre, majd ott balra!

- Jó! Mehetünk!

- Bírsz jönni? - nézett a lányra Francois.

- Igen. Most, hogy pihentettem, nem fáj annyira.

- Jól van! Nem sietünk.

- Nem késünk el?

- Nem. Itt van, nem messze, három saroknyira.

Lizzy felsóhajtott, majd elmosolyodott.

- Már alig várom, hogy Párizsba érjünk!

- Érdekes hely, majd meglátod.

- És ott biztos, hogy találunk lakást?

- Ott biztosan! Egy olyan hatalmas városban, mint Párizs, rengeteg kiadó lakás van.

- Munkát is találsz?

- Sokkal nagyobb esélyem van rá, mint itt. Ha találok, már semmi gondunk nem lesz.

- Úgy legyen!

A két fiatal lassan haladt előre, majd befordultak a sarkon. Eközben tőlük messze lemaradva, Thierry úr egyik embere sétált, és nézelődött. Egy pillanatra mintha Francois-t látta volna, de a kanyar után eltűnt a szeme elől. A férfi sietősre vette a lépteit, és ő is elérte azt a kanyart, ahol a fiatalok befordultak. Itt azonban elég sokan voltak, közöttük hiába keresgélt, elvesztette őket szem elől. Befurakodott az emberek közé, majd továbbsietett. Körbe-körbe nézelődött, de semmi különös nem akadt, hacsak az nem, hogy balra, nem túl messze a delizsánsz megállójában állt pár ember. A férfinak eszébe jutott, hogy a két szökevény esetleg azon akar távozni, s ezért közelebb ment. Az egyik épület oszlopa mögé állt, és onnan figyelt, de a fiatalokat egyelőre nem látta.

Pedig ott voltak, csak egy kicsit távolabb. Amíg Francois kifizette az útpénzt, Lizzy várakozott. Ő is ugyanúgy nézelődött, mint az őket kereső ember. A lány kissé feszülten figyelte, hogy nem látja-e az őket keresők valamelyikét, de egyelőre nem tudta felfedezni egyiküket sem. Hamarosan megérkezett Francois is.

- Megvettem a jegyeket! - lépett oda Lizzy mellé.

- Az jó! Remélem, hamarosan indulunk, mert attól félek, közben felbukkannak itt apád emberei!

- Mindjárt indul a kocsi, csak előbb még felrakják a küldeményes csomagokat.

S valóban. A fogatnál megjelent két ember, és felpakolták azokat a csomagokat, amelyekben a postai küldemények, levelek voltak.

- Kérem a kedves utasokat, adják ide a csomagjaikat! - szólalt meg a kocsis.

Lizzy-éken kívül még négy ember ment oda a kocsihoz, és adta fel a csomagjait, melyeket a kocsi másik csomagtartójára tettek.

- Úgy látom, hatan leszünk a kocsiban! - állapította meg Francois, miközben ő is feladta a csomagjaikat a kocsisnak.

- Így ni! Készen is vagyunk! - mondta a férfi. - Beszállás!

A hat utas beszállt. A kocsis megrázta a gyeplőt, és a fogat elindult. Az oszlop mögött álló férfi ekkor kilépett a térre, és úgy nézte, ahogy

a kocsi elhajt. Már lemondott arról, hogy megtalálja a szökevényeket, amikor a sarkon beforduló hintó ablakában megpillantotta Francois-t, aki nem vette őt észre.

- Á! Hogy a fene vinné el! - mérgelődött a férfi, majd sarkon fordult, és kocogva indult a szálló felé, ahol Thierry úrék szálltak meg.

Néhány perc múlva odaért. Az ablak nyitva volt, és Thierry úr épp kinézett rajta. Az embere megállt odalent, az utcán, és felnézett az ablakra.

- Uram!

- Mi az?

- Baj van! Megtaláltam őket, de el is veszítettem!

- Hogyhogy?

- Megláttam őket, amint a delizsánszhoz mentek, de a sok ember között elvesztettem őket. Amikor már újból észrevettem őket, már bent ültek a kocsiban, ami elhajtott!

- Lemegyünk! - mondta Thierry úr, és becsukta az ablakot.

A többi emberével megjelent odalent.

- Mondja el, pontosan merre látta őket! - nézett az emberére.

- Először itt láttam meg őket, amint erre befordultak. Követtem őket, de addigra már elvegyültek a téren járkáló emberek között. Akkor láttam meg, hogy a delizsánsznál az egyik kocsi éppen indulni készül. Eszembe jutott, hogy esetleg egy ilyen postajárattal akarnak távozni, és ezért odamentem. De megint nem sikerült felfedeznem őket az emberek között. A négy kocsi körül nagy volt a mászkálás, nem láttam őket. Végül aztán csak az egyik fogat ment el. Amikor ott befordultak, akkor láttam meg Francois úrfit az utastérben.

Thierry úr a fejét rázta.

- Pedig már itt voltak a kezünkben!

- Uram! Nem lehetne megkérdezni, hogy ez a kocsi merre ment? Utánunk mehetnénk!

- Miért? Talán fel akarja tartóztatni a fogatot?

- Azt sajnos nem lehet, de ha megtudnánk, hogy ez a kocsi merre ment, akkor lóval gyorsabban eljuthatunk a következő váltó állomásig, ahol a kocsi megáll lovat váltani, és az utasok is kiszállnak egy pár percre.

- Ez nekem eszembe sem jutott volna. De jó ötlet! Gyerünk! A delizsánszon kérdezősködünk!

A négy férfi elindult. Nemsokára a delizsánsz állomására értek, ahol a maradék három fogat még ott állt. Thierry úr a jegypénztárhoz lépett.

- Jó napot!

- Jó napot, uram! Miben segíthetek?

- Érdeklődni szeretnék, hogy az a kocsi, ami néhány perce ment el, hová tartott?

- Az a fogat az egyik párizsi járat. A másik még itt áll.

- Értem. És ez a járat melyik útvonalon megy?

- Avignon felé. Előbb Avignon-t érinti, aztán Bollene, Saint-Étienne, és végül Lyon. Ez az első négy megállóhely.

- Köszönöm! Ez nekem elég!

- Nincs mit!

Thierry úr az embereire nézett.

- Nos, uraim! Azt hiszem, indulhatunk! A kocsi legközelebb Avignon-ban áll meg. Ott van az első váltóállomás.

A négy ember lóra ült, és elindultak. A városon kívül ráfordultak a kerülőútra, amivel a fogat elé kerülhettek, és hamarabb elérhették Avignont.

Therese gondolatai és érzései az álma körül jártak. Az egész olyan valóságosnak tűnt. A lányt egyszerre örömmel, és fájdalommal töltötte el. Jó volt látni az anya arcát, hallani a hangját, de túlságosan rövid ideig tartott. A lány nem tudta, hogy az anya szavai nem a saját gondolatai voltak-e. Hogy amit mondott, az nem az ő képzeletének a játéka volt-e. Talán mindegy is volt. Therese úgy érezte, hogy az édesanyja itt van vele, és vigyáz rá. De ha így van, akkor Lizzy-re is vigyáznia kell.

- Vajon mi lehet most vele? - gondolkodott Therese.

Ahogy így ült, töprengve, leült mellé valaki a padra. A lány felnézett. Flore úr volt az, a lovasz.

- Bocsánat! Nem baj, hogy leültem ide?

- Csak nyugodtan.

- Tulajdonképpen... azért jöttem ide, mert látom, hogy egyedül van. Senki nincs, akivel beszélhetne, Therese kisasszony.

- Valóban. Velem már tényleg senki nem beszél. Lizzy is elment, ki tudja, merre van.

- Ha nincs, akivel beszélhetne, én itt vagyok.

- Köszönöm.

Csend lett, egyikük sem szólt, csak a hűvös őszi szellő fújt. A férfi a még csak tizennégy éves, de már komoly gondolkodású lányra pillantott.

- Emlékszik még a szüleire? - kérdezte tőle.

Therese bólintott.

- Igen. Nagyon is jól emlékszem.

- Milyenek voltak?

- Apa egy... igazi úriember volt. Magas, elegáns, és nagyon jó apa... szeretett minket.

Therese itt megállt, és megtörölte a szemét. Flore úr zavarban volt, már bánta, hogy szóba hozta a dolgot, de Therese folytatta.

- Az édesanyánk volt a legszebb, és legjobb anya a világon! Szép, szőke asszony volt. Még nem volt harminc éves, amikor...

- Értem.

Therese elgondolkodva a semmibe bámult.

- Sohasem láttam még olyan kedves és erős asszonyt, mint amilyen ő volt. És... mi ketten Lizzy-vel nagyon hasonlítottunk rá.

Flore úr nem válaszolt, csak némán bólintott. Megpróbálta elképzelni az asszonyt annak alapján, ahogy Therese lefestette őt. Aztán lenézett a mellette ülő tizennégy éves lányra, úgy érezte, nincs az a pénz, ami őt arra sarkallhatná, hogy bántsa. A lányka csak ült némán, kissé ábrándozó, de szomorú tekintettel nézte az ősz halványuló világát. Szőke haját felborzolta a szél, de Therese nem törődött vele. Csak nagyokat sóhajtozott, és hallgatott. Nem lehetett tudni, hogy mire gondol.

- Milyen helyen laktak? - folytatta a társalgást a férfi.

Therese végre elmosolyodott.

- Volt egy szép nagy házunk. Park vette körbe. Hatalmas síkság, és ligetek mindenütt. Lizzy-vel mindig ott játszottunk. Bújócskáztunk a bokrok között, néha kivittünk egy pokrócot, lefeküdtünk, és ott

játszottunk. A házban volt egy nagy babaházunk. Apa mindig hozott új babákat, mi pedig mindet kiöltöztettük, megcsináltuk a haját is.

Apának volt egy dolgozószobája, benne rengeteg könyvvel. A polc felért egészen a plafonig. Télen, amikor hideg volt, Lizzy-vel beültünk a kandalló mellé a kuckóba, és élveztük a jó meleget. Esténként anya, vagy apa mesélt nekünk, mi pedig elképzeltük. Anya néha énekelt is. Akkor... minden olyan szép volt.

Therese elhallgatott és sírni kezdett.

Flore úr zavarba jött. Nem tudta, hogy mit tegyen, végül beszélni kezdett.

- Tudja, kisasszony... én egészen fiatal házas korom óta egy iszákos ember voltam. Reggeltől estig ittam, mert csak így tudtam elviselni, hogy meghalt, akit nagyon szerettem.

- Egy rokona?

- A feleségem. Egy hónappal az esküvőnk után halt meg. Ennek hat éve.

- Mi történt vele?

- Senki sem tudja. S ez volt az egészben a legrosszabb. Este lefeküdt az ágyba, és reggel már nem ébredt fel.

- Ez szomorú.

- Igen. Én akkor kezdtem el piálni. Elittam a házat is, amiben laktunk. Bár... nem bánom, hogy odalett, mert az a ház mindig a rossz emlékeket idézte fel bennem.

- S utána mi lett?

- Elszegődtem különféle munkákra, farmokra, ide-oda. Mindig volt hol laknom ideig-óráig, de állandóan ide-oda vándoroltam. De most talán megállapodom! Itt kaptam munkát, szállást, és most így egyenesben vagyok valamennyire.

- Ezen kívül nincs semmije?

- Nincs. Volt egy üres telkem Cassisban. Valamikor azt terveztem, hogy oda építek majd egy házat, de a nagy semmiből azt nem lehetett megcsinálni. Az is odalett az ivás miatt!

- Az itteni fizetéséből nem tud félretenni?

- Tudok, de csak annyit, hogy öregember leszek, mire összejönne a pénz.

- Megkérdezhetem, hogy hány éves?

- Persze, nem titok! Huszonnyolc vagyok.
- Akkor maga még fiatalember. Azt hittem, idősebb.
- Ezt már sokan mondták nekem. Valószínűleg a sok ivásztatól öregedett meg az arcom.
- Most már ne igyon, Flore úr! Tönkreteszi magát!
- Azt hiszem, ezúttal sikerülni fog! Már majdnem egy hónapja nem ittam egy kortyot sem!
- Ez remek! Most már tartson is ki, Flore úr!
- Igyekszem.

Therese a férfit nézett.

- Magában megvan a jó ember! Ne rontsa el az életét!
- Gondolja, kisasszony, hogy egy részeges meg tud változni?
- Ha nem próbálja ki, sohasem tudja meg!
- Ez igaz.

Therese elgondolkodott.

- Azt hiszem, én egy kicsit félreismertem magát, Flore úr. Be kell, hogy valljam magának, tudok arról a szóváltásról, ami az istálló mellett történt Francois fiatalúr és ön között.
- Honnan tudja?
- Hallottam. Ott voltam, csak maguk nem vettek észre, mert egymással voltak elfoglalva.
- Sajnálom, ha olyanokat mondtam, ami magának nem tetszett, kisasszony!
- Tényleg tetszik önnek a nővérem?
- Igen, de...
- De mi?
- Ma már egy kicsit másképp látom a dolgokat, mint akkor.
- Miben más?
- A szökés változtatta meg a dolgokat.
- A szökés?
- Igen. Ha két ember arra is képes, hogy együtt elszökjenek, akkor közöttük nagyon erős kötelék van. Ki vagyok én, hogy ezt tönkretegyem? Ha Elizabeth kisasszony a büszkeségét félretéve elszökött Francois úrral, akkor valóban szereti. És a fiatalúr is őt.
- Ez igaz, de... én attól félek, hogy ez az egész rosszul végződik! Thierry úr és az emberei égre-földre keresik őket. S ha megtalálják

őket? Mi lesz ebből? Lizzy még nem nagykorú, így mindenben engedelmeskednie kell Thierry úr akaratának, mivel ő a nevelőapánk hivatalosan. Így a háziúr azt tehet vele, amit csak akar.

- Ez igaz, de a nővére másfél év múlva eléri a nagykorúságot, és utána már azt tehet, amit akar.

- Én is gondoltam már erre, de valami azt súgja itt legbelül, hogy ez túl szép, és túl könnyű ahhoz, hogy ilyen egyszerűen megoldódjon.

Flore úr a lányra nézett.

- Én majd kitalálok valamit!

- Ön?

- Igen, én!

- Miért?

- Mert... nem akarom, hogy szenvedjenek.

- Köszönöm! De... mit lehet kitalálni egy ilyen helyzetben?

- Majd még gondolkodom.

- Jó!

Ennyi volt a társalgás, Flore úr felállt, mert dolga akadt. Therese elgondolkodva nézett utána.

A delizsánsz fogata közeledett az avignon-i állomás felé. Francois kifelé nézegetett az ablakon.

- Mikor érünk az első pihenőhöz? - kíváncsiskodott Lizzy.

- Hamarosan! Mindjárt ott vagyunk! - felelte Francois.

A kocsi lassított. A távolban feltűnt az épület. A fogat hamarosan odaért, és megállt.

- Kiszállás! Pihenő! - kiáltotta el magát a kocsis.

Az utasok kiszálltak, hogy egy kicsit kinyújtóztathassák a tagjaikat.

- De jó, friss levegő van itt! - mosolygott Lizzy.

- Az bizony! - felelte Francois. - Jó is, hogy megálltunk, mert már teljesen elgémberedtek a tagjaim.

- Az enyéme is - felelte a lány.

- Nem fáj a lábad?

- Csak egy kicsit, de kibírom.

- Én is már alig várom, hogy eltűnjünk innen.

- De jó lesz, ha már csak ketten leszünk! - mosolygott Elizabeth.

- Jó, bizony! Végre egy kicsit lelkileg is felfrissülhetünk! Elmegyünk egy kicsit sétálni, kirándulni, nézelődni! Jó lesz?

- Nagyon jó!

- Elviszlek színházba is! Boldog életünk lesz!

Lizzy a fiatalemberre mosolygott.

- Francois!

- Hm?

- Szerintem a papa és a mama nagyon kedvelne téged, ha ismernének!

- Azt mondog?

- Igen. Apa elvinne a lóversenyre, a klubba, mindenfelé!

- Milyen ember volt az édesapád?

- Hát... magas, sötét hajú, jóképű, határozott férfi.

- És az édesanyád?

- Olyan volt, mint én. Csak egy kicsit idősebb.

- Akkor biztosan szép asszony lehetett.

- Igen, az volt. És nagyon kedves! Erős, de mégis odaadó anya volt. Annyi mindent köszönhattunk neki.

- Bárcsak ismertem volna őket! - gondolkodott el Francois.

- Te is szeretted volna őket.

- Valószínűleg.

Lizzy reszketni kezdett.

- Kicsit hűvös van! - mondta.

- Fázol?

- Igen.

Sajnos, a kocsin van a poggyász! Gyere! Majd én fölmelegítelek!

- Az jó lesz! - felelte Lizzy, és Francois-hoz simult.

Francois nem szólt egy szót sem, csak gondolkodott.

- Ha egyszer elveszlek feleségül, nem hagyom, hogy szenvedj. Boldog életet akarok neked biztosítani!

- Köszönöm, drágám!

- Ne köszönj semmit, Lizzy! Ostoba lennék, ha egy ilyen kedves, és szeretetreméltó lányt, mint te, ne tennék boldoggá!

Elizabeth felsóhajtott.

- Most már csak Therese legyen rendben! Remélem, amíg mi távol vagyunk, nem ártanak neki!

- Talán nem. De ha elhozom őt is, semmi bajunk nem lesz.
- Nagyon várom már! - felelte Lizzy. - Csak tudnám, miért nem indulunk már tovább!

Francois megsimogatta.

- Pihenünk egy kicsit, aztán megyünk tovább. Remélem, estére már Párizsban leszünk.

- Azt kétkem, fiatalok! - szólalt meg egy hang mögöttük.

Mindketten megfordultak. Thierry úr volt az, és három embere.

- Gondolhattam volna! - csóválta a fejét Francois.

A férfi közelebb lépett.

- Azt hittétek, hogy ilyen könnyen eltűnhettek?

- Igen! És ne próbáljon meg visszatartani, apám! Eszünk ágában sincs visszamenni egy olyan helyre, ahol emberekkel úgy bánhatnak, mint Lizzy-vel!

- Fiam! Nem te döntöd el, hogy Lizzy veled megy, vagy velem jön haza! Én ugyanis a gyámapja vagyok, tehát jogom van fölötte dönten!

- És ha ennek ellenére mégis elviszem? Akkor mit csinál, apám? Talán feljelenti a saját fiát gyermekrablásért?

- Ó, dehogy, fiam! Vannak más módszereim is! Viszonylag egyszerű! Ha mégis úgy döntenétek, hogy nem jöttök haza, akkor te már ne is gyere! Megvonom tőled az összes örökséget, egyéb juttatást, és mehetsz, amerre látsz! S akkor a kis Therese sem maradhat a házamban! Intézetbe adom! Még legalább négy év, mire onnan kikerül!

- Ezt nem teheti! - ijedt meg Lizzy.

- Ó, dehogynem! Habozás nélkül megteszem! És nem érdekelnek a következmények!

- Apám! Mitől lett ilyen undok ember? - nézett az apjára Francois.

- Az elveim nem változtak, fiam! S ehhez következetesen tartom is magam!

- Csak aztán egy nap nehogy arra ébredjen, hogy nincs senkije! Sem felesége, sem pedig fia!

A férfi a fiatalokra nézett.

- Ti pedig inkább saját magatokkal foglalkoztok, és füttyöltök arra, hogy Therese-zel mi lesz? Hát csak tessék! Menjetek! Nem tartalak

fel titeket! A kishűg pedig jó helyre kerül! Legalább egy gonddal kevesebb lesz a nyakamon! Te pedig ezek után ne is számíts rám, mert nem leszel többé a fiam!

Lizzy a fiatalemberre nézett.

- Francois! Én nem akarom a húgomat magára hagyni! Hiszen még csak tizennégy éves! Mi lesz vele, ha én nem leszek ott, hogy vigyázzak rá? Ha pedig intézetbe adják, akkor elszakítják tőlem, és boldogtalan lesz! Négy év az sok idő!

A fiatalember bólintott.

- Igen, tudom.

- Én inkább visszamegyek! - sóhajtott Elizabeth.

Francois járkálni kezdett, majd az apja elé lépett.

- Tudja mit, apám? Nem szerzem meg magának azt az örömet, hogy mindenkitől megszabaduljon! Mivel szeretem Lizzy-t, nem akarom, hogy szenvedjen! Ezért úgy döntöttem, hogy én is visszamegyek! De ne gondolja, hogy a játéknak ezzel vége! És óva intem attól, hogy a két lánynak bármit is ártson, különben az egész város megtudja, hogy a terror idején ön Robespierre közvetlen bizalmasa volt! Kiderülnek szépen az ártatlanul elítélt emberek elleni koncepciós perek, és ez sokaknak nem fog tetszeni!

- Te ezt megtennéd, fiam?!

- Meg én! Ugyanúgy, ahogy ön is kirakna a házából egy tizennégy éves gyereket! Nos? Megegyeztünk?

- Ezzel nem sokat érsz el, fiam. Ezt a mostani hatalom nem bünteti.

- Súlyosan valóban nem, legfeljebb egy kicsit megfenyítik a háttérben, esetleg leépítik a hálózatból, mintha nem is ismernék, mert kellemetlen lenne nekik, de az emberek a megvetésükkel büntetni fogják. Kínos lesz nekik egy egykori keményvonalassal barátkozni, üzletelni. Ön egy senkivé válik! Gyilkossá válik mások szemében! Ha ezt el akarja kerülni, akkor bánjon jól ezzel a két lánnyal!

Thierry úr nem válaszolt, csak intett.

- Gyerünk! Hamarosan ideér a Bollene felől érkező delizsánsz, és mi pedig szépen hazamegyünk!

Lizzy letette a csomagját, amit az útra akart magával vinni, és csak sóhajtozott. Francois átkarolta, és úgy várták, hogy a kocsi megérkezzen.

Másnap reggel Therese napos reggelre ébredt. Felkelt az ágyról, és az ablakhoz ment. Kinyitotta az ablaktáblákat, és kifelé nézegetett, a kert és a farm irányába. A kifutónál Flore úr csutakolt egy szép, pej lovat. A távolban a fák koronája sárgás-vöröses színbe burkolózott, megszínesítve az őszi reggelt. A napsütés ellenére kicsit hűvös volt, de Therese élvezte a friss levegőt.

Aztán eszébe jutott a nővére, akiről már két hete nem érkezett hír. Talán már messze jár, és boldog Francois fiatalúrral! Jó is lenne! S akkor hamarosan érte is eljönnek! Jó lesz innen távol lenni, egy olyan helyen, ahol emberszámba veszik őket.

A lány gondolatait valami zaj szakította meg. Ez a zaj az udvar felől jött. Egy fogat hangját lehetett hallani, és néhány emberi kiáltást is. A kifutó mellett dolgozó Flore úr is felkapta a fejét, otthagyta a munkáját, és ő is elindult az udvar felé.

- Mi ez? - tette föl magának a kérdést Therese, majd sarkon fordult.

Kilépett az előszobába, majd lesietett a lépcsőn. Amikor kilépett az udvarra, épp egy hintó állt meg az udvaron. A kocsi ajtaja kinyílt, és kilépett rajta Thierry úr. A cselédség is körbeállta a kocsit, amiből a házigazda után Francois és Lizzy is kiszállt.

- Megjöttünk! Itt vannak a szökevények! - szólalt meg gőgös felsőbbrendűséggel a hangjában Thierry úr.

Therese nem bírta türtőztetni magát, és a nővéréhez szaladt.

- Lizzy! De jó hogy itt vagy! - ölelte át a testvérét.

Elizabeth nem szólt, csak sírt és a húgát simogatta. Francois azonban dühös volt.

- Tessék! Most már egy lakomát is rendezhet a megtalálásunk örömére, apám! Ünnepeljen! Elvégre sikerült két ember boldogságát tönkretennie! Mire vár?! Táncoljon! - dühöngött.

Thierry úr azonban teljesen kikelt magából. Torkaszakadtából ordított a fiára.

- Ez volt az utolsó alkalom, hogy ellentmondtál nekem, fiam! Nem tűröm, hogy ezzel a kis torz cseléddel töltsd az idődet! Ha még egyszer megtudom, hogy akár egymáshoz is értek, vagy netalán

megint elszöknétek, én végeztem veled, fiam! Kitagadlak minden vagyonomból, és elzavarlak a háztól is! S akkor viheted magaddal a kis cselédedet!

- Te pedig kisasszony, nem maradhatsz itt! - mondta Lizzynek. - Jó lesz neked az apácák között! Ott majd legalább erkölcsöt tanulsz!

- De... ezt nem teheti! Azt mondta, hogy...

- Meggondoltam magam! A részleteket már megbeszéltem a rendfőnök asszonnyal. Készülhetsz is, mert ez a kocsi most szépen elvisz minket oda!

Therese kétségbeesett.

- Ne csinálják! Lizzy! Ne menj el! - zokogott.

Elizabeth szívébe most üresség költözött. Felsőhajtott, amikor a hűgára nézett.

- Ne sírj, hugicám! Te legalább biztonságban leszel!

- De te nem leszel itt velem! - sírt Therese. - Mit csinálok én itt egyedül?

- Bírd ki azt a kis időt! Hamarosan látjuk egymást!

- De mikor?

- Másfél év múlva.

- Másfél év?! Az nagyon hosszú idő!

- Ne sírj! Legyél erős! Hiszen nem megyek messzire!

Therese nem szólt egy szót sem, csak zokogott. Lizzy szívét összefacsarta ez a sírás. Francois, akit nagyon szeretett, és akivel az életét kívánta leélni, hirtelen elérhetetlenné vált. Ahová most őt vinni készültek, oda már a fiatalember sem követhette. Fájdalmas pillantást vetett rá, Francois arca is mély fájdalommal tükrözött. Már a boldogság kapujában voltak, és most ennek kell történnie?

- Gyerünk! Elizabeth, siess! - sürgette a lányt a házigazda.

- Várjon! - nézett az apjára Francois. - Ha már erre a lépésre szánta el magát, legalább annyi emberség legyen magában, hogy elbúcsúzhassunk egymástól!

- Gyerünk! De aztán gyorsan!

Francois Lizzy-hez lépett, és átölelte.

- Szeretlek, Lizzy! És még nem mondtam le arról, hogy egyszer feleségül vegyelek.

- Én sem arról, hogy hozzád menjek.

Francois felsóhajtott.

- Most mi a fenét csináljunk?

Lizzy a fiatalember szemébe nézett, és szinte szuggerálva beszélt hozzá.

- Ne aggódj, szerelmem! 1800. február 25-e nincs már messze! Abban a pillanatban, hogy nagykorú leszek, elhagyom a zárdát, és a tiéd leszek, ha majd még úgy gondolod.

- Megvárlak, Lizzy! Esküszöm neked! Ha kijössz, elmegyünk innen Párizsba, és megvalósítjuk, amit elterveztünk.

- Csak el ne felejtsd! És engem se felejts el! És vigyázz Therese-re! Most ne hagyd magára! Óvd mindentől, mert most nagyon ki lesz borulva!

- Vigyázok rá, ne félj!

- Mennem kell! - szólt Elizabeth, és elengedte Francois kezét. Hamarosan elnyelte a kocsi, ami ismét kihajtott a kapun, de ezúttal a másik irányba fordult, s hamarosan el is tűnt szem elől.

Ezt azonban már Therese nem bírta. Hangosan zokogni kezdett, és szaladt a kocsi után.

- Lizzy!! Gyere vissza!!! - mondogatta, és összerogyott az udvar közepén.

- Ne hagyj egyedül!!! Szükségem van rád!!! - kiáltozta. - Miért hagy el engem mindenki?!

Francois szívét ez a jelenet összeszorította. Odalépett a földön kuporgó kislányhoz, aki hangosan zokogott, sírása csak egy embert nem hatott meg. Az az ember mogorván állt a tömegben.

Francois megsimogatta és felemelte a teljesen kiborult Therese-t. A lánykának fel volt dagadva az arca, piros volt a szeme, és reszketett. Francois magához ölelte, de szívében egyre nagyobb utálat nőtt az apja iránt. A fiatalember érezte, hogy Therese egész testében reszket.

- Nyugodj meg! Én még itt vagyok! S én nem foglak magadra hagyni!

Therese sírása azonban nem enyhült, úgy reszketett, hogy a körülöttük álló embereket is megijesztette.

- Ne sírj, kicsim! - próbálta vigasztalni. - Lizzy nem marad ott örökké! Ki fog jönni, és akkor újból találkozhattok! S akkor már senki nem fog bántani titeket!

Therese arcán nem látszott, hogy eljutottak-e hozzá Francois szavai, csak üveges szemmel nézett a semmibe.

Marie, a nevelőnő lépett közelebb.

- Beviszem! Hadd pihenjen! - mondta.

- Jól van! Vigye fel a szobájába! - bólintott Francois, és elengedte a lányt, aki majdnem összeesett.

Marie azonban erősen fogta, és bevitte a házba.

Most, hogy a lányka már nem volt jelen, Francois járkálni kezdett az apja előtt.

- Azon gondolkodom, hogy ez az ember, akit itt látok magam előtt, az apám-e! Külsőre úgy néz ki, de nem úgy viselkedik! S itt most már mindenki látta, hogy mikre képes! Látják, emberek? Nézzék, és döntsék el, hogy vajon tetszik-e maguknak!

- Túl sokat engedsz meg magadnak, Francois! - mordult fel Thierry úr.

- Az, amit én megengedek magamnak, sehol sincs ahhoz képest, amit ön enged meg magának, apám! Szégyen! Nem fér a fejembe, hogy mitől lett ilyen! Talán a veszett jakobinus barátai alakították ilyenné? Mert ha igen, akkor az én apám már évek óta nem létezik! Miféle elveire hivatkozik?! Milyen elvek azok, amelyek többet érnek egy embernek, mint a saját fia boldogsága?! Talán még saját maga sem tudja rá a választ! - fejezte be a mondanivalóját Francois, hátat fordított, és otthagya a gyülekezetet.

A tömeg lassan oszlani kezdett, csak Thierry Grasset úr állt még az udvar közepén.

A következő napok halálos csendben teltek. Nem volt nevetés, jókedvű beszélgetés, semmi. Therese annyira összeomlott, hogy az elkövetkező négy napban alig tudtak belekényszeríteni néhány falat ételt. Csak amikor Francois meglátogatta, akkor volt hajlandó enni valamit. Csak feküdt napközben, és állandóan aludt. Nappal aludt, éjszaka meg csak bámulta a plafont. Az ötödik napon jutott el oda lelkileg, hogy ki tudott menni a kertbe, ahhoz a padhoz, ahol üldögeálni szokott, ha meg akart nyugodni.

Most is ott ült, és hallgatott. Hűvös volt már, de a lány ezt észre sem vette. Kissé összehúzta magán a kabátját, hogy megvédje magát a szeptember végi szélről. Szürke felhők vonultak át az égen, s ettől a világot Therese most még sötétebbnek látta. Ilyen mély magányt még sohasem érzett. A ház, a benne élő emberek, a birtok csupa idegen dolog, idegen ember. Nem olyan, mint egy szerető családban élni, ahol minden tárgy, a ház minden fala, és minden ember ismerős. Therese itt most mindent idegennek érzett. Teljesen belesüllyedt ebbe az érzelmi ürességbe, szinte alig vette észre, amikor Flore úr odalépett hozzá.

- Leülhetek? - kérdezte a lányt.

- Csak tessék!

A lovász leült, Therese-re nézett, és megcsóválta a fejét.

- Ne szomorkodjon, kiasszony! A nővére jó helyen van.

- Az lehet, de én nem láthatom.

- A zárdában vigyáznak rá.

- De attól olyan lesz, mint egy élő szobor! Én nem akarom, hogy az én Lizzy-mből olyan érzéketlen nő legyen, mint azok az apácák!

Flore úr felsóhajtott. Neki is eszébe jutottak azok a pillanatok, amikor Lizzy-t elvitték. Nyomasztó és nehezen feldolgozható emlék volt.

- Ha bármiben segíthetek, csak szóljon, Therese kisasszony! - nézett a lányra.

Therese kutatóan nézett vissza rá.

- Jó, majd szólok! - felelte végül.

Flore úr ült még egy ideig, de amikor a szél csapkodni kezdte az egyik istálló ajtaját, felállt, és távozott.

Therese ismét egyedül maradt. De már nem tudott a padon sem nyugodtan megülni. Felállt, és ösztönösen elindult ki a kapun, a tengerpart felé. Itt a szél felerősödött, vadul fújta Therese szőke haját, de a lány nem törődött vele. Megállt azon a helyen, ahol valamikor hárman együtt jártak. Lizzy, Therese és Francois. Eszébe jutottak azok az események.

- De jó lenne onnan fentről, a szikláról körülnézni! - tekintgetett fölfelé a sziklákra Elizabeth.

- Szeretnétek? - kérdezte Francois.

- Jó lenne!

- Mehetünk, ha gondoljátok! De legyetek óvatosak!

- Menjen előre, fiatalúr! Mi majd követjük!

- Szó sem lehet róla, lányok! Ti mentek előttem, én pedig mögöttetek, nehogy leessetek!

Therese rögtön felélénkült.

- Én megyek előre! - jelentette ki, és máris elindult.

- Ahogy gondolt! - felelte a fiatalember, és a lányok nyomában ő is elindult.

- Ez nem is olyan nehéz! - jegyezte meg Lizzy.

- Itt, az elején még valóban nem, de odafönt már kicsit meredekebb.

- Sebaj! Mi kibírjuk!

- Csak lassan a testtel, lányok!

- Ne féltsen minket, fiatalúr! - kuncogott Therese.

- Ej, de bátrak vagytok!

A szél kezdett feltámadni. Elizabeth a távoli horizontot figyelte.

- Vihar közeledik - jegyezte meg.

- Igen! - felelte Francois. - Egyelőre még messze van, de ha túl közel jön, akkor el kell indulnunk haza!

Therese fent a szikla tetején kitárta a két karját, és élvezte, ahogy a feltámadó szél a haját borzolja.

- De jó ez az érzés! - kiáltotta.

- Tényleg! - mosolygott Lizzy is, és ő is követte a húga példáját.

Francois nem szólt, csak nézte a két lányt, nem tudta elnyomni a mosolyát.

Ezt a szép pillanatot egy villámlás és egy távoli dörgés szakította félbe. Francois a két lányra nézett.

- Lányok! Ideje indulnunk haza! Nehogy itt érjen minket a vihar!

Therese ettől az emlékképtől egy kicsit elmosolyodott. De a valóság visszatért. A lány előrébb lépett pár lépést, és elindult lefelé a köveken. Leért a partra, és a Földközi-tenger horizontját nézte. Nem túl messze az If sziget komor tömbje látszott, kicsit távolabb egy

vitórlás. Therese elgondolkodva állt, és nézelődött, amikor lépteket hallott a háta mögül. Francois volt.

- Te is itt vagy? - nézett a lányra a fiatalember.

- Igen. Úgy éreztem, hogy ki kell jönnöm ide.

- Én is.

- Akkor egyre gondolunk.

- Azt hiszem.

Therese nem szólt többet. Francois odalépett mellé, és átkarolta.

- Ne aggódj! - mondta a lánynak. - Majd csak eltelik az a másfél év!

- Eltelik, csak...

- Csak?

- Attól félek, hogy Lizzy olyan besavanyodott nő lesz, mint a többi apáca.

- Talán nem!

- Én is remélem!

A fiatalember egy kis idő múlva megszólalt.

- Az imént odajött hozzám Flore úr.

- A lovász?

- Igen.

- És mit akart?

- Mondott valamit, ami egy kicsit bizakodással töltött el.

- Mit?

Francois elmosolyodott.

- Azt mondta, hogy az egyik konyhás lány elárulta neki, hogy a gyerekkori barátnője a zárdában apáca.

- És?

- Ez az apáca elmondta, hogy be tudná juttatni Lizzy-hez a levelet, ha mi íránk neki, és a válaszlevelet is kijuttatná, ha Lizzy ír.

- Ez jó!

- Igen! Így legalább nem lenne tőlünk annyira elzárva.

- Akkor írjunk neki!

- Írunk. Csak nehogy észrevegyék!

Therese a fiatalemberre nézett.

- Ha az az apáca vállalta a postás szerepét, akkor biztos tudja, mit csinál.

- Valószínűleg!

A lány lassan elindult a parton, Francois pedig mellette. Némán lépkedtek egymás mellett, amikor Therese ismét megszólalt.

- Francois úr!

- Tessék!

- Ha ön nem lenne, én már rég feladtam volna.

- Ilyet ne tegyél, Therese! Erősnek kell lenned, hogyha a nővéred másfél év múlva kijön, akkor egy boldog testvért lásson!

- Ha kijön, akkor valóban boldog leszek, Francois fiatalúr!

Francois megállt.

- Therese!

- Tessék!

- Te olyan vagy nekem, mintha a testvérem lennél! Nem kell engem magáznod! Tegezz le nyugodtan!

- Önt ez nem zavarja, fiatalúr?

- Egyáltalán nem. Egyébként nem ajánlottam volna fel.

- Jó! Egy kicsit azért nehéz lesz megszokni.

- Belejösz.

- És otthon is tegezzem... tegezzelek a többiek előtt is?

- Hát persze. Nem kell ezt titkolni!

- És mit szól majd hozzá Thierry úr?

- Nem érdekel.

Ismét csend lett, csak némán sétáltak egymás mellett. Végül Therese törte meg a hallgatást.

- És most? Mit csinálunk ezután Lizzy nélkül?

- Nem tudom! - felelte Francois. - Már arra is gondoltam, hogy valamilyen módon megszöktetem.

- Ez nagyon nehéz. Egy ilyen kolostorban nagyon szigorú rendszabályok vannak. Az épület olyan, mint egy vár. Képtelenség.

- Valószínűleg már csak kínomban talállok ki mindenfélét.

Therese megállt, és felnézett a fiatalemberre.

- Remélem, nem haragszol meg, ha egy kicsit kérdezősködöm!

- Miről?

- Hát arról a két hétről, amíg távol voltatok. Merre jártatok, mit csináltatok?

- Neked elmondhatom, nem titok. Éjszaka mentünk el. Először gyalog, majd hajnalban egy parasztember felvett minket a szekérére,

és elvitt minket Cadeneaux-ig. Onnan végül elmentünk Aix-en-Provence-ba. Estére meg is érkeztünk. A város határában volt egy fogadó, ott szálltunk meg.

- Ott aludtatok?

- Igen. Volt még egy szabad szobájuk, és abban aludtunk.

- Együtt?

- De kíváncsi vagy!

- Hát igen... egy kissé.

- Mit akarsz tudni?

- Hát azt, hogy... együtt aludtatok-e.

- Igen.

- Nem arra gondoltam, hogy egy ágyban voltatok-e, hanem... tudod, mire gondolok!

Francois bólintott.

- Tudom, mire gondolsz! Nem vagy te még egy kicsit fiatal ehhez?

- Szerintem nem! Tizennégy éves vagyok!

- És ennyire érdekel a dolog?

- Hát...

- Ha tudni akarod... igen, együtt aludtunk. Olyan értelemben.

Therese felpillantott Francois-ra.

- Akkor ez azt jelenti, hogy Lizzy hozzád akar menni feleségül.

- Valószínűleg.

- Valószínűleg? Inkább holtbiztos! Egy lány csak az igazi szerelmével csinál ilyet.

- Azt mondod?

- Igen.

- Akkor biztos úgy is van.

Therese ábrándozva szólalt meg.

- Én is szeretnék majd egy olyan férfival találkozni, aki engem úgy tud szeretni, mint ahogy te szereted Lizzy-t!

- Találkozni fogsz.

- Remélem.

A két fiatal lassan sétált egymás mellett, hosszan beszélgettek, ami egy kicsit mindkettejüknek jól tett.

A következő napokban Therese egy kicsit meg is nyugodott, ha szüksége volt rá, Francois, Flore úr, és még néhányan a segítségére

siettek. Az egyik nap levelet írt Lizzy-nek, és jóleső elégedettséggel töltötte el, amikor a levelet a cseléd lány segítségével elvitték a kolostorhoz. Hamarosan jött is a válasz Lizzytől.

Therese szíve megdobbant, amikor megpillantotta az ismerős betűket. Leült az ágyára, és kihajtogatta a papírt.

„Kedves Therese!

Nagyon örültem, hogy levelet kaptam tőled! Ez itt sajnos tilos, de vannak itt a zárdában is olyanok, akik segítenek nekem! Úgy érzem, már mindent kibírok, mert látom a fényt az alagút végén! A kedvesemtől is kapok leveleket, és olyan, mint ha itt lenne mellettem! Szinte naponta jönnek a levelei, én is gyakran írok neki, csak attól félek, hogy a rendfőnök egyszer megtudja, és akkor megbüntetnek! Nemsokára tizenhét éves leszek! Ez azt jelenti, hogy utána már csak egy évet kell kibírnom ezen a komor helyen, és ha nagykorú leszek, saját akaratomból elhagyhatom a zárdát, és hozzámehelek a szerelmemhez. Én kibírom ezt az egy évet, te is bírd ki, húgocskám!

Szerető nővéred: Lizzy”

Eljött az 1799-es év is. Lizzy távozása után nem nagyon történt semmi különös. Therese végezte a cselédi munkáját, Francois pedig munkát talált a városban. Elizabeth és az őt szerető emberek között hetek, hónapok óta állandó levelezés folyt. Francois, amióta dolgozott, egy kicsit kiszabadult az apja árnyékából. Mivel kevesebbet volt otthon, Therese-re az utóbbi időben nagyon megváltozott Flore úr vigyázott. A lovász mindig igyekezett segíteni a lánynak, nehogy Thierry úr megint valami ostoba cselekedetre ragadtassa magát.

Azt azonban nem sejtették, hogy a háziúr újabb lépésre készül. Februárban Lizzy betöltötte a tizenhetedik életévét, és elkezdődött a felnőtté válásáig hátralévő egy év, ami Thierry Grasset urat újabb lépésre készítette. Pontosan tudta, hogy Francois meg akarja várni

Lizzy-t, és ha a lány eléri a nagykorúságot, már semmi sem akadályozhatja meg, hogy hozzámenjen Francois-hoz.

Így aztán Thierry úr drasztikus lépésre szánta el magát. Valahogy el akarta érni, hogy Francois ne vehesse el Elizabeth-et. Erre csak egy megoldás kínálkozott. Feleségül kell adnia valaki máshoz a lányt. Mivel már elmúlt tizenhét éves, szülő, vagy gyám kérésére engedélyezhetik neki a házasságot. Ez a férj persze nem Francois lenne. De ez még egyáltalán nem garantálta, hogy Lizzy hozzámegy bárkihez is. Thierry úr azonban elhatározta, hogy megtöri a lány ellenkezését. Tudta, hogy mi Lizzy gyenge pontja. A húga és a Francois iránt érzett szeretete. Értük bármire képes. Zsarolással bármire rávehető.

Thierry úr erre alapozta a taktikáját. Szépen, lassan építette ki a művét. Szinte már mániákus aprólékossággal kutatta fel azokat a lehetséges férjjelölteket, akiket egy kis pénzzel megjutalmazva arra vehet rá, hogy elvegyék Lizzy-t, és ha lehet, jó messzire vigyék is el. Már május volt, mire Thierry úr elindította a lavinát.

Az egyik délutánon Therese kétségbeesett hangú levelet kapott Lizzy-től.

„Kedves húgom!

Nagy baj történt! Az zárdafőnök és az intézmény vezetősége rájött a titkos levelezésre! Ez még nem is lenne akkora baj, de erről tájékoztatták Thierry urat is. Óriási botrány lett belőle! Az úr megjelent ma a rendfőnöknél, és követelte, hogy engem hívassanak be. Ez meg is történt. Az úr olyan gyűlölettel nézett rám, amelyet még sohasem láttam. Úgy ordított velem, ahogy csak a torkán kifért. Nem értem, miért gyűlöl ennyire. De most igazán kimutatta a foga fehérjét! Kijelentette, hogy csak akkor lesz nyugta tőlem, ha nem leszek a fia közelében! Ha kell, erőszakkal is hozzáad valakihez, csakhogy elválasszon minket egymástól! Sőt! Konkrétan kijelentette, hogy ha megtagadom a házasságot, akkor tönkretesz minket, engem és téged is, Therese! Kirak téged is az utcára, és boldogulj, ahogy tudsz! Engem pedig a tébolydába zárat, ahonnan sohasem szabadulhatok! Legalábbis addig, amíg ő él! S ha kell, a fiát is

megfosztja minden jogától, örökségétől, és elzavarja a háztól! Most mit tegyek? A szívem szakad meg, ha el kell hagynom a szerelmemet! De most nem nézhetem csak a saját érdekeimet, s nem mondhatok ellent Thierry úrnak, mert akkor nemcsak magamat, hanem téged, és a szerelmemet is tönkreteszem! S ezt én nem akarom! Thierry úr a hétvégéig adott gondolkodási időt, s ha akkor is ellentmondok neki, akkor légni fog. Most mit tegyek?

Lizzy”

Therese felpattant az ágyáról, ahol addig ült, és kiszaladt az udvarra.

- Francois! Francois! - kiáltozta.

A kiabálásra Flore úr jött elő.

- A fiatalúr nincs itthon. Csak holnap jön vissza.

Therese zaklatottan tördelte a kezét.

- Baj van!

- Mi baj?

Therese odanyújtotta a levelet a lovásznak.

- Olvassa el!

A férfi végigfutotta a levelet, majd a lányra nézett.

- Ne féljen, Therese kisasszony! Nem lesz semmi baj! Van egy tervem!

- Milyen terve?

- Majd elmondom, de előbb jöjjön haza a fiatalúr is! Ha hazajön, mindent elmondok maguknak! Kihúzzuk ebből a csávából Lizzy kisasszonyt! Legalábbis remélem. Nem túl elegáns, és tulajdonképpen csak félmegoldás, de jelen helyzetben ez a legjobb, amit tehetünk!

- És működhet?

- Ha a hétvégéig cselekszünk, amíg Thierry úr ultimátuma szól, akkor igen.

- Csak jönne már haza Francois!

- Hazajön. Valószínűleg ő is megkapta már a levelet Lizzy kisasszonytól.

Eljött az este, majd az éjszaka. A következő órák kínosan lassan teltek. Therese alig aludt valamit. Sokszor felkelt, és ide-oda járkált a

szobában. Csak hajnaltájban tudott elaludni, de reggel, amikor hallotta Francois hangját, rögtön felpattant, és felöltözött. Nyílt a szoba ajtaja, és belépett rajta Francois. Addig odakint járkált, és látszott rajta, hogy olyan ideges, mint még soha. Thierry úrnak az volt a szerencséje, hogy épp nem volt otthon, különben a fia ki tudja, mire ragadtatta volna magát.

Therese odasétált Francois-hoz. A fiatalember végtelen szomorúsággal nézett rá, de a lányt meglátva a tekintete egy kicsit ellágyult. Átkarolta, és leültek az ágy szélére. Therese zavarban volt, mert most először olyat látott, amit korábban soha. Francois sírt. A lány felsóhajtott, és megfogta a fiatalember kezét, aki halkán szólalt meg.

- Most mit tegyünk, Therese? - nézett a lányra. - Ha nem akarom, hogy a bolondok közé zárják Lizzy-t, el kell engednem őt!

- Nincs más lehetőség? - kérdezte Therese.

- Sajnos nincs! Ha Lizzy feleségül megy egy idegenhez, akit nyilvánvalóan az apám választ ki, akkor szabad lehet, de boldogtalan!

- Később nem lehet elválni?

- Sajnos nem! Nálunk erre nincs lehetőség!

- Akkor most mi lesz?

- Én tudom, hogy mit csináljunk! - szólalt meg egy hang a szobaajtóban.

Flore úr volt az. Szemében végtelen sajnálat látszott, ahogy Therese-re és Francois-ra nézett. Közelebb jött, és leült hozzájuk.

- Ez egy megoldhatatlan helyzet, amit elérhetünk, az az, hogy könnyítsünk Lizzy és a vicomte dolgán!

- Mire gondol? - kérdezte Francois.

Flore úr kettejükre nézett.

- Csak egyféleképpen érhetjük el, hogy önök ne szakadjanak el egymástól!

- Hogyan?

- Én hajlandó vagyok Lizzy-t feleségül venni! Elviszem magammal, távol Thierry úrtól, és mindentől, ami erre a helyre emlékezteti. Én pedig szavamat adom önnek, uram, hogy egy ujjal sem nyúlok a

kedveséhez! Papíron ugyan a házastársam lesz, de önök akkor találkozhatnak, amikor csak akarnak. Nincs más megoldás!

- Hajlandó lenne ezt megtenni, Flore úr?

- Igen! Thierry úr engem is felvetett a lehetséges férjjelöltek között. Gyorsan kell döntenünk, mert ha tétovázunk, az úr végül valaki idegenhez adja Lizzyt.

Francois lehajtotta a fejét, és csöndesen válaszolt.

- Legyen így!

- Rendben! Akkor jelezhetem az édesapjának, hogy hajlandó vagyok elvenni a hölgyet?

- Igen. Így lesz a legjobb.

VÉGE A NEGYEDIK RÉSZNEK

ÖTÖDIK RÉSZ

1801. június 19.

Alkonyodott. A tenger felől langyos szellő fújt. A nap lassan ment lefelé a nyugati égbolton. Cassis-ban az emberek, a házak készülődtek a közeledő éjszakára. Az egyik mellékutcában egy férfi ballagott a félhomályban. Arcát nem lehetett kivenni, mert fejét lehajtotta, melyen egy fekete kalapot viselt. A ruhája is sötét volt, alakját alig lehetett látni a poros földúton. Az alak határozott léptekkel haladt a célja felé, ahová pár perc múlva meg is érkezett. Egy egyszerű parasztház előtt állt meg. A ház ablakából fény pislákol, de a kapu zárva volt. Ám a jövevény egy kulcsot vett elő a zsebéből, és kinyitotta a kaput. Miután visszazárta, sétált néhány lépést a ház bejáratí ajtajáig, és bekopogott.

Az ajtó kinyílt. Jacques Flore fogadta a vendéget.

- Á, Francois úr! Jöjjön be!

- Köszönöm.

A lovász hellyel kínálta a vendéget.

- Foglaljon helyet!

Francois leült, és levette fejéről a fekete kalapot.

- Régen láttuk! - ült le vele szemben Flore úr.

- Sajnos nem tudtam jönni! A cég, amelyet képviselek, átirányított a fővárosba, így időnként heteket kell ott töltenem. Most kaptam öt nap szabadságot.

- Sokat dolgozik, Francois úr.

- Ez igaz, de inkább sok munkám legyen, mint semennyi.

- Hát igen!

- Lizzy? Itthon van?

- Még nincs! De nemsokára jönnie kell!

- Ilyen sokáig dolgozik?

- Az utóbbi időben igen. Van itt a környéken egy elég módos család, és sokkal többet fizetnek, ha Lizzy egészen estig marad.

- Hogy bírja?

- Nem tudom, de ő vállalta el.

Francois nem felelt, csak bólintott.

Flore úr azonban felállt.

- Milyen figyelmetlen vagyok! Nem kínáltam meg semmivel!
- Nem probléma.
- Azért én mégis hozok egy kis bort.
- Az jó lesz!

A házigazda bement az egyik szobába, és a szekrényből hozta a bort. Letette az üveget a fiatalember elé, majd hozott poharakat is, és töltött.

- Igyunk! - nézett Francois-ra.
- Egészségére!

A két férfi koccintott.

- Hogy élnek? - nézett Francois Flore úrra.
- Ahogy eddig is. Mindketten dolgozunk, és megélünk. Semmi más. Minden napunk ugyanolyan.
- Miért nem fogadják el a segítségemet? Én szívesen adnék pénzt!
- Köszönjük a felajánlását, Francois, de pont ön akar fizetni annak az embernek, aki feleségül vette a szerelmét?
- Igen. Mindketten tudjuk, hogy ez a házasság milyen körülmények között, és milyen céllal kötöttet.
- Ez igaz, de Elizabeth úgy érzi, hogy ezzel csak még jobban kihasználná önt.
- Pedig nem így van! - felelte Francois. - Többször is mondtam már neki.

Flore úr bólintott.

- Néha olyan makacs tud lenni, hogy magam is csodálkozom rajta, pedig már évek óta a férje vagyok.
- Látja, Flore úr? Mégiscsak igaz a mondás, mely szerint lakva ismeri meg az ember a másikat. Én, aki szeretem őt, negyed annyira sem ismerem, mint ön.
- Ez az együttélés ezzel jár.
- Valóban, csak tudja, Jacques... nekem ezt nagyon nehéz látnom, amikor van időm ide látogatni. Látom egy ház háziasszonyaként az életem szerelmét, akihez csak vendégségbe jövök. Találkozom a férjével, akivel már évek óta együtt él! Ne értsen félre, Flore úr, nincs semmi bajom önnel. Mégis valahogy...

Flore úr Francois-ra nézett.

- Ne mondjon semmit! Én pontosan tudom, hogy mit érez. Én is mindennap azzal a tudattal ébredek, hogy a feleségem nem belém szerelmes, hanem másba. Itt élek vele néhány éve, és az első naptól kezdve külön szobában alszunk. Amikor önnek az ígéretet tettem, hogy nem nyúlok a szerelméhez, nem gondoltam, hogy ez ilyen nehéz lesz! Elizabeth-től egy ölelésnél többet sohasem kaptam. S most már lassan ott tartok, hogy félelemmel tölt el a vele való bármilyen intimebb testi érintkezés, mert felkavar. Tudom, hogy tőle többet nem kaphatok! Ezért inkább távol tartom magam ezektől a dolgoktól. Néha viszonylag könnyen elviselem ezt a helyzetet, máskor meg borzasztóan idegesít.

Francois bólintott.

- Ez nem könnyű egyikünknek sem. S magának nem fáj, hogy amikor itt vagyok, a felesége a másik szobában velem van?

- Nem akarok magának hazudni, egy kissé zavar. Igaz, Lizzy rám afféle testvérként tekint, én is megpróbálok úgy nézni rá. De ez nagyon nehezemre esik.

- Tudja, Jacques... én sem érzem túl elegáns dolognak, hogy időnként eljövök egy házasság ember házába, és lefekszem a feleségével. Ez valahogy olyan... szemét dolog!

- Emiatt ne legyenek lelkiismereti problémái! A mi házasságunk Lizzy-vel csak papíron létezik.

- Talán igaza van! De mégsem túl elegáns, ami itt időnként történik!

- Ennek ma már nincs jelentősége, Francois úr!

A fiatalember bólintott, majd ismét megszólalt.

- Az a pénz, amit az apám ígért, rendben meg szokott jönni?

Jacques elégedetlen képet vágott.

- Eleinte rendszeren jött, de mostanában mintha ritkábban jönné.

- Tényleg?

- Igen. Pedig ő ígérte meg, és kutya kötelessége lenne fizetni, kártérítésként cserébe azért a sok szemétségért, amit annak idején tett!

- Tőle bármi kitelik, Jacques. Láthatta a saját szemével, amikor a birtokon dolgozott!

Flore bólintott.

- Bár ne láttam volna! Az, ahogy Therese kisasszony ott zokogott az udvaron, a hintó után szaladva, annál szívszorítóbb nem lehetett semmi.

- Sajnos, megtörtént!

- Igen. Ráadásul Lizzy állandóan a hűgáról beszél, bántja, hogy nem láthatja. Hiányzik neki!

- Ez várható volt - felelte Francois. - Sajnos, amíg Therese nem éri el a nagykorúságot, óvatosnak kell lennünk! Nem kockáztathatjuk, hogy apám intézetbe dugja! Még csak tizenhét éves! Nem szűrhatjuk most el ezt az utolsó egy évet. Lassan már kezdem azt hinni, hogy apám tényleg megbolondult! Egy számára jelentéktelen kis apróság miatt képes ekkora cirkuszt csinálni?! Egyszerűen nem tudom felfogni! Elidegeníti a saját fiát, feleségét csak azért, mert nem tetszik neki a fia választottja? Ez pitiáner dolog! Hülyeség! Már elnézést, hogy ilyen kemény szavakat használok, de így van! Ez olyan, mintha főbe lőnék valakit azért, mert véletlenül rálépett a lábamra!

Flore úr Francois-ra pillantott.

- Ezzel sajnos már nem tudunk mit csinálni! Ő már ilyen marad! Ha ezt az egy évet még végigvisszük, utána már mindegy lesz, hogy mit akar az ön édesapja.

- Ez igaz, de ettől önök még házasok maradnak. Ne felejtse el, Jacques, hogy ez a ház és a telek az apámé! S ez sajnos még egy adu a kezében. Maga is tudja, hogy mit ígért annak idején!

- Sajnos emlékszem még rá! - sóhajtott Flore úr. - Amennyiben rájön, hogy ön és Lizzy titokban találkoznak, érvényesíti a tulajdonjogát. Kirak minket a házból, és Therese sem maradhat a birtokon. Az utcán találjuk magunkat, mint három hajléktalan. S nekünk nincs annyi pénzünk, hogy abból bármiféle lakhatáshoz jussunk.

- Sajnos nekem sincs! Pedig szívesen segítenék! - felelte Francois.

- Ezt Lizzy úgyszem fogadná el.

- Tudom.

- Őszintén megmondom önnek, Francois úr, hogy lassan kezd elegendem lenni ebből a hülye helyzetből! Itt ülök, egy másik ember házában, egy harmadik ember szerelmével, aki történetesen a feleségem, de

nem akar tőlem semmit! Legszívesebben elmennék innen, hogy úgy éljek, ahogy nekem tetszik! Szabadon!

- Úgy érti, hogy itt hagyná Lizzy-t?

- Igen, úgy értem! Csakhogy ő a feleségem! És ez a házasság megkötöti a kezem! Olyan, mint egy bilincs!

Francois bólintott.

- Ha a válás jogilag lehetséges volna, minden gond megoldódna.

Jacques Francois-ra emelte a tekintetét.

- Azt rebesgetik, hogy Bonaparte új törvénykönyvet készít elő, amelyben már szerepelni fog a válás, mint lehetőség.

- Nem lenne rossz, ha minél hamarabb bevezetnék! - sóhajtott Francois.

Jacques visszanézett rá.

- Ma még csak az egyházi törvények érvényesek a házasságban. Az egyetlen dolog, amit elfogadnak, az az isteni ítélet. Ha az egyik fél meghal. Ekkor ráfogják, hogy ez volt az Úr akarata. De én még nem kívánok elpatkolni!

- Ezt én nem is várom el magától, Jacques.

A két férfi beszélgetését az ajtónál hallható matatás szakította félbe.

- Megjött Lizzy - szólt Flore úr.

S valóban! Nyílt az ajtó, és belépett rajta Elizabeth. Amikor meglátta Francois-t, odaszaladt hozzá.

- Francois! Végre itt vagy! - ölelte át a férfit.

- Lizzy, kedvesem! De jó, hogy látlak!

- Mikor érkezted?

- Pár perce.

- Sajnos, csak most tudtam elszabadulni!

- Nem dolgozol te túl sokat?

- Muszáj! Így többet fizetnek! - sóhajtott egy nagyot Lizzy. - És ti? Mit csináltatok?

- Beszélgettünk.

- Megkínáltad valamivel? - nézett a férjére Elizabeth.

- Igen! Ittunk egy kis bort.

Francois a lányra nézett.

- Te csak ne rohangálj! Miattam nem szükséges! Inkább gyere, ülj le!

- Jól van! - felelte Lizzy, és ő is leült az asztalhoz.

- Jó sokáig voltál távol! Miért nem jöttél? - nézett Francois-ra.
 - Egyrészt a munka, másrészt pedig az apám miatt.
 - Thierry úr? Mit csinált már megint?
 - Hát... az utóbbi időben észrevettem, hogy amikor otthonról eljövök, szinte minden alkalommal követ az egyik embere. Azt figyeli, hogy nem a Cassis-ba induló delizsánszra szállok-e.
 - Tényleg?
 - Igen. Nyilván azt akarják megtudni, hogy nem találkozom-e veled titokban. Nem is tudom. Lehet, hogy most kezdett el megfordulni a fejében az a megoldás, amit mi kitaláltunk.
 - Gondolod, hogy rájött?
 - Azt nem hinném, de lehet, hogy most gondolkodott el a dolgokon, és rádöbrent, hogy ez az egész kijátszható! Még ha csak részben is.
 - Most hogy tudtál idejönni?
 - Úgy, hogy otthon még nem tudják, hogy már hazajöttem Párizsból. Majd öt nap múlva érkezem!
 - És amikor otthon vagy, hogy jössz el ide?
 - Egyszerűen! Lerázom a fickót. Nem a kikötőben lévő állomáshoz megyek, hanem az északkeletibe.
 - S oda nem követ?
 - De igen. Csakhogy ott van egy bérház. Az egyik barátom ott lakik. Adott egy kulcsot. Csak azzal lehet bemenni a házba. Bemegyek az épületbe, a hátsó ajtón meg ki, és már ott is vagyok a delizsánsznál. Csak úgy tud utánam jönni, ha az egész lakónegyedet megkerüli. Addigra én már régen a kocsin ülök.
 - S otthon milyen a hangulat?
 - Fagyos. Megmondom őszintén, hogy nem szívesen vagyok otthon, apámat kerülöm. Látni sem bírom! Therese-t is csak ritkán láthatom. Nappal a városban dolgozom, így a húgoddal többnyire csak a vacsoránál találkozunk. De ott sem nagyon beszélgethetünk, mert apám ott van, és mindenre figyel. Therese és én inkább nem is nagyon beszélünk egymással, ha ő ott van, nehogy baj legyen, és az „öreg” végzetes lépésre szánja el magát.
- Lizzy felsóhajtott.
- Csak ez az egy év telne már el, amíg Therese felnőtt nem lesz!

- Ha már ennyit végigcsináltunk, ezt az utolsó évet nem szűrhatjuk el.

- Nekem állandóan a húgom jár az eszemben. Hogy lehetne kapcsolatba lépni vele úgy, hogy ne vegyék észre?

- Ez nehéz! Egyetlen hibás lépés, és apám cselekszik. De azért...

- Mire gondolsz?

Francois a másik kettőre nézett.

- Úgy érzem, hogy most már eljött az az idő, amikor viszonylag nyugodtabban léphetünk!

- Hogyan?

- Anyám segítségével.

- Gondolod, hogy segítené nekünk?

- Igen. Legutóbb apám nem volt otthon. Anyámmal leültünk beszélgetni. Ő akkor azt mondta, hogy ha kell, akkor bármiben segít, csak szóljak neki. Elege van apámból, de nem tehet semmit. Azt akarja, hogy nekem jó legyen. Én akkor felfedtem előtte az igazságot.

- Elmondtad?

- Igen.

- És mit felelt?

- Elfogadta. Azt mondta, hogy megérti, miért is döntöttünk így, bár ezt a „házas is vagyok, meg nem is” helyzetet egy kicsit furcsának találja. De ha kell, bármiben segít! Benne teljességgel megbízom.

- Holnapután teszünk egy próbát?

- Tehetünk.

- Jó! Akkor majd írok egy levelet! - mosolygott végre Lizzy.

- Remélem, ezt az egy évet még végig tudjuk vinni! - sóhajtott Francois.

Lizzy a férfit nézett.

- Holnap majd kigondoljuk a részleteket. De most hozom a vacsorát! Nehogy éhezzenek! - állt fel.

Hamarosan terítve volt az asztal. A három ember leült, és vacsora közben még folyt a beszélgetés. Az éjszaka beköszöntével aludni tértek, ám Lizzy ezúttal nem egyedül töltötte az éjszakát. Francois ismét ott volt vele, még ha csak rövid időre is. Ezek az éjszakák

azonban egy időre feltöltötték mindkettejüket, és néhány boldog órát hoztak nekik.

Szombat délután megérkezett a delizsánsz Marseille déli részére, a kikötő mellé. Hat utas volt a kocsin, akik ki is szálltak, s miután a kocsis levette a csomagjukat, szétszéledtek. Az utasok között volt Francois is. Fogta a csomagját, és elindult felfelé, a domb irányába kanyargó gyalogúton. Lassan, kimért léptekkel sétált, majd megállt, oldalt fordult, és úgy tett, mintha leejtett volna valamit, lehajolt, és fölvette a semmit. Erre a kis manőverre azért volt szükség, mert a fiatalember meg akarta tudni, vajon követik-e még. Az út elején volt mozgás, a delizsánsz és a kikötő körül járkáló embereket lehetett látni arrafelé, de volt egy, aki a kikötő mögötti kőfalnak támaszkodott, és úgy tett, mint aki csak úgy nézelődik. Francois rögtön felismerte. Ugyanaz a figura volt, aki már hónapok óta a nyomában járt.

- Engem aztán figyelhetsz! Semmi gyanúsát nem fogsz találni! - mosolygott magában a fiatalember, és továbbment. Pár perces séta után odaért a birtok nagy kerítéséhez. Kinyitotta a kaput, és belépett. A kert felől Marie, az egykori nevelőnő közeledett felé.

- Francois fiatalúr! Régen nem láttuk! - köszöntötte.

- Üdvözlöm! Mi újság errefelé? Apám itthon van?

- Nincs!

- Hogyhogy?

- Valami nagy feladatot kapott a fővárosban.

- Mikor jön haza?

- Azt én nem tudom, fiatalúr.

- Jól van! - felelte Francois és belépett a házba.

Angelique asszony épp a nappaliban tartózkodott.

- Fiam! De jó, hogy itt vagy! Végre hazajöttél! Párizs sok idődet elviszi!

- Csókolom, mama! Sok munkám volt! - ölelte meg anyját Francois.

- Gyere, pihenj le! Mesélj! Mi újság? - mosolygott a fiára a nő.

- Semmi olyan, ami érdekes lehetne. Jogi munkát végzek a cég nevében, hol Marseille-ben, hol Párizsban. Most öt nap szabadságot kaptam.

- Öt napot?

- Igen, de ez az öt nap már letelt. Nem most érkeztem Marseille-be, hanem öt napja.

- De miért?

- Mert nem akartam, hogy apám kopói rám akadjanak.

- Kopói? Ezt nem értem.

- Tudja, mama... már régen észrevettem, hogy apám néhány embere követ, bármerre is menjek.

- De miért?

- Csak egyvalamire tudok gondolni. Apám biztos akar lenni benne, hogy nem találkozom-e Lizzy-vel.

- És te? Ugye, nem találkozol?

- Dehogynem! Csak úgy, hogy ezt az emberei nem láthatják.

- Kijátszod őket?

- Igen. Azért jöttem később, hogy apám emberei ne várjanak, és ne figyeljenek. Csakhogy én már hétfőn megjöttem.

- És egészen eddig hol voltál?

- Meglátogattam Lizzy-éket.

A nő felsóhajtott, és megfogta a fia kezét.

- Nem lehet neked könnyű, Francois! Gondolom, nem egy örömteli dolog látni Lizzy-t más oldalán.

- Hát nem! De azért nem is olyan vészes a dolog. Jacques betartja azt, amit ígért.

- Akkor neki sem lehet könnyű.

- Valóban nem. Aznap, amikor elmentem hozzájuk, este beszélgettünk. Csak mi ketten, ő és én. Lizzy még nem volt otthon. Jacques elmondta, hogy ők csak afféle testvérekként tekintenek egymásra, ráadásul külön szobában is alszanak. De ennek ellenére ez egy olyan... felemás dolog. Lizzy az enyém is, meg nem is. Flore úré is, meg nem is.

- Hát, igen! És Lizzy? Mit gondol erről?

- Boldog, amikor én ott vagyok, de nem akarja Jacques-ot bántani. Jacques azt mondja, hogy őt nem az zavarja, hogy Lizzy-vel vagyok, hanem megkötve érzi a kezét, és ez idegesíti. Szabad szeretne lenni.

- Ő választotta ezt az utat.

- Ez igaz.

A nő a fiára nézett.

- Azért legyél óvatos, kisfiam! Tudod, hogy apád Lizzy-ék szomszédságába költöztette az egyik emberét, hogy figyeljen, és jelezze, ha valamit lát?

- Biztosat nem tudtam, csak sejtettem. Mindig sötétedéskor, vagy az után megyek hozzájuk. Akkor is sötét ruhában és kalapban. Eddig még biztos, hogy nem látott meg.

- És napközben?

- Napközben nem mutakozom arrafelé. Tegnap is kora hajnalban jöttem el, amikor még nem járt odakint senki.

- Jól van. Csak aztán óvatosan, nehogy apád bármit is megsejtsen!

- Remélem, nem fog! És Therese? Itthon van?

- Igen. Épp itt jön.

- Therese! - lépett közelebb a lépcsőn lefelé jövő lány felé a fiatalember.

- Francois! Te itt vagy? - mosolyodott el a lány, és a fiatalemberrel megölelték egymást.

- Igen, most jöttem! Hogy vagy? - kérdezte Therese-től Francois.

- Köszönöm, megvagyok, csak hiányzik Lizzy! Már évek óta nem láttam! Még csak írni sem írhatok neki!

Francois intett a székek felé.

- Üljünk le!

A három ember leült. Francois a két nőre nézett.

- Tulajdonképpen azért is jöttem, hogy megbeszéljük, miként változtathatnánk ezen!

- Elég nehéz! - felelte a lány. - Egyetlen hiba, és én az intézetben találok magam. Bár lehet, hogy már nem is zavar, mert azt az egy évet fél lábon is kibírnám!

- Pont ezért vettem fel most ennek a lehetőségét! - bólintott Francois. - Ha úgy gondolod, hogy most már megérné a kockázatot,

akkor megtervezhetjük a dolgot, hogy miként levelezhetnétek Lizzy-vel!

- Vállalom! - felelte habozás nélkül Therese.

- Jól van! - bólintott Francois. - Ha vállalod, akkor meg is beszélhetjük a részleteket.

- Beszéljük!

Angelique asszony a fiára nézett.

- Csak az a baj, hogy apád már ott tart, hogy leskelődik, figyel, hallgatózik, gyanakszik.

Therese bólintott.

- Az én szobámat is átkutatja, vagy átkutattatja másokkal, hogy nincs-e köztük levél.

- Ez már beteges! - csóválta meg a fejét Francois.

- Az, de mit tudunk vele csinálni? - bólintott Angelique asszony. - Látszólag teljesen normálisan beszél, még egy orvos sem veszi észre rajta, hogy baj van vele. Bármit is mond, azt elhiszik neki. Ha azt állítja, hogy az egyik este bemászott a kertbe egy medve, azt is elhinnék! Ezért is veszélyes! Nem merek neki ellentmondani, nehogy valami ostobaságot találjon csinálni! Ezért kell óvatosnak lennetek nektek is! Ki tudja, mi mindenre lenne képes, ha megtudná, hogy miféle események zajlanak a háta mögött?

- Pedig jó lenne, ha a Lizzy és Therese közötti levelezést meg tudnánk oldani! Elvileg eddig is ki tudtuk volna játszani apámat, de akkor még túl hosszú idő volt hátra Therese nagykorúvá válásáig. Lizzy sem mert írni, nehogy bajba sodorja. De most, hogy már csak egy év van hátra, és Therese azt mondta, hogy megkockáztatná, próbálkozhatunk!

Therese bólintott.

- Most már nem bánom, mit csinál Thierry úr! Ha intézetbe küld, hát küldjön! Kibírom ezt a kis időt! De azt nem tudnám elviselni, hogy ne halljak semmit Lizzy-ről!

Francois a két nőre nézett.

- Tehát akkor... belevághatunk?

- Vágjunk!

- Igen!

- Jó! - bólintott Francois. - Mivel apám jelenlétében nem beszélhetek, nem érintkezhetek négy szemközt Therese-zel, a levelet csak önnek adhatom oda, anyám!

- Én is erre gondoltam! - felelte a nő. - Alkalomadtán ideadod a levelet, amit én egy egyszerű trükkel juttatok el Therese-hez. Thierry nagyon utálja az ilyen pipere, női szépítkező, és illatosító szereket, holmikat, soha a közelükbe se megy! Betszem a levelet az öltözőmben a fésűtartóba. Therese-t pedig odaküldöm takarítani.

Francois elnevette magát.

- Ezt nevezem női furfangnak!

- Egy nőnek mindig észnél kell lennie, fiam!

- Egyetértek!

- És ha én megírtam a választ, hogy adjam oda önnek, asszonyom? - kérdezte Therese.

- Ugyanígy! Először is! Jobb, ha a választ éjszaka írod meg, a szobádban, akkor nem látja. Én másnap reggel utasítást adok neked, hogy takaríts ki az öltözőmben. Te pedig odamész, és beteszed a leveledet a fésűtartóba! Én átadom Francois-nak, amit elvisz Cassis-ba, amikor elmegy.

- Ez jó lesz!

- Akkor megbeszéltük? - kérdezte a fiatalember.

- Megbeszéltük!

- Mivel most nincs vész, ezt a levelet át is adhatom neked! - nyújtott át egy levelet Therese-nek Francois.

A lány rögtön ugrott is.

- Levél?! Lizzy-től?!

- Igen! Tőlük jövök!

- De jó! Édes istenem! - sírt és nevetett egyszerre Therese, és máris bontotta ki a levelet.

Felszaladt az emeletre, de odalent is lehetett hallani, ahogy sír.

- Szegény kislány! - sóhajtott fel Francois.

- Most már csak ez az egy év teljen el, és akkor talán könnyebb lesz!

- felelte az anyja.

- Ez igaz, csak azt nem tudom, hogy mi lesz vele utána? - csóválta meg a fejét Francois. - Apám már nem lesz köteles őt itt tartani. Szerintem habozás nélkül ki akarja dobni.

- Ez sajnos könnyen lehet, fiam.
- A fiatalember az anyjára nézett.
- Megtalálom a módját, hogy ez ne következzen be!

Az elkövetkező hónapok folyamán Francois folyamatosan biztosította a Lizzy és Therese közötti levelezést, és rendszeresen látogatta Elizabeth-et és Jacques-ot. Egy-két hetenként ellátogatott Lizzy-ékhez, amiről az apja nem szerzett tudomást. Amikor a fiatalember ezekről a találkákról hazatért, Elizabeth levelét mindig magával vitte, amit az Angelique asszony által kitalált módszerrel juttattak el Therese-hez. A válasz is ekképp jutott el Lizzy-hez. A kellő óvatosság meghozta a gyümölcsét, hiszen 1802. márciusában Therese nagykorúvá vált anélkül, hogy ebben az időszakban bármi baj is történt volna. Thierry úr persze rögtön felvetette lehetőségként, hogy kirakja a házból, de Francois kijelentette, ha az apja kirakja Therese-t, akkor a legnagyobb napilapnak mindent kipakol, így a házigazda egyelőre kénytelen volt meghátrálni. A nagyobb veszély szerencsére elmúlt, hiszen nagykorú lévén, Therese már nem kerülhetett intézetbe. Francois azonban rajta tartotta a szemét az apján, hogyha bármi váratlan történik, azonnal léphessen.

Cassis-ban azonban egy kicsit másképp alakultak a dolgok. Jacques-nak ugyanis egyre nagyobb lelki terhet okozott, hogy a feleségével semmilyen testi kapcsolata nincs, és ezért egyre gyakrabban nyúlt ismét a pohár után.

Az egyik áprilisi napon is a kocsmában ücsörgött, és a cimboráival iszogatózott. Mint a legtöbb részeg embernek, neki is megeredt a nyelve, és fecsegni kezdett.

- Az utóbbi időben egyre többet keseregsz, Jacques! - nézett rá az egyik cimbora.

- Igen. Azért kesergek, mert okom van rá!

- Mi az? Talán nem akar veled ágyba bújni a feleséged? - viccelődött egy harmadik fickó.

- Látod, ezt eltaláltad!

- Igen? Biztos nem vagy elég kemény fickó! - röhögtek a többiek.

- Ti csak ne nevésetek! Az én feleségem egy igazi úrinő!

- Aha! Egy úrinő nem kapálja délutánonként a kertet!
- Pedig úrinő, ha mondom! Csak most kénytelen ezt az életet élni!
- Ugyan miért? Ha akkora úrinő, akkor mit keres itt?
- Hát... tudjátok barátaim, az én Lizzy-m nem szeret engem! Csak erővel hozzám adták! Ezért nem fekszik le velem!
- Igen? Na, ilyet se hallottam még!
- Pedig elhiheted! Én csak azért vettem el feleségül, hogy megmentsem egy szemét alaktól!
- Látod, Jacques! Csak ezért nem érte meg feleségül vened! Egy ilyen szép nő, mint a nejed, nélküled is talált volna magának férfit.
- Nem úgy van az, Charles! Lizzy csak egyetlenegy férfit szeret, és fog is szeretni! Nem ment volna hozzá mindenféle kutyaütőhöz!
- Akkor hogy lett a feleséged? - röhögtek a többiek.
- Kénytelen volt hozzám jönni, mert csak én segíthettem rajta.
- Talán bajba került?
- Nagy bajba, barátocskám! Nem akarták hozzáadni a szerelméhez, így lettem én a férje!
- Nagyon csinos nőcske a feleséged, Jacques! Ha téged nem fogad el, én szívesen kényeztetném! - bámult maga elé a másik részeg.
Jacques azonban dühbe gurult.
- Ne merészd! Ő az enyém!
- A jelek szerint nem.
- Akkor se közelíts hozzá! Értetted?
- Jól van, na!
- Na, azért!
- Jacques!
- Mit akarsz?
- Úgy látom, most megy hazafelé a nejed!
- Igen?
- Ott megy! Látod?
- Látom! Na, akkor ég veletek, barátaim! Megyek, nehogy szemrehányásokat kapjak otthon!
- Mikor jössz vissza?
- Ma már nem!
- Jó! Menj!

Jacques elindult az utcán Lizzy után, még viszonylag biztos léptekkel. Épp a kapuban érte utol a lányt.

- Jacques! - nézett a férfira Elizabeth. - Te már megint ittál?

- Csak egy kicsit.

Lizzy megcsóválta a fejét.

- Az utóbbi időben ez egyre gyakrabban fordul elő!

- Sajnálom, de okkal piálók!

- Valóban? Erre kíváncsi leszek. Gyere, menjünk be! Odabent beszélünk!

Lizzy kinyitotta a ház ajtaját, és bementek. Jacques lerogyott a konyhaasztal melletti egyik székre, Elizabeth pedig bement a szobába, és elpakolta a holmiját. Hamarosan megjelent, és leült az asztalhoz a férjével szemben.

- Hallgatlak! - mondta neki. - Mi az a nyomós ok, amiért ismét inni kezdted?

- Mi lenne? Te vagy az oka!

- Én?

- Igen, te!

- Kifejtenéd részletesebben?

- Hogyne! Az a bajom, hogy nem fekszel le velem!

- Ezt már ezerszer megbeszéltük, Jacques!

- Attól még nekem nem lesz jobb.

Lizzy felsóhajtott, és megfogta a férfi kezét.

- Jacques! Ne okozz nekem lelkiismeret-furdalást! Szeretlek, mert a társam vagy, de értsd meg, én nem tudok rád úgy nézni, mint ahogy a szerelmemre néznék! Annyiszor mondtam már neked, hogy te olyan vagy nekem, mint ha a bátyám lennél!

- Azt hiszed, ez engem boldoggá tesz?

- Tudom, hogy nehéz, de akkor sem tudnék veled lefeküdni! Nem vagyok rá képes!

- Ez itt a legnagyobb baj! A férjed vagyok, de csak papíron!

- Jacques. Ezért ne nekem tegyél szemrehányást! Te vállaltad, hogy elveszel feleségül. S amikor elvettél, pontosan tudtad, hogy ez mivel jár majd.

- Tudtam, de azt nem, hogy ez ilyen nehéz lesz! - felelte a férfi. - Lizzy! Én szeretlek, de ez nekem nem elég! Nem vagyok egy lánglelkű költő, hogy plátói szerelemmel beérjem!

- Sajnálom, Jacques! - felelte a lány. - Ha lenne más megoldás, már rég megtettem volna! És... ez a nyitott házasság nemcsak rám vonatkozik, hanem rád is. Bármikor találhattál volna magadnak egy barátnőt, vagy szeretőt.

- Volt is egy pár, de azért ők nem érnek annyit, mint te, Lizzy!

A lány a férfira nézett.

- Jacques! Az utóbbi időben nem csak ettől lett egyre rosszabb a kedved?

A férfi bólintott.

- Hát persze, mert amellet, hogy a férjed nem lehetek, még a pénzünk is egyre kevesebb!

- Hogyhogy?

- Az öreg Grasset egy ideje nem küldi a pénzt.

- Valóban?

- Igen. Lehet, hogy írok neki!

- Eszedbe ne jusson, az ég szerelmére! Ki tudja, hogy mit csinál, ha írsz neki!

- Ezt akkor sem hagyhatjuk szó nélkül. Legalább Francois-t tájékoztathatnád róla!

- Eszemben sincs. Ha megtudná, még jobban összeveszne az apjával.

- Ennél is jobban? Kétlem. S ha másképp nem megy, akkor fizessen Francois! Ha szeret téged, akkor nyilván fontos neki, hogy ne élj rosszul!

- Ne szólj neki, Jacques! Így is van elég gondja.

- Nem hinném, hogy több gondja lenne, mint nekünk.

- Akkor se szólj neki!

A férfi legyintett.

- Pedig kell valami megoldás! És én meg fogom találni! Pénzzé tehetnénk azt a nagy festményt is, amit a szekrényben tartasz! Az sokat ér.

- Azt a festményt semmilyen körülmények között nem adom el! Érted? Az a kép most az egyetlen kapocs a húgomhoz! Nekem sokat jelent!

- Egy képkereskedőnek is sokat jelentene.
- Aki persze kiszúrná a szemünket némi aprópénzzel.

Jacques nem válaszolt. Egyre csak azon törte a fejét, hogy miként juthatna pénzhez.

A hétvégén Francois ismét hazafelé tartott. Már majdnem odaért a kapuhoz, amikor a postakocsi állt meg mellette.

- Francois úr! Levelük jött! - szólt a postakocsis.
- Adj! csak ide!
- Egy pillanat, adom is! Ez az... itt is van!
- Honnan jött?
- Úgy látom, Cassis-ból küldték! Az édesapjának szól!

- Jó! Beviszem! - felelte Francois. - Úgyis épp most értem haza!

A fiatalember átvette a levelet, majd elgondolkodva nézett a továbbhajtó kocsi után. A levélen, amit átvett, jól látszott a feladó neve és címe. Francois meg is döbbsen, amikor a levélborítékon Jacques Flore nevét és címét pillantotta meg.

- Nofene! Mit akarhat Jacques az apámtól? - töprengett Francois, és felbontotta a borítékot.

Egy kis papírlap volt benne, rajta egy nehezen olvasható, cirkalmas írás. Francois végigfutott a sorokon, és tekintetében egyre nagyobb indulat tükrözödsen. Amint a levél végére ért, a fejét megcsóválta.

- Ez szép! - sóhajtott Francois. - Szóval itt tartunk! Majd én gondoskodom erről a dolgról!

A levelet eltette, és belépett a kapun. Végiglépkedett a járdán, alakja eltűnt a házban.

Meleg, nyári délelőtt volt. Jacques Flore a dél-franciaországi IV. ezred laktanyájában járt. A parancsnoki irodában ült a rangidős tiszttel szemben.

- Látom, jól alakultak a dolgaid! - nézett a tisztre. - Kamaszkorunk óta nem találkoztunk!

A parancsnok bólintott.

- Én már egészen gyerekkorom óta hivatásos katonának készültem, így csakis itt köthettem ki! És te?

- Én? Vándorlok ide-oda, de sehol sem maradok meg sokáig.

- Család, gyerekek?

- Van egy feleségem, de gyerekünk az nincs.

- És... biztos vagy benne, hogy magára akarod őt hagyni?

- Igen. Sajnos nincs más választásom! Tudod... a mi házasságunk csak érdekházasság volt, semmi más nem volt mögötte.

- Értem. És most ebből akarsz szabadulni?

- Részben igen, de van még más tervem is.

- Más terved?

- Igen. Nézd, Alain! Nincs mit titkolnom! Csóró vagyok! Pénzre van szükségem!

- És ezt úgy akarod megszerezni, hogy önkéntesnek jelentkezel a hadseregbe?

- Igen. A zsoldból küldhetek a feleségemnek pénzt.

A tiszt megcsóválta a fejét.

- Nem értelek! - felelte. - Mégiscsak egyedül hagysz egy nőt, még akkor is, ha pénzt küldesz neki. És mi garantálja, hogy nem hagyod ott a fogad?

Jacques széttárta a karját.

- Ez az egyetlen értelmes dolog, amit ki tudtam találni! Egyébként is... jobb lesz neki nélkülem!

- Úgy gondolod?

- Igen. Mi ketten már évek óta csak élünk egymás mellett, de házasságunk az nincs.

- Ennyire rossz a helyzet?

- Igen. Az az igazság, hogy soha nem volt jó. Én csak azért vettem feleségül Elizabeth-et, hogy kimenekítsem egy rosszindulatú ember karmaiból.

- Ha így is van, sem neked, sem pedig a nejednek nem lesz jobb attól, ha jelentkezel önkéntesnek a hadseregbe.

Flore a tisztre nézett.

- Én nem egészen ettől várom a mindkettőnk életének jobbra fordulását.

- Hanem?

- Hát... van egy tervem, és ezzel kapcsolatban szeretnék hozzád fordulni segítségért.

- Hozzám? Mit tudok én segíteni nektek?

- Lenne egy nagy kérésem! Lehet, hogy csodálkozni fogsz, de szeretném, ha végighallgatnál, és teljesíteni tudnád a kérésemet!

- Hallgatlak.

Flore felsóhajtott.

- Én itt és most aláírom a szerződést, és beállok hozzátok! Nekem az is teljesen mindegy, hová oszتانak be! Csak azt szeretném, ha a feleségemet néhány hónap múlva értesítenék arról, hogy meghaltam!

- Mi?!

- Jól hallottad! Azt akarom, hogy halottnak nyilvánítsanak!

- Ezt elég nehéz kivitelezni, de talán megoldható. Csak nem értem.

Jacques a tisztre nézett.

- Azt szeretném, hogy a feleségem szabad lehessen! És én is szabad akarok lenni!

- Jó, de ez... akkor is nagy kérés! Nem lehet csak úgy, hipp-hopp, elintézni! Ráadásul most úgy néz ki, hogy átmenetileg talán szünetelni fog a háború. Bár Itáliában jócskán vannak még hadműveletek.

- Bárhová is kerülök, nem érdekel semmi más, csak az, hogy egy halálhírről szóló értesítés eljusson Elizabeth-hez, és hogy ezt hivatalossá is lehessen tenni.

- Jól meggondoltad?

- Igen. Egy ideje már tervezem, hogy lépek valamit.

- De egy ilyen drasztikus lépést?

- Igen. Muszáj lesz! Bár lehet, hogy nem is kell majd trükkhöz folyamodni, ha netalán mégiscsak otthagynám a fogam!

- Hát jó! Meglátom, mit tehetek!

Hamisítatlan nyári este volt. Cassis sötét utcáin nem lehetett látni senkit, csak egy ember járt a külváros egyik szűk utcájában. Francois volt. Befordult az egyik szűk utcába, és lassan sétált az utolsó házak felé. A levegő langyos volt, a bokrok közül tücskök ciripeltek, csak a fiatalember lépteinek közeledtére hallgattak el, de amint a léptek

távolodtak, újra rákezdték. Néhány perces séta után Francois odaért Lizzy-ék házához. A ház kicsit sötétebb volt a megszokottnál, de az ablakból látható volt, hogy valami halvány fény világít odabent.

Francois megállt a kapunál, és a Lizzy-től kapott kulccsal kinyitotta a kaput. Belépett az udvarra, és halk léptekkel, hogy a környékeliek ne hallják, a kis ház ajtajához ment. A megbeszélrt jel szerint négyet koppantott az ajtón, ezzel jelezve, hogy ő az. Odabentről léptek hallatszottak, majd nyílt az ajtó. Lizzy volt. Amint meglátta Francois-t, a nyakába borult.

- Francois! Gyere be! Úgy vártalak! - mondta ideges, reszkető hangon.

A fiatalember bement. Elizabeth kulcsra zárta az ajtót, majd Francois-ra nézett.

- Jó, hogy épp ma jöttél, mert most nagy szükségem van rád! Baj van!

- Mi történt?

Lizzy lerogyott az egyik székre.

- Jacques a baj! Elment!

- Hogyhogy elment?

- Végleg ment el! Délután hazaértem a munkából, és egy levél fogadott az asztalon! Olvasd el! - nyújtotta át a levelet Lizzy Francois-nak.

„Kedves Lizzy!

Sajnálom, hogy ehhez a drasztikus lépéshez kell folyamodnom, de más megoldást nem tudok a kettőnk problémájára. Úgy döntöttem, hogy elmegyek. Ha Cassisban maradok, egy lecsúszott, alkoholista ember maradok, és ezzel még jobban tönkretenném az életedet! Jobb lesz neked nélkülem, mert mostantól kezdve csak magaddal kell törődnöd, és nem kell, hogy lelkiismeret-furdalást érezz, amikor Francois-val töltöd az éjszakáidat! Én új életet akarok kezdeni, de téged sem akarlak egyedül hagyni. Arra az elhatározásra jutottam, hogy jelentkezem a hadseregbe, szerződéses katonának. Majd rendszeresen küldök neked haza pénzt, hogy ne legyenek anyagi gondjaid, mert tudom, hogy Francois-tól úgysem fogadnád el.

Nekünk, kettőnknek nincs jövőnk együtt. A házasságunk gúzsba köt minket. De ígérem neked, hogy ha jogilag lehetséges lesz, jelentkezem, és elválhatunk! Más esetben ne is várj, mert nem megyek vissza! Ha egy évnél hosszabb ideig nem térek haza, már te is kérvényezheted a házasság felbontását. Ez az egyetlen módja. Ha pedig meghalnék, már erre sem kell gondot fordítanod!

Cassisban én börtönben érzem magam! Most már végre szabadon akarok élni! Ki akarok törni arról a helyről! Élj szabadon te is, akár Francois oldalán, ha szeretnél!

Jacques”

Francois a levél elolvasása után csak bámult maga elé, gondolatai ide-oda cikáztak.

- Ehhez mit szólsz? - ült le mellé Lizzy.

- Mit szólhatnék? Meglepett.

- Engem is, gondolhatod!

- Tényleg elege lehetett, ha erre a megoldásra jutott! - nézett a lányra Francois.

Lizzy felsóhajtott.

- Nem is tudom, hogy mit gondoljak. A házasságunk csak egy szerep, szürke hétköznappal, szerelem nélkül, de mégis... évek óta élünk együtt. Szeretem őt, Francois! Érted? Nem vagyok belé szerelmes, de szeretem!

- Tudom, Lizzy!

A lány a fiatalemberre nézett.

- Így, egyedül elég nehéz dolgom lesz. A házat és a ház környékét is rendben kell tartanom valahogy, a munka mellett.

- Mostantól igyekszem többször jönni! - felelte Francois. - De amíg a házasságod érvényes, meg van kötve a kezünk! Bár ma már nem büntetik olyan keményen a házasságtörést, mint régebben, én nem akarom, hogy ebből bármiféle kellemetlenséged származzon! Ráadásul, ha ez az apám fülébe jut, kirak téged és Therese-t az utcára. Ez a ház az övé, a húgod pedig nála lakik. Nekem egyelőre nincs annyi pénzem, hogy segítsek nektek. Azt szeretném, hogy mi ketten kötöttségek nélkül, nyíltan együtt lehessünk! Nem akarok

örökké titokban találkozgatni! Teljes értékű életet szeretnék veled élni!

Lizzy elmosolyodott.

- Én is veled, Francois! Mindig is arra vágytam, hogy a feleséged legyek!

- Az leszel, Lizzy! De ahhoz ki kell várnunk ezt az egy évet.

- Igazad van! - felelte a lány. - Ennyit megér, hogy nyugodtan, félelmek nélkül élhessünk.

Francois megsimogatta Lizzy-t.

- Ha szabaddá válsz, feleségül veszek. Most azon dolgozom, hogy hamarosan legyen egy saját lakásom, ahol később majd lakhatunk. S akkor már az apám nem tehet semmit.

A lány elmosolyodott.

- Nagyon várom, hogy végleg veled élhessek! De azért... Mostantól kezdve több napra is jöhetsz!

- Látod, én is pont erre gondoltam! Ha tudok, jövök! Van még rengeteg szabadságom. Időnként kiveszek napokat, otthon meg azt mondom, kiküldetésbe kell mennem. Látszólag elutazom a fővárosba, a valóságban azonban ide jövök.

- Az nagyon jó lesz! Csak sajnos be kell érned azzal, hogy nappal nem mehetsz ki az udvarra, az utcára. Nem láthat senki!

- Nem baj! Vállalom! Nekem mindent megér, hogy te is velem vagy!

Lizzy felállt a székről, és Francois ölébe ült.

- Most is kiküldetésben vagy? - mosolygott.

- Igen! Egy egész hétig „Párizsban vagyok”!

- Egy egész hétig? - kuncogott Lizzy. - De jó! Egy teljes hétig az enyém vagy!

- Ahogy mondod.

- Csak a nappalokat kell kibírnod egyedül. Én dolgozom, de neked muszáj itt maradnod bent!

- Ez nem probléma! Elleszek!

Elizabeth felállt.

- Csinálok egy kis vacsorát! Jó?

- Jó!

- Aztán bemegyünk a hálósobába, és különféle érdekes és izgalmas dolgokkal üjtük el az időt! - kuncogott a lány.

- Ahogy mondd!

Lizzy a fiatalemberre mosolygott, és elkészítette a vacsorát. Leültek az asztalhoz, ahol három év után először vacsorázhattak kettesben. Úgy, mint annak idején Aix-en-Provence-ban. Az a két hét életük legszebb két hete volt. Most ezt a pár napot is ajándéknak érezték. Amikor az éjszaka beköszöntött, a két fiatal ismét felhőtlenül lehetett egymásé.

Néhány héttel később, az egyik júliusi napon Thierry Grasset úr a kikötőnél találkozott egy emberrel.

- Van valami mondanivalója számomra? - nézett Thierry úr a másokra.

- Igen. Valami történt Cassis-ban, úgy érzem, fontos lehet.

- Miről van szó?

- Egy ideje nagyon szokatlannak látom Flore-ék házát!

- Mi az, hogy „szokatlannak” látja?

- A ház körül újabban nagy a csend. Elizebeth-et néha látom, de Jacques egy ideje mintha eltűnt volna!

- Hogyhogy eltűnt?

- Reggel nem megy el dolgozni, estefelé pedig nem jön haza. A kocsmában sem látták már egy jó ideje, pedig elég gyakori vendég volt ott.

- A házban van egyáltalán? - nézett a másokra Thierry úr.

- Fogalmam sincs! Elizabeth ott lakik, az biztos, mert reggel látom elmenni, estefelé pedig hazajönni.

Thierry úr megcsóválta a fejét.

- A férfi hová tűnhetett?

- Nem akartam nagyon kérdezősködni, nehogy feltűnő legyek, de nekem úgy tűnik, a környékeliek nem tudnak róla semmit - felelte a másik.

- Ez különös. És Elizabeth? Mit csinál, hogy él?

A férfi megvonta a vállát.

- Semmi szokatlant nem vettem észre. Ugyanúgy éli az életét, mint máskor. Megy dolgozni, néha műveli a kertet, és ennyi.

Thierry úr elgondolkodott.

- Ennek utána kellene nézni! Flore nem tűnhetett csak úgy el, a föld alá! Valami oka csak van, hogy nem látni!
 - Pedig nyomát sem látom már majdnem egy hónapja.
 - Ez különös! És... mondja csak! A fiamat nem látta hozzájuk betérni?
 - Nem. Bár nem tudom egész nap a házat figyelni, nekem is akad dolgom elég, de amióta ott lakom mellettük, nem láttam még.
 - Értem. És mást? Valaki idegent? Akár férfit, akár nőt?
 - Nem emlékszem ilyenre, de... Várjunk csak! A múlt héten egyik este kicsit tovább maradtam a kertben, már teljesen besötétedett.
 - És?
 - És akkor nekem úgy tűnt, mintha láttam volna valakit bemenni hozzájuk.
 - Csak úgy tűnt?
 - Az a környék elég sötét, uram! Csak akkor lehet látni valamit, ha a hold is világít.
 - Jól van! Pontosan mit látott?
- A férfi Thierry úrra nézett.
- Nem is láttam, inkább hallottam. Kint voltam még a kertben, és épp indultam befelé, amikor a szomszédból motoszkalást és léptek hangját hallottam. De nem a házból, hanem az utca felől. Megálltam a fügefafa alatt, és onnan figyeltem.
 - És? Mi történt?
 - Nyílt a kapu. Valaki belépett az udvarba. A sötétben nem láttam őt, de hallottam a lépteit. Odament az ajtóhoz, és bekopogott.
 - Bekopogott?
 - Igen.
 - Akkor az nem Flore volt, mert különben miért is kopogott volna be a saját házába?
 - Valószínűleg más volt az.
 - Igen. És utána?
 - Valaki kinyitotta az ajtót neki, és egy pár szót beszélgettek.
 - Miről?
 - Azt sajnos nem tudom! Halkan beszéltek, a szavakat nem lehetett érteni. De az ajtót nyitó személy valószínűleg Elizabeth lehetett, mert

a beszélgetés alatt mintha női hangokat hallottam volna. Egy pár szót beszéltek, aztán bementek a házba. Ennyit láttam.

- Nem baj! Ez nekem elég! - gondolkodott hangosan Thierry úr. - Tehát Elizabeth valamit titkol! Valaki jár hozzá, aki nem a férje. Ennek utána kell járnom!

- Tehetek önért valamit, uram? - kérdezte a másik.

- Tehet!

- Állok rendelkezésére, uram!

- Ennek örülök! Mondja csak! Remélem, nem bánja, ha pár napig a háza vendége leszek!

- Örömmel látom, uram!

- Nagyszerű! Menjen haza, és várjon rám! Este érkezem!

- Értem, uram!

- Helyes! Menjen!

A férfi kezét fogta a főnökével, és elment. Thierry úr pedig sarkon fordult, és elindult gyalog hazafelé.

Thierry úr otthon bejelentette, hogy pár napra Párizsba utazik. Így legalább a családnak sem voltak kérdései. A háziúr meg sem várta az ebédet, elment. Az ebéd Thierry úr távollétében sokkal nyugodtabb hangulatú volt. Így aztán alkalom adódott rá, hogy Francois és Therese végre ismét beszélhessenek egymással. Ki is mentek a kertbe, és a padon ülve beszélgettek.

- Voltál Lizzy-éknél, Francois? - nézett Therese a fiatalemberre.

- Igen, voltam.

- Mi újság velük? Írt nekem Lizzy?

- Most nem küldött levelet. Új helyzet állt elő.

- Miféle új helyzet?

Francois felsóhajtott.

- Jacques elment.

- Hogyhogy elment?

- Lelépett. Beállt önkéntesnek a hadseregbe.

- Komolyan beszélsz?

- A lehető legkomolyabban. Elment, és hagyott egy levelet Lizzy-nek.

- De miért ment el?
- Állítólag úgy érezte magát Cassis-ban, mint egy börtönbe zárt rab. Elege lett. Szabad életet akar élni, úgy, ahogy neki tetszik.
- És most mi lesz Lizzy-vel?
- Nekem is ez jár a fejemben azóta, amióta eljöttem tőlük, de Lizzy azt mondta, hogy jól el lesz egyedül.
- Nehéz lesz neki! - nézett a fiatalemberre Therese.
- Talán annyira mégsem!
- Miért?
- Jacques az utóbbi időben ismét inni kezdett. Reggel elment dolgozni, aztán délután nem hazaindult, hanem betért a kocsmába. Többnyire részegen ért haza. Lizzy pedig egyedül csinált mindent. A helyzet csak annyiban változott, hogy Jacques most már nem lesz ott.
- Boldogul így egyedül Lizzy?
- Szerintem igen. Egy ideje már tényleg csak ő csinált mindent. Én persze igyekszem minél többször menni hozzá! De ez a távozás most új helyzetet teremt.
- Hogyhogy?
- Jacques úgy ment el, hogy többet nem akar visszatérni. Elválni ugyan nem lehet, de ha a családfő több mint egy évig nem megy haza, kérvényezhető a házasság felbontása az egyháznál.
- Értem. Akkor ez azt jelenti, hogy ha Jacques nem megy haza jövő nyárig, akkor Lizzy szabaddá válhat?
- Ahogy mondod.
- Akkor most egy újabb egy év várakozás következik?
- Sajnos igen! De ez az egy év most még jól is jöhet nekünk!
- Miért?
- Azért, mert így lesz elég időm arra, hogy összegyűjtsek annyi pénzt, amiből egy kisebb lakás vehetek. Úgy számolom, hogy ha következetesen végigviszem, akár őszre is összejöhethet! S ha Jacques távolléte miatt Lizzy felszabadul, már semmi akadály, hogy összeköltözzünk. S ekkor apám már nem tehet semmit.
- És ha engem is kidob? - nézett a fiatalemberre Therese.
- Emiatt ne aggódj! Ha ez bekövetkezik, természetesen hozzánk költözzöl.

- De... hogy menjek oda hozzátok felesleges harmadiknak? Csak zavarnálak titeket.

- Ne butáskodj már, kislány! Hogy zavarnál? Azt gondolod, hogy Lizzy-nek nem esne jól, hogy te ott vagy?

- Ő biztos örülni fog nekem, de te? Te mit gondolsz?

- Én? Tudod, hogy szinte húgomként szeretlek! Hozzánk tartozol! Csak jussunk el végre odáig!

Therese felsóhajtott.

- Köszönöm, Francois!

- Ne köszönj semmit! Ez természetes.

- De jó volna Lizzy-vel találkozni! Szinte már begolyózzom attól a gondolattól, hogy nem láthatom!

Francois a lányra mosolygott.

- Tudod mit? Mi lenne, ha holnap este elmennénk hozzá? Apám a hétvégéig nincs itthon!

- Elvinnél?! - élénkült fel hirtelen Therese.

- Hát persze! Most, hogy már anyám tudja, mi a helyzet, csak apám előtt kell titkolóznunk!

- Ó, de jó! Istenem! Ennek annyira örülök! - nevetett és sírt egyszerre Therese.

Francois átölelte, és rámosolygott.

- Kell neked ez a kis feltöltődés. S ha a dolgok jól alakulnak, többször is elmehetünk majd Cassisba!

- De jó lesz! Te vagy a legrendesebb barát a világon! - hadarta Therese.

- Azért ne túlozz! - mosolygott Francois. - Nekem is jó, ha ti boldogok vagytok.

A lányt teljesen elöntötték az érzelmei, egy szót sem tudott szólalni. Nekidőlt a mellébe ülő Francois-nak, aki átkarolta. Így ültek ott némán, kettesben.

Besötétedett. Ahogy azt korábban tervezte, Thierry úr elment Cassisba, hogy Lizzy szomszédjának a házából figyelhesse a házat. A férfi rögeszméje, és Elizabeth iránti ellenszenve annyira elhatalmasodott rajta, hogy arra is képes volt, hogy minden este késő éjszakáig kint

üljön a kertben, és figyeljen. Az egyik estén, amit Cassis-ban töltött, végre történt valami. Thierry úr feszülten figyelt.

A sötétbe burkolózó utcán két sötét alak közeledett Lizzy házához. Therese volt, és Francois.

- Mindig ilyen későn jársz Lizzy-hez? - kérdezte Therese.

- Igen. Óvatosnak kell lennünk! - felelte Francois. - Főleg, ha odaérünk a házhoz. Thierry úr a szomszédba költöztette az egyik emberét. Az a fickó mindig figyel. Ezért kellett sötét ruhában jönnünk!

- És hogy megyünk be?

- Lizzy adott kulcsot. A kapuhoz és a házhoz is.

Therese bólintott.

- Milyen messze vagyunk a háztól?

- Mindjárt odaérünk! - suttogta Francois. - Innentől hallgassunk! Egy szót se szólj!

A lány elhallgatott. Nemsokára megérkeztek a kapuhoz. Francois elővette a kulcsát.

A szomszéd kertben, a fák között rejtőző Thierry úr hallotta, hogy a kapunál két alak állt meg. Izgatottan várta, hogy a kapu kinyíljon. Látni akarta, hogy ki látogat Elizabeth-hez. A csendben jól hallotta, ahogy az egyik jövevény a kapuba dugja a kulcsot. A kapu nyikorgását is jól lehetett hallani.

- Végre megláthatlak, akárki is vagy! - gondolta Thierry úr.

A két jövevény belépett az udvarra, ám ekkor hirtelen egy felhő takarta el a holdat, teljes sötétségbe burkolva a környéket.

- Az ördögbe! - mérgelődött Thierry úr, elfeledve, hogy csendben kell maradnia.

Francois a nem túl hangos, de váratlan hangra megtorpant. Therese, aki egészen közel állt a fiatalemberhez, jól látta, ahogy Francois csendet int, majd a fejével a szomszéd telek felé intve jelzi, hogy valami történt. Bólintott, hogy értette. A fekete kendőt még jobban az arcába húzta, és halkan osont Francois nyomában az ajtóig. A fiatalember bedugta a kulcsot a zárba, és benyitott.

Odabent csönd volt, csak a hálószoza felől pislákolts valami halvány fény. Francois óvatosan becsukta az ajtót, és kulccsal bezárta.

A két jövevény halkán, egy szót sem szólva a szoba felé indult, és a résnyire nyitva lévő ajtónál megálltak. Francois egy mozdulattal belökte az ajtót, és belépett. Lizzy az ágyon feküdt, és olvasott.

- Jó estét! - szólalt meg a fiatalember.

Elizabeth felpillantott, és elmosolyodott.

- Francois! Te itt vagy?! - ült fel, majd felállt és a fiatalemberhez lépett.

- Meg akartalak lepni, drágám!

- Az sikerült! - mosolygott Lizzy.

Francois átkarolta a lányt.

- Nem egyedül jöttem. Hoztam neked egy vendéget! - szólt, és az ajtó felé mutatott, ahol megjelent Therese.

- Therese!! Te is itt vagy?! - kiáltott fel örömeiben Lizzy.

- Lizzy! De jó, hogy újra látlak! - szaladt oda a nővéréhez Therese.

A két testvér úgy ölelte egymást, mintha soha nem akarnák egymást elereszteni. Francois hátrébb lépett, hagyta, hogy a lányok élvezzék ezt a pillanatot. Ő itt most csak mellékszereplő volt, de ez is volt a célja.

- De jó, hogy eljöttetek! - mosolygott Lizzy. - Gyertek, menjünk ki a nappaliba!

Odakint leültek az asztal köré.

- Hozzak nektek valamit? - kérdezte Elizabeth.

- Nem kérünk semmit! Maradj csak ülve!

- Biztos, hogy nem kértek semmit?

- Biztos! Nekünk bőven elég, ha téged látunk.

- Francois! Hogy tudtad elhozni Therese-t is? - nézett Lizzy a fiatalemberre.

- Anyám is tud már mindent. Ha apám a fővárosban jár, nyugodtan eljöhetünk hozzád.

- És ha apád valami miatt hamarabb hazamegy?

- Ez sajnos előfordulhat! De én nem tudtam volna megtenni azt, hogy ne hozzam magammal a húgodat is.

- Jól tetted, hogy elhoztad!

- Tudtam, hogy örülni fogtok neki!

- Bárcsak ne kellene hazamennem! - sóhajtott egy nagyot Therese.

- Sajnos nem maradhatunk itt hosszabb ideig! - felelte Francois.

- De azért a holnapi napot itt töltitek? - nézett rájuk Lizzy.
- Ha nem zavarunk.
- Dehogyan zavartok! Örülök nektek! Ráadásul holnap szabadnapom lesz, úgyhogy lesz időnk egymásra.
- De jó! - mosolygott Therese. - Olyan rég nem láttalak már!
- Régen, bizony! Három éve. És... nagyon csinos nő lett belőled, Therese! - nézett a hűgára Elizabeth.
- Komolyan?
- Igen.

Therese Elizabeth-re pillantott.

- Francois elmondta, hogy mi történt. Azt, hogy Jacques elment.
- Igen, de most már mindegy. Nem tudok mit csinálni.
- De legalább egy év múlva felszabadulhatsz!
- Igen, ez éltet engem - felelte Lizzy. - Bár a napjaim így sem sokban különböznek az utóbbi hónapoktól. Jacques munka után egyre többször ment el kocsmázni, én meg itthon végeztem a mindennapi házimunkát.
- Bírod így egyedül?
- Igen, ne aggódjatok!
- Elég a pénzed?
- Elég. Jacques több pénzt ivott el, mint amennyit megkeresett. A saját fizetéséből most jól kijövök.
- Ha szükséged van pénzre, csak szólj! - nézett a lányra Francois.
- Köszönöm, drágám, de tudod, hogy úgysen fogadnám el! Nem akarlak kihasználni!
- Nem használnál ki, hiszen önként adnám neked.
- Tudom, de akkor is.
- Hát jó. De azt azért tudd, hogy ha bármi baj van, rám számíthatsz!
- Tudom, Francois.

A fiatalember a lányra nézett.

- Mondd csak! Mi újság itt a szomszédban?
- Túl sokat nem tudok mondani. Tudom, hogy figyel, de ha ti éjjel jöttök, talán csak nem lát meg!
- Remélem, nem, csak...
- Mi a baj?

- Nem is tudom. Amikor megálltunk a kapu előtt, még világított a hold, de amint beléptünk a kapun, teljesen besötétedett. Én ekkor hallani véltem egy emberi hangot a szomszédból.

- Miféle hangot?

- Férfihang volt. Nekem úgy tűnt, mintha szitkozódott volna. Valami olyasmit mondott, hogy: „Az ördögbe!”

- Tényleg! - mondta Therese. - Nekem is feltűnt! Még jeleztél is!

- Igen! Te is hallottad?

- Igen, hallottam. És nem a házból jött, hanem a kertből!

- Úgy van! És pont akkor szólalt meg, amikor a felhő eltakarta a holdat. Talán feldühítette, hogy nem látja, ki jött be a kapun.

- Ebben van valami! - szólalt meg Lizzy is. - Gondoljátok, hogy a szomszéd leskelődött?

- Elképzelhető. - felelte Francois. - De honnan gondolta, hogy ma este várnia kell valakit? Minden este későig ott ül kint?

- Valahogy meg kellene tudni, mit csinál! - javasolta Therese.

Francois egy pillanatig elgondolkodott, majd a két lányra nézett.

- Nem tudom, hogy igazam van-e, de amikor ezt a hangot meghallottam, olyan érzésem volt, mintha az apám hangjához hasonlított volna.

- Az apádéhoz? - csodálkozott Elizabeth.

- Igen. Aki állítólag a fővárosba utazott.

- És ha nem is oda ment, hanem beköltözött ide, az emberéhez?

- Könnyen lehet, hogy ezt tette. Elvégre megteheti.

- Ha ez igaz, akkor a házat figyelj! - gondolkodott hangosan Therese.

- Talán gyanakszik! És ha így van, akkor óvatosnak kell lennünk! - felelte Lizzy.

Francois a két lányra nézett.

- Én azon gondolkodom, hogy milyen módon tudhatnánk meg, hogy mi történik a szomszédban.

- Megoldható! - mosolyodott el Elizabeth.

- Igazán? Hogyan?

A lány a másik kettőre nézett.

- A mi kertünk nem túl nagy, és a szomszéd felőli kerítésre egy futónövény van felfuttatva. Az előszobában van egy ajtó, amin át hátra, a kertbe lehet kimenni.

- Menjünk ki, és lessük meg? - kérdezte Therese. - És ha meghall minket? Vagy már bement?

- Nem fog meghallani! - felelte Lizzy. - Ha a ház mellett osonunk, ott kemény föld a talaj. Faág, vagy száraz falevél nincs, mert reggel takarítottam azon a részen.

Therese felpattant a székről.

- Kíváncsi vagyok! Menjünk! - szólalt meg.

- Jó! De legyünk teljesen csendben! Egyetlen szót se beszéljünk! - válaszolt Lizzy. - Odalopózunk a hátsó kerítéshez, mert onnan jól be lehet látni a kertbe és a ház udvarára. Ha van ott valaki, onnan meg fogjuk látni.

Lizzy halkan kinyitotta a hátsó kertbe vezető ajtót. A három alak nesztelenül lépett ki az estébe. Amint az ajtó becsukódott, Elizabeth előrement, és a másik kettőnek intve jelezte, hogy kövessék. Eljutottak a ház sarkáig, ahol Lizzy jelezte, hogy guggoljanak le. Therese és Francois így tett. A sötét árnyalakok a sarkon túl nesztelenül osontak végig a ház hátsó fala mentén. Az éjszaka csendjében és sötétjében egyetlen zajt sem lehetett hallani, kivéve a rovarok éjszakai ciripelését, és a néha felhangzó bagolyhuhogást. A kerítés falként állta el a leskelődők útját. A rá felfutó borostyán eléggé elszaporodott már ahhoz, hogy ne nagyon engedjen betekintést a kerítésen belülre. A ház falától távolabb eső oldalán azonban ritkásabb volt. Ez a nem túl nagy lyuk jó betekintést engedett a hold által megvilágított szomszéd kertbe, és az udvar egy részébe is. A három leskelődő a ház árnyékába húzódott, ahonnan nem látszottak, de a kerítésen át beláttak a szomszédba.

Hamarosan halálos csend lett, szinte hallani lehetett. Csak a tenger felől fújó langyos szellő susogása hallatszott. Lizzy, Therese és Francois feszülten várt. A várakozás hamarosan eredményt hozott. A szomszéd ház felől mozgást lehetett látni. Valaki egyenletes léptekkel közeledett. Halkan becsukta a kertkaput, és körülnézett. Többször nézett át Lizzy-ék házához, főleg a bejárati ajtót leste.

Francois a fejével intett. A lányok bólintottak, hogy jól látnak mindent. Az ismeretlen férfi ismét megmozdult, és halkan a két udvart elválasztó kerítés elülső végéhez sétált. Jól látszott, amint a kerítéslécre támaszkodik, és a főbejárat környékét nézi. Egy ideig így

nézelődött, majd miután nem történt semmi, megfordult, és elindult visszafelé. Ám ekkor Lizzy-ékbe hirtelen belecsapott a felismerés. Amint a férfi megfordult, a hold fénye megvilágította az arcát. Thierry úr volt az.

Elizabeth majdnem hirtelen felkiáltott a meglepetéstől, de Francois intett, hogy vigyázzon. A három árnyalak elhűlve nézte, amint Thierry úr lassan visszasétál a házhoz. Léptei egyre távolodtak, majd elnyelte őket az éjszaka.

VÉGE AZ ÖTÖDIK RÉSZNEK

HATODIK RÉSZ

Beköszöntött a tél. Franciaországnak ezen a részén szerencsére nem voltak hidegek a telek, de eső az esett bőven. A sötétségben Francois lépkedett Lizzy-ék háza felé. A fiatalember rendületlenül haladt előre, míg végül megérkezett Lizzy házához. Csörgött egy ideig a kulccsal, mire bejutott. A kaput bezárta és a ház ajtajához lépett. Nem kopogott, hanem a saját kulcsával nyitotta ki, és belépett. Odabent meleg volt, de néma csend.

- Lizzy! Megjöttem! - szólt fennhangon.

Nem jött válasz, de nemsokára halk léptek hallatszottak, és megjelent a küszöbön Lizzy.

- Francois! De jó hogy jöttél! Gyere be! - mondta erőtlen hangon, az ajtófélfának támaszkodva.

- Mi baj? Rosszul vagy? - sietett a láthatóan sápadt lányhoz a fiatalember.

- Semmiség! - legyintett Lizzy. - Csak egy kis hányinger!

- Elrontottad a gyomrod?

Elizabeth elmosolyodott.

- Á, dehogy! Ez ilyenkor természetes.

- Milyenkor? - nézett értetlenül Francois.

Lizzy ismét a fiatalemberre mosolygott.

- Francois! Gyereket várok!

- Gyereket....? És... ez biztos?

- Igen. Volt nálam az orvos pár napja.

- Ez... óriási!

- Örülsz neki?

- Hát hogy az ördögbe ne örülnék?! Gyerekünk lesz! - ölelte át a lányt Francois.

- Lehet, hogy lesz egy fiad! - mosolygott Lizzy. - De lehet, hogy lány lesz.

- Nekem aztán mindegy, hogy fiú lesz vagy lány. Csak egészséges legyen.

- Remélem, az lesz! - felelte Lizzy.

Francois a lányra nézett.

- Vigyázz magadra, drágám! Ne hajtsd magad nagyon!

- Ne félj, Francois! Jól leszek.

A fiatalember elgondolkodott.

- Min töprengsz? - simogatta meg Lizzy.

- Azon, hogy... fel kellene gyorsítanom a lakáskeresést. Most még elvagy egyedül, de néhány hónap múlva már nem hagyhatlak magadra! Legszívesebben most sem tenném!

- Francois! - nézett a fiatalemberre Lizzy. - Miattam nem kell összeveszned az apáddal! Jól elleszek! Nem kell aggódnod értem!

- De pár hónap, és nagy lesz a hasad! Nem fogsz tudni dolgozni. Fájni fognak a lábaid és a hátad. Szükséged lesz rám!

- Megoldom valahogy! - sóhajtott fel Lizzy, és lerogyott az egyik székre.

- Egy okkal több, hogy minél hamarabb találjak valami lakást. S ha meglesz, odaviszlek.

Lizzy felsóhajtott.

- Ha össze is jön a dolog, egy ideig nem mehetek oda veled.

- Miért?

- Mert nem volna helyes.

- Nem értelek.

- Mindjárt megérted! - felelte Elizabeth, és felállt. Odalépett az egyik szekrényhez, és a fiókjából kivett egy levelet.

- Ez a levél tegnap jött - mondta halkán, és átnyújtotta Francois-nak.

- Mi ez?

- Olvasd el!

A fiatalember szeme végigfutott a papíron, ami hivatalos iratnak tűnt.

„Tisztelt Madame Flore!

Sajnálattal értesítjük, hogy a férje, Jacques Flore 1802. november 15-én kötelességteljesítés közben elhunyt. Testét tömegsírba temették, így annak felkutatása nem lehetséges.

Fogadja őszinte részvétünket!

Hadügyminisztérium - Központi Igazgatási Hivatal”

- Érted már? - nézett szomorúan Francois-ra Lizzy.

- Igen.

A lány felsóhajtott.

- Én... most már végképp nem tudom, hogy mi lenne a helyes. Nem tehetem meg azt Jacques-kal, hogy nem sokkal a halála után már fűtülök rá, és faképnél hagyok mindent, amit neki köszönhetek! Érted, Francois? Nem voltam bele szerelmes, de szerettem! Még akkor is, ha néha nehéz volt vele. Ő volt a férjem, aki segített nekem, amikor bajban voltam. Ha most össze is jönne a lakás, nem mehetek el veled oda, mert az olyan lenne, mintha örömtáncot járnék a sírján!

- És a baba?

- Még messze van az az idő, mire megszületik.

- Ez igaz, de egy idő után már szükséged lesz a segítségre.

- Majd ha itt lesz az ideje, akkor gondolkodjunk ezen.

- Nemsokára eljön az az idő.

Lizzy nem felelt. Csönd lett. A lány ismét leült a székre, az asztalra borult, és az arcát a kezébe temette. A néma csöndben jól hallatszott, hogy sír. Francois nem tudta, mit tegyen. Elizabeth hamarosan felemelte a fejét.

- Francois! Én nem akartam, hogy Jacques meghaljon! Hogy tehetett ilyen ostobaságot, hogy fejtetlenül rohan a halálba? Mire volt ez jó?! Csak arra, hogy büntudatot érezzek!

- Ő döntött úgy, hogy elmegy. Nem kényszerítette rá senki.

- De miért is döntött így? Azért, mert nem volt boldog velem. Francois! Én... úgy éreztem, hogy kettészakadok, amíg vele élek. Szerettelek téged, de nem akartam őt megalázní. Nem akartam, hogy boldogtalan legyen, miközben én sem akartam az lenni. Érted? És most meghalt! Hogy nézzek így a tükörbe ezek után?

- Nehéz dolog ez! - sóhajtott fel Francois.

Lizzy egy nagyot sóhajtott.

- Úgy érzem magam, mintha egy labirintusba kerültem volna. Szeretlek, de nem lehetek veled, mert akkor megaláznám a férjem emlékét, és Thierry úr haragját is kivívnám, s ezzel magamon kívül még a húgomat is bajba sodornám, nem is beszélve a babáról! Ha pedig azt akarom, hogy a húgomnak és a babának jó legyen, akkor el kell kerülnöm téged, nehogy az apád eladja a fejünk fölül a házat, és

így az utcára tegyen minket! Azt pedig nem kérhetem tőled, hogy apád előtt tagadd meg a fiadat, mondván, hogy a születendő gyerek Jacques-é! Hogy tehetném? Nem tehetem, hiába ez volna a célszerű, ha ez az ára annak, hogy a baba ne az utcán szülessen meg!

Francois a lányra nézett.

- Lizzy! Ha nincs más hátra, akkor várunk. Én továbbra is gyűjtögetem a pénzt, és ha összejön egy lakásra való, akkor már nincs semmi gondunk.

- És ha nem jön össze? Vagy évekbe telik? Milyen élet vár a gyerekünkre, ha csak ritkán láthatja az apját? Mivé válik majd a házasságunk, ha soha nem lehetünk együtt? Milyen életed lesz, ha nem láthatod majd a saját gyerekedet, amikor szeretnéd? Ha a gyerek megszületik, ki vigyáz rá, ha én dolgozni megyek? Muszáj dolgoznom, mert a babának szüksége van rá, hogy ne szenvedjen hiányt semmiben.

- Lizzy, drágám! Bármibe is kerül, összeszedem a pénzt. Nem hagyhatlak itt egyedül a gyerekekkel. Ha nagy hasad lesz, nem fogod bírni egyedül. Bízz bennem! Boldog akarok lenni veled, és a gyermekünkkel! Azt szeretném, ha boldog család lennénk!

- Szép álom! - szólalt meg halkán Elizabeth.

- Egyszer valóság lesz. Ígérem neked.

- Esküszöl?

- Esküszöm.

Két hónappal később, az egyik februári napon, a piactéren Thierry úr összefutott az emberével.

- Hát maga? - nézett a férfira Thierry úr.

- Épp önökhöz igyekeztem.

- Miért? Van valami fontos esemény?

- Azt hiszem.

- Mondja!

A férfi vett egy nagy levegőt és belekezdett.

- Mint tudja, uram, Jacques Flore a nyáron eltűnt.

- Igen. És?

- Most derítettem ki, hogy hová lett!

- Igen?
 - Igen. Elment szerződéses katonának.
 - Ezt honnan veszi?
 - A kocsmában beszéltek, hogy Elizabeth a télen állítólag kapott egy levelet a hadügytől, amiben a férje halálhíréről értesítették.
 - Ez biztos?
 - Igen.
 - Ha csak a kocsmában beszélük, az nem megbízható hírforrás.
 - Valóban nem. De a leveleket kézbesítő postás szereti a pénzt.
 - Beszédre bírta?
 - Igen. A zsebébe csúsztattam egy kis pénzt, és ő árulta el, hogy mit is kézbesített Elizabethnek.
 - Ez szép. De honnan tudta, hogy mi van a levélben? Csak nem nézett bele?
 - Nem. Azt mondta, hogy ő már nem először kézbesített ilyen levelet. A hadügynek van egy olyan osztálya, akik ezekkel az ügyekkel foglalkoznak. Ha Elizabeth tőlük kapott levelet, akkor egyértelmű, hogy csakis a férje halálhíréről értesíthették.
 - Ez logikus. És sajnos most rosszkor jön.
 - Miért?
 - Ha Jacques Flore meghalt, akkor Elizabeth a gyászév letelte után férjhez mehet. S így a fiamhoz is.
 - Ha egyáltalán találkoznak még.
 - Nem tudom. Ha így is van, én még nem találtam bizonyítékot.
 - Pedig nyáron látott valakit bemenni hozzájuk.
 - Igen, de nem láttam semmit abban az átkozott sötétben. Pedig ketten mentek be hozzá.
 - Biztos ebben, uram?
 - Igen. Egy férfi és egy nő volt. Meg kell tudnom, hogy mi folyik ott!
 - Elég nehéz lesz, uram. Akárhik is járnak oda, többnyire sötétedés után jönnek. Én pedig nem ülhetek odakint minden egyes este, hogy lássak valakit. S ezt önnek sem ajánlom. Február van.
- Thierry úr elgondolkodott, majd bólintott.
- Azt hiszem, már tudom, hogy mit teszek! - mosolyodott el. - Ha ez a tervem bejön, akkor a végén valóban elégedett lehetek.
 - Elárulná nekem is, uram?

- Eszemben sincs. Ez csakis egyedül az én játszmám.
Thierry úr behunyta a szemét, és elképzelte a következő lépését.

Lizzy korán hazaért, így volt egy kis ideje arra, hogy a lakást egy kicsit kitakarítsa. Már éppen végzett a munkával, amikor az ajtó felől lépéseket hallott. Odasietett, hogy fogadja a jövevényt. Mire odaért, az ajtó már nyílt is. Lizzy meglepetésére nem Francois volt, hanem egy másik férfi. Thierry Grasset úr.

- Jó napot, Elizabeth! - lépett be elégedett mosollyal a férfi.
- Grasset úr! Mit keres maga itt?
- Csak eljöttem hozzád látogatóba, hogy megnézzem, hogyan élsz.
- Megvagyok.
- Ezt örömmel látom.

Lizzy felsóhajtott.

- Csak azt ne mondja, hogy aggódik értem!
- Azt azért nem mondanám, de arra azért kíváncsi vagyok, hogyan töltöd a mindennapjaidat.
- Minden nap ugyanolyan. Reggel elmegyek dolgozni, este pedig hazajövök. Ebben semmi érdekes nincs, ha erre kíváncsi.

Thierry úr odament az asztalhoz, és lehuppant az egyik székre.

- Nem akarsz megvendégelni? - kérdezte a lánytól.
- Igényt tart rá?
- Ha már itt vagyok...
- Előre szólok, hogy itt ne számítson fejedelmi étkezésekre! Nem élek nagy lábon.
- Tudod, mit? Most nem kérek enni. Inkább beszélgessünk egy kicsit.
- Miről?
- Például arról a két emberről, akik rendszeresen járnak ide hozzád.

Lizzy elmosolyodott.

- Értem. Talán arról a két emberről beszél, akiket nyáron a kertben üldögélve meglátott itt nálam?
- Mi?
- Tudja, amikor ön kint ült a szomszéd kertjében, hogy láthassa, ha jön valaki hozzám.
- Ezt honnan veszed?

- Nézze, Thierry úr! Azt hiszi, hogy teljesen bolond vagyok? Ha már leskelődik, akkor ügyeljen arra, hogy ne lehessen látni, hallani!

- Te láttál?

- Igen. Ha nem tudná, egy kerítésnek nem csak egy oldala van, hanem kettő. S a másik oldalról is át lehet látni.

- Te gúnyolódsz velem?

- Szó sincs róla. Inkább azt szeretném, ha a tárgyra térne! Miért is jött valójában?

Thierry úr elcsodálkozott Lizzy határozott beszédén.

- Nocsak! Milyen kemény lány lettél!

- Ha rákényszerítenek, tudok az is lenni.

- Azt látom. Nos. Akár tetszik, akár nem, én most a vendéged leszek ezen a héten.

- Itt akar lakni nálam?

- Igen.

- És ha én ezt nem szeretném?

- Nincs más választásod, kislány! Talán elfelejtetted, hogy ezt a házat én vettem, s így az enyém. Csak addig lakhatsz benne, amíg én azt jónak látom. Ne felejtsd el! Ha bármikor megtudom, hogy a fiammal találkozol, vagy bármi segítséget elfogadsz tőle, repülsz! És nem csak te, hanem a húgod is!

- Ezt nem teheti!

- Dehogynem!

- Miért?! Mondja, Thierry úr! Miért gyűlöl minket? Azért, mert angolok vagyunk? Ez ostobaság!

Thierry úr egyenesen a lány szemébe nézett.

- Az, hogy angolok vagytok, az csak egy kis bosszankodásra adhat okot.

- Akkor miért?

- Az, hogy egy royalista gyerekei vagytok, még az sem elég indok.

- Hát akkor?

- A baj az, Elizabeth, hogy lord Paul Merson az apátok.

- Miért? Talán volt valami ellentét önök között?

A férfi felállt.

- Felvilágosítalak, kisasszony. A bátyám egykor egy szerelmi ügy miatt összetűzésbe keveredett egy angol fiatalemberrel. Párbajra került sor, amiben az angol győzött. A bátyám pedig meghalt.

- Ki volt az az angol férfi?

- Úgy hívták, hogy Edward Merson.

- Edward Merson? Apánk testvérét hívták így!

- Pontosan.

- De... erről az apánk nem tehet, mint ahogy mi sem!

- Lehet, de ez engem nem érdekel! Törlesztenem kellett.

- Már törlesztett! Mit akar még?!

- Úgy érzem, még nem fejeztem be a játszmat.

- És ezt azzal akarja elérni, hogy a mi életünket is tönkreteszi?

- Látod, okos lány vagy te.

Lizzy megcsóválta a fejét.

- Ha így van, akkor miért nem tesz valamit itt, és most? Nyugodtan meg is ölhetne, hiszen csak ketten vagyunk itt! Senki sem látná!

- Ó, nem értesz te semmit! Én ki akarom élvezni a dolgot!

- Maga beteg.

- Gondolod?

- Ahogy beszélsz, abból ezt lehet leszűrni.

- Pedig pontosan tudom, hogy mit akarok!

- Hallgatom.

- Ki az a két ember, akik rendszeresen járnak ide hozzád?

- Két barátom, akik néha segítenek nekem.

- Erről szeretnék meggyőződni.

- Úgy, hogy itt lakik a héten?

- Pontosan.

- Hát jó! - sóhajtott fel Elizabeth. - Ha magát ez boldoggá teszi!

Thierry úr sötét tekintettel nézett Lizzy-re.

- Ha megtudom, hogy Francois jár ide hozzád, vagy bármilyen módon segít neked, úgy elintézek, hogy az örökre megemlegeted! Érthető?!

Lizzy egy szót sem szólt, úgy nézte a férfi indulattól fűtött arcát.

A következő héten Francois Cassis-ba indult, hogy újra találkozzon Lizzy-vel. A nap már lefelé ment, a pereme épp kilátszott még a horizont fölött. A fiatalember lassú, kimért léptekkel haladt a nem túl széles utcán, ahol ilyenkor már nem járt senki. Francois már messziről látta az ismerős fakerítést, amelyet a lefelé bukó nap fénye még egy kicsit megvilágított. A kapu egyszer csak kinyílt, és kilépett rajta valaki. Francois megtorpant, és a mellette húzódó üres telken álló fabódé mögé lapult. Nem akart hinni a szemének. A kapun Thierry Grasset úr lépett ki.

- Mit keres itt az apám? - döbbsent meg Francois, és a falhoz lapult.

Thierry úr közeledett, majd lépteinek hangja elhalt a távolban, ahogy elment. Amikor eltűnt szem elől, a fiatalember a kapuhoz sietett, és bement az udvarba. Az ablakból látszott, hogy odabent a konyhaasztalon ég a lámpa. Francois bekopogott, majd benyitott. Odabent az asztalnál ült Lizzy, és az asztalra borulva aludt. A jövevény beléptére felébredt és felemelte a fejét.

- Francois! Te vagy az? - kérdezte halvány hangon.

- Én vagyok!

- Jó, hogy jöttél! Gyere be!

Francois leült az egyik székre.

- Jól láttam, hogy az apám távozott innen?

Lizzy fáradt arccal bólintott.

- Igen, jól láttad. Ő volt.

- Mit keresett itt?

- Ellenőrizni akarta, hogy nem jössz-e hozzám látogatóba.

- Ellenőrizni?

- Igen. Már egy hete itt lakott.

- Már megint kezdi? - csóválta meg a fejét Francois. - Soha nem bír leállni?!

Lizzy a fiatalemberre nézett.

- Összefutottatok az utcán? - kérdezte.

- Majdnem. Szerencsére még időben megláttam, mielőtt még ő észrevett volna. Elbújtam a rozoga bódé mellett, innen két teleknyire. S amikor elment, akkor jöttem be.

- Jó, hogy nem futottatok össze - állt fel elég lassan Elizabeth.

- Mi a baj? Rosszul vagy? - lépett hozzá Francois és átkarolta.

- Á, semmiség! Csak egy kicsit fáradt vagyok. Egész nap dolgoztam, és amikor hazajöttem, még apádat is nekem kellett etetnem.
 - Túl sokat vállalsz, kicsim! - ölelte át a lányt Francois.
 - Muszáj. Élnem is kell valamiből.
 - Én szívesen adok neked pénzt! Miért nem fogadod el?
 - Mert nem akarlak kihasználni.
 - Ugyan már! A gyermekünket várod. Most már igazán törődhetnél magaddal és a gyerekekkel is! Az én pénzem a te pénzed is.
 - Talán igazad van - mosolyodott el Lizzy, majd a fiatalemberre nézett. - Kérsz valamit enni? Csinálok valamit.
 - Nem kérek. Miattam ne fáraszd magad! Látom, hogy hullafáradt vagy.
 - Egy kicsit.
 - Egy kicsit? Inkább nagyon.
 - Hát igen. Egész nap alig álltam a lábamon.
 - Pihenj le!
 - Hagyjalak itt? Mégiscsak most jöttél?
 - Velem nem kell törődnöd, édesem! - simogatta meg a lányt Francois. - Most egy pár napig megint itt leszek, és ha kell, majd én törődöm veled.
 - De jó! - mosolygott Lizzy. - Mindig nagyon várom, hogy itt legyél.
 - Hát most itt vagyok. Gyere, menjünk be! Feküdj le!
- Francois bekísérte a szobába Elizabeth-et, és lefektette az ágyra.
- Így ni! És most pihensz.
 - Jó.
 - Elég sápadt vagy, drágám. Vigyázz magadra! Azért is jöttem, hogy hagyjak itt pénzt. A béremet most jócskán megemelték, és most van elég pénzem.
 - Ne költs rám feleslegesen, Francois!
 - Ez a pénz jó helyre kerül, jó cél érdekében. A babának szüksége van rá. Hoztam két hónapra elegendő összeget. Ha úgy érzed, hogy már nehezedre esik a munka, mondd fel! Ebből a pénzből, amit hoztam, megélsz. S amikor majd újból jövök, megint hozok.
- Lizzy a fiatalemberre nézett.
- Azért magadnak is hagyjál a pénzből!

- Jut nekem is, ne aggódj! Sőt! Úgy néz ki, hogy ha minden jól alakul, akkor áprilisra már meg is lehet a közös lakásunk. S akkor már fűtjük a világra!

- Olyan hamar?

- Igen. Visszük Therese-t is.

Lizzy köhögött egy párat, majd kissé sápadt arccal Francois-ra nézett.

- Therese hogy van? Miért nem jött veled?

- Megfázott. De már jól van. Az orvos elővigyázatosságból pár hétig még nem engedi ki. De áprilisra már együtt megyünk a közös otthonunkba!

- De jó lenne, ha már ott tartanánk!

- Hamarosan eljön az az idő.

Lizzy álmodozva szólalt meg.

- Már nagyon várom, hogy a kisbaba világra jöjjön! Úgy szeretném már a karomban tartani!

- Én is.

Lizzy a fiatalemberre mosolygott.

- Jó apa leszel, Francois!

- Gondolod?

- Tudom! Lesz majd egy nagy családunk, gyerekekkel, unokákkal.

Majd együtt fogunk vacsorázni mindannyian, az egész család.

- Szép tervek.

- Ugye? Én nagyon fogom szeretni ezeket a közös vacsorákat.

- Megvalósítjuk!

- Az nagyon jó lesz.

Lizzy hangja elhalkult. Láthatóan nagyon fáradt volt. Nem is kellett hozzá sok idő, el is aludt. Francois ott ült a lányka ágya mellett, és nézte a kissé halvány, sápadt arcot, a párnán szétterülő szőke haját, és ott ült Lizzy mellett, több mint egy óráig. Néma csönd szállta meg a kis házat, ahogy leszállt az este.

Beköszöntött az április. A Grasset-házban épp ebédidő volt. Az asztalnál Thierry úr, Angelique asszony, és Therese ült.

- Csak tudnám, hogy Francois hol mászkál állandóan! - morgott a házigazda.

- Biztos dolga van - nézett rá a felesége.

- Dolga? Ugyan már! Biztos valami haszontalansággal tölti az idejét, szinte sosincs itthon.

- Thierry! Nem várhatja el egy huszonhat éves fiatalembertől, hogy örökké itthon üljön!

- Remélem, nem Elizabeth után jár! - csóválta meg a fejét a férfi.

- Thierry! Ön még mindig ezzel foglalkozik? Mi lenne, ha végre hagyná élni a saját fiát, ahelyett, hogy állandóan csak szekálja?

A házigazda mérges lett.

- Nem engedhetem meg, hogy Francois egy Merson lányt vegyen el! Főleg egy ilyen kis csenevész!

- Thierry! - nézett a férjére Angelique asszony. - A testvérét ez már nem hozza vissza! Miért nem tud végre megbékélni ezzel?

- Megbékélni? Azt soha! Fogat fogért!

Therese ezt már nem bírta tovább, és felpattant.

- Ebből elég! - kiabált. - Magának nem elég az, hogy az anyánkat és az apánkat vérpadra küldte, a gyilkos barátai keze közé?! Még Lizzyt is bántania kell?! Nem elég neki, hogy sántít? Ráadásul most, hogy Jacques is meghalt, egyedül kell boldogulnia! Terhesen!

- Micsoda?

- Jól hallotta, Thierry úr! Lizzy terhes! És maga még most is gyötörné?! Mire jó ez?!

- Elizabeth terhes?

- Igen. A maga unokáját hordja a szíve alatt.

- Az én...

- Igen. Lizzy Francois-tól terhes.

- Tehát mégis találkozgattak?

- Ez érdekli, nem pedig az, hogy unokája lesz?

- Nekem ilyen unoka nem kell!

- Maga érzéketlen fatuskó!

- Nem elég, hogy a fiamtól van a gyerek, ráadásul még fattyú is!

- Nem lesz ez mindig így, uram. Francois az év végén feleségül veszi Lizzy-t.
 - Ti ezt már régóta terveztétek?
 - Természetesen. Amikor ön a fővárosba járt, Francois-val mindig meglátogattuk Lizzy-t.
 - Te is voltál nála?
 - Hát persze. Gondolja, hogy magára hagyom az állapotos testvéremet?
 - Ti átvertetek engem!
 - Ahogy mondja! - nézett a férfira határozottan Therese. - Mi sokkal jobban csináltuk, mint maga. Rögtön észrevettük, amikor szomszéd kertjéből leste a házat.
 - Szóval ti voltatok?
 - Igen. Lizzy azt sem hallgatta el előlünk, amikor maga egy hétig megvendégeltette magát nála, hogy azt lesse, nem jön-e valaki.
 - Ti a bolondját járatátok velem?
 - Talán hagytuk volna, hogy tönkretegyje az életünket?
 - És mióta csináljátok ezt a hátam mögött?
 - Három éve.
 - Három éve?!
 - Igen.
 - És... Jacques tudott erről?
 - Hát persze! Sőt! Ő segített, hogy ez megvalósulhasson.
 - Ezt hogy érted?
 - Jacques azért vette el Lizzy-t, hogy innen kiszabadítsa.
 - Ez nem lehet!
 - Dehogynem! Ő ajánlotta fel.
 - S erről ti tudtatok?
 - Igen. Francois is, és én is. Így Francois és Lizzy szabadon találkozhatott. Én pedig örültem a boldogságuknak!
- Thierry úr nem bírta idegekkel, felpattant a székről, és egy hatalmas pofont adott Therese-nek.
- Te kis számító angol ringyó! - ordította örült dühvel a szemében.
- A lány leesett a székről. Angelique asszony felpattant a székeről és Thierry úr elé állt.
- Mit művel, Thierry?! Megőrült?!

A férfi meg sem hallotta a feleségét, és félrelökte.

- Velem ezt nem lehet csinálni! - ordított továbbra is. - Majd megmutatom én nektek, hogy velem nem lehet szórakozni!

Therese felpattant a földről, és a férfi szemébe nézett.

- Íme, a férfiasság mintaképe! A bátor és tiszteletreméltó Thierry Grasset úr, aki abban leli a kedvét, hogy mások életének tönkretételén munkálkodik! - kiabálta. - Nem elég, hogy emberek százait küldette a vérpadra, most még a saját unokájának az anyját is tönkretenné!

A férfi megint emelte a kezét, hogy üssön, de a felesége ismét elé állt.

- Thierry! Ön teljesen elvesztette az eszét? Ha már ütni akar valakit, akkor üssön engem! Ugyanis én is tudtam ezekről a titkos találkákról.

Erre Thierry úr bénultan állt meg.

- Erről... ön is tudott?

- Igen. És segítettem őket.

- De miért?!

- Azért, mert nem akartam, hogy a fiam boldogtalan legyen! Francois Lizzy-t szereti, és vele boldog! Ön ezt miért nem akarja elfogadni?

- Ezt én nem fogadhatom el. Miért nem tudja ezt megérteni, Angelique? Nem hagyhatom, hogy a testvérem hiába haljon meg.

- Ehelyett inkább a saját fiát teszi tönkre? Mégér ez ennyit önnek, Thierry?

A férfi elhallgatott. Nagy nehezen szólalt meg ismét.

- Ami a bátyámmal történt, azt sohasem tudom megbocsátani. De ebben a házban mostantól egyetlenegy Merson-t nem akarok látni! Szedd össze a holmidat, Therese, és tűnj el a házamból!

- Ne küldje el, Thierry! - kérlelte a férfit a felesége.

Thierry úr azonban egy szót sem szólt hozzá, hanem elfordult. Therese halkan szólalt meg.

- Készülök, és megyek - mondta csöndesen.

- Van hová menned, kislányom? - nézett rá Angelique asszony.

- Majd csak elleszek valahol.

- Velünk jösz! - szólalt meg egy hang az ajtóban.

Az otthoniak csak ekkor vették észre a bejárati ajtóban álló Francois-t.

- Francois! Most jöttél? - sietett elé az anyja.

- Igen. S épp időben, hogy halljam az utolsó mondatokat.

Thierry úr a fia felé fordult.

- Mit akarsz itt? Azok után, hogy átvertél, hogy merészeled idedugni a képedet?

- Nem maradok sokáig - felelte a fiatalember. - Csak azért jöttem, hátha megindítja önt egy kép! De úgy érzem, hiába vártam erre.

- Miről beszélsz?

Francois nem szólt, csak félreállt. Mögötte egy alak vált láthatóvá. Lizzy volt. Előrelépett, és megállt a többiek előtt. A terhesége nagyon jól látszott.

- Gondoltam, látni akarja az unokáját, Thierry úr - szólalt meg halkán a lány.

A férfi hallgatott.

- Nincs egy szava sem, apám? - nézett rá Francois. - Lizzy az ön unokájával terhes!

Thierry úr hosszas hallgatás után szólalt meg újra.

- Tűnjetek el! - mondta alig hallhatóan.

- Jól van! Megyünk! - felelte Francois. - De ha mégis meggondolja magát, akkor a Rue Terrusse 99. szám alatt megtalál. Az az új címünk.

Lizzy, Therese és Francois szó nélkül távozott. Angeliqe asszony a férjére nézett, és rákiabált.

- Ezt csak így, tétlenül nézi, Thierry?! Tegyen már valamit!

A férfi azonban nem mozdult. Az asszony sarkon fordult, és kiszaladt az ajtón, ami hangosan csapódott be utána. Thierry úr egyedül maradt.

Beköszöntött az este. Lizzy, Therese és Francois az új lakásukban töltötte az estét. Épp vacsoráztak.

- Látjátok, lányok? Megígértem nektek, hogy nemsokára meglesz az új lakás.

- Végre szabadok vagyunk! - mosolygott Lizzy.

- Megkönnyebbülés végre távol lenni a birtoktól - felelte Therese. - Csak én attól félek, hogy a terhetekre leszek itt. Elvégre ti egy pár vagytok, a nyáron megszületik a gyermekeitek. Én pedig csak egy felesleges harmadik leszek.

- Eszedbe ne jusson ilyesmi, Therese! - nézett rá Francois. - Te ide tartozol.

- Ez igaz, de... nem várhatom el, hogy engem is te tarts el, miközben egyre több idődet és pénzedet kell a születendő gyermekedre költened. Munkát kell találnom.

- Ha gondolod, keress valami állást! - felelte Francois. - Csak az a baj, hogy én is egész nap dolgozom. Most, hogy Lizzy már a hatodik hónapban van, egyre nehezebb lesz neki.

- Miattam ne aggódjatok! - mosolyodott el Elizabeth. - Jól vagyok. Ha majd már tényleg nehéz lesz, akkor szólok. Nyugodtan menjetek csak dolgozni! Én itthon jól elleszek, készítek majd vacsorát addigra, mire hazaértek.

Therese elgondolkodva bámult ki az ablakon.

- Tudjátok... most eszembe jutottak a mamáék - szólalt meg. - Milyen büszkéek lennének Lizzy-re, és a babára! Ha anya itt lenne, biztosan a tenyerén hordozná Lizzy-t!

- Igen - sóhajtott Elizabeth. - Tíz éve, hogy elmentek. És... borzasztóan hiányoznak.

- Apa is milyen erős ember volt! Elegáns, jóképű férfi! - felelte Therese.

Lizzy Francois-ra mosolygott.

- Ti ketten nagyon jól megértétek egymást.

- Azt mondd?

- Igen. Te egy kicsit olyan típusú férfi vagy, mint ő volt.

- Akkor valószínűleg tényleg kedvelnénk egymást.

- Ebben biztos lehetsz.

Egy ideig csendben ettek, majd Lizzy megszólalt.

- Remélem, jól sikerült a vacsora! Szerettem volna a beköltözés örömeire finomat csinálni.

- Nagyszerű az étel, drágám! - mosolygott rá a fiatalember.

- Tényleg nagyon finom - felelte Therese. - Majd taníts meg engem is!

- Megtanítalak.

- Honnan tudsz te ennyi mindent főzni? - kérdezte Francois Lizzy-t.

- Nem tanított senki. Amikor Jacques felesége voltam, kísérletezgettem. Aztán ami jól sikerült, azt megtartottam, ami pedig nem, azt eldobtam.

Jacques a lányra mosolygott.

- Igaz, el is felejtettem! Amikor elszöktünk, abban a két hétben is remek ételeket készítettél.

- Pedig akkor csináltam először.

- Attól függetlenül nagyon jól sikerültek.

Lizzy elmosolyodott.

- Nem is gondoltam, hogy ennyire jó lesz szabadnak lenni. Most már nem kell attól félnem, hogy az utcára kerülök. Ez a kis lakás nagyon jó nekünk.

- Jó bizony! - felelte Francois. - De ez sem lesz mindig így! Ezt a lakást most addig szeretném megtartani, amíg a gyerek meg nem születik, egy kicsit megnő, megerősödik, aztán irány a főváros!

- Párizsba akarsz költözni? - kérdezte Lizzy.

- Hát persze! Emlékezz rá, miről is beszélünk akkor, amikor megszöktünk! Párizsban sokkal könnyebb munkát találni, érvényesülni, élni. A gyerek egy olyan környezetben nőhet fel, ahol lehetősége van kibontakozni.

- Ez igaz.

- Ha nem sajnálnám az anyámat, már régen elmentem volna innen.

- Azt hiszem, megértelek.

Therese csak hallgatott. Francois ránézett.

- Nem vagy túl beszédes.

- Nem nagyon.

- Mi ez a nagy hallgatás?

- Csak azon gondolkodom, hogy mihez kezdjek magammal. Ti összeházasodtok, egy család lesztek, én pedig itt maradok, magamban.

- Dehogy maradsz! Velünk jössz. Párizsban már nagyobb eséllyel találhatsz magadnak egy olyan férfit, akivel le tudnád élni az életedet.

- Gondolod?

- Hát persze! Családod lehet, gyermekeid, és otthonod.
- Lehet! De én szerelemből akarok házasodni, mint ti. Nem szeretnék egy olyan férfit magam mellé, akinek csak a pénzét költöm, de nem szeretem.

Lizzy a másik kettőre nézett.

- Hozhatom a második fogást? - kérdezte.

- Hozhatod.

- Jó! - állt fel a lány. - Mind a tíz ujjatokat megnyaljátok utána!

- Igazán?

- Igen.

Lizzy felállt, és elindult a konyhaszekrény felé. Még félútig sem jutott, amikor hirtelen megállt, és a szekrény sarkába kapaszkodott.

- Jaj! - szólalt meg.

- Mi baj? - állt fel Francois.

- Semmi, csak megszedültem! - felelte halkán Lizzy, miközben a kezét az orrához tartotta.

- Lizzy! Neked vérzik az orrod! - ijedt meg Therese.

És valóban. Elizabeth keze véres volt, ahogy az orrához nyúlt.

- Gyere, menjünk be a szobába! - karolta át Francois, és bevitte a lányt.

Odabent lefektette az ágyra.

- Semmi az egész - nézett rá Lizzy. - Máskor is volt már ilyen. Mindjárt elmúlik.

- Mostanában vérzett az orrod?

- Igen, de mindjárt vége.

- Ez akkor sincs így jól.

Therese leült a nővére mellé az ágy szélére, és megfogta Elizabeth csuklóját.

- Lizzy, te lázas vagy!

- Az lehet, mert egy kicsit fázom.

- Várj! Betakarlak! - intézkedett Therese, és két pokrócot is hozott.

Abba bebugyolálta a nővérét, aki így is reszketett egy kicsit.

Francois leült az ágy melletti székre, és hozott egy fehér kendőt.

- Ebbe töröld meg az orrod!

- Jó!

- Fehér vagy, mint a fal. Miért nem szóltál, hogy nem vagy jól?

- Megszoktam.
- Megszoktad? Ez azt jelenti, hogy már többször is volt ilyen?
- Igen.
- Mióta?
- Február óta. Akkor kezdődött, amikor nálam jártál.
- Azóta tart?
- Igen. Kisebb-nagyobb megszakításokkal.
- És a baba?
- Ő jól van. Nem érzem, hogy bármi baja lenne.
- Vigyázz magadra, és a gyerekekre is! De az, hogy ez már hónapok óta tart, nekem nagyon nem tetszik! Orvost kellene hívni!
- Cassisban már járt nálam az orvos. Azt mondta, hogy biztos megfáztam.
- Ha így is van, az nem tart ennyi ideig.
- Elmúlik, hidd el!
- Remélem.
- Ettél eleget? - nézett rá Therese.
- Igen. Nem is bírtam volna többet. Fáradt vagyok.
- Próbáld meg aludni!
- Ti csak menjetek, fejezzétek be a vacsorát! Én addig alszom egyet.
- Jó! Pihenj! De ha van valami baj, szólj!
- Szólok.

Therese és Francois becsukta a szobaajtót, és odakint leültek.

- Nem tetszik ez nekem! - szólt Francois. - Amikor nála jártam, többször is láttam őt fáradtnak, álmosnak. Akkor azt hittem, hogy a sok munkától. De lehet, hogy már akkor is beteg volt.
- Valószínűleg.
- Csak tudnám, hogy mi baja!
- Talán elmúlik!
- Én is remélem.

Az este elcsendesedett. Csak egy fogat hajtott el az utcában, a ház előtt, majd ismét csend lett. A ház ablakaiban hamarosan kihunytak a lámpa fényei, és a környék aludni tért.

Éjjel egy óra körül Francois halk nyögésekre és néha elhangzó jajgatásra ébredt. Kinyitotta a szemét, és rögtön rájött, hogy a hangok Lizzy felől jönnek. A lány csupa víz volt, és láthatóan nagyon rosszul érezte magát. Francois felállt az ágyról, és meggyújtotta a lámpát, majd leült Lizzy mellé, az ágy szélére.

- Lizzy, drágám! Mi baj van? - kérdezte.

A lány kinyitotta a szemét és felnézett a fiatalemberre.

- Francois! Fájnak a csontjaim! - mondta halkán.

- Még mindig forró vagy! - simította meg a lány homlokát Francois.

Elizabeth bágyadtan nézett föl a fiatalemberre.

- Szédülök, és melegem van. Mi ez? Mi bajom van?

- Bárcsak tudnám! Holnap elmegyek az orvoshoz, és idehívom.

Lizzy fáradt hangon szólalt meg.

- Remélem, meg tud gyógyítani! Nem akarom, hogy a babának valami baja legyen miattam!

- Megoldjuk, drágám!

- Az jó lesz.

Eközben nyílt az ajtó, és belépett Therese is.

- Mi történt? - kérdezte.

- Lizzy megint rosszul van.

- Te jó ég! Ilyen sokáig tart ez a betegség? - ült le az egyik székre Therese. - Mióta érzed ezt?

- Már hónapok óta tart, de eddig még csak enyhe tünetek voltak. Mostanában kezdtek erősödni.

- Próbálj pihenni!

- Nem tudok - felelte a lány, majd hirtelen a szájához kapott.

- Mi az? - kérdezte Francois.

Lizzy elvette a kezét, ami véres volt.

- Már megint vérzel?

- Igen. Az ínyem vérzik. Szerencsére nem nagyon.

- Ez nem tetszik. Valamit tennünk kell!

- Majd csak elmúlik!

Francois gondterhelten felsóhajtott. Elizabeth látta ezt, és rámosolygott.

- Ne aggódj miattam, Francois! Semmiség az egész. Nehogy az aggódással magadat is megbetegítsd!

Francois nem felelt, csak bólintott.

- Hozzak neked valamit? - hallatszott Therese hangja.

- Egy kis gyümölcsöt.

- Jó! Mindjárt hozom.

Therese alakja eltűnt az ajtó mögött.

- Nem vagy éhes? - nézett Lizzy-re Francois.

- Most nem.

- Szomjas?

- Az sem. A gyümölcs elég lesz.

Francois elhallgatott. Nem szólt, hosszú percekig. Elizabeth érezte a hallgatás mögötti aggodást.

- Ne aggódj, Francois! Hamarosan meggyógyulok.

- Ajánlom is, hogy meggyógyulj!

- Igenis, uram! Megértettem! - mosolygott a fiatalemberre Lizzy.

Francois nem szólt, csak megsimogatta a lányt. Egy ideig csend volt, aztán megjelent Therese.

- Hoztam narancsot! - mosolygott a nővére. - Jó lesz?

- Jó! Nagyon szeretem a narancsot!

- Tudom, azért hoztam.

- Hagyok nektek is.

- Mi nem kérünk - felelte Francois. - Edd meg az egészet!

- Megehetem?

- Nyugodtan edd meg! - mosolygott Lizzy-re Therese.

Lizzy felült az ágyban. Therese mögé tette a párnát.

- Így ni! Támaszkodj neki! - mondta.

- Köszönöm! Így kényelmes lesz!

Lizzy enni kezdte a narancsot. A másik kettő ott ült az ágya mellett.

Bár az arcuk mosolygott, a szívük aggodott.

Másnap reggel Francois dolgozni ment, magára hagyva a két lányt. Lizzy még mindig gyenge volt, nem nagyon mert fölkelni az ágyból, mert a lába reszketett, és félt, hogy a szédüléstől elesik. Therese ott maradt vele, és ápolta. Ám az ennivaló elfogyott, és valakinek el kellett mennie vásárolni. Therese leült a nővére ágyának a szélére, és Lizzy-re mosolygott.

- Lizzy! El kell mennem, venni valami ennivalót. Itt hagyhatlak téged addig?

- Hát persze.

- Nem vagy rosszul?

- Most egy kicsit jobb, de nem sokat aludtam. Menj el nyugodtan! Megpróbálok egy kicsit aludni. Lehet, hogy elalszom, mire hazaérsz.

- Jól van. Pihenj! - állt fel Therese.

Elizabeth-re mosolygott, majd kilépett a szobából, és elindult. A házból kilépve elfordult a Saint-Michel templom irányába. Sietve ment végig a hosszú, keskeny utcán, hogy minél előbb végezzen.

Lizzy-nek sikerült elaludnia. Bár a végtagjai fájtak, az álomosság legyőzte. Mindenféle zagyvaságot álmodott, az álmoképek összevissza száguldoztak a fejében. Az álmoképek összevisszaságát egy váratlan kopogás szakította félbe.

Elizabeth kinyitotta a szemét. A kopogás ismét hallható volt, határozottan a lakás bejárata felől jött.

- Ki lehet az? - gondolta Lizzy. - Therese-nek és Francois-nak kulcsa van.

A lány nagy nehezen felkelt az ágyból, és lassan, szinte tyúklépésben indult el a nappali irányába. A feje fájt, és borzasztóan szédült.

- Jaj! - nyögte, és a kilincsbe kapaszkodott.

Amikor kitisztult a feje, továbblépkedett. Nagy nehezen elért a bejárati ajtóhoz, és kinyitotta.

- Jó reggelt, Elizabeth! - hangzott a jövevény hangja.

Thierry úr volt. Lizzy a csodálkozástól alig tudott megszólalni.

- Jó reggelt.

- Beenged?

- Hogyne! Tessék!

- Köszönöm!

A férfi a lányra nézett.

- Csak egyedül vagy itthon?

- Igen. Francois dolgozik, Therese pedig a piacra ment.

- Hogyhogy te még hálóingben vagy?

- Nem érzem jól magam.

- Beteg vagy?

- Igen. Már hosszú ideje.

- Mi bajod?

- Nem tudom. Fájnak a csontjaim, lázas vagyok, és szédülök. Néha vérzik az orrom is.

- Orvos volt nálad?

- Délután jön.

A férfi szenvtelen arccal nézett Lizzy-re, nem úgy tűnt, mintha érdekelné a lány állapota.

- Foglaljon helyet! - kínálta a lány hellyel a férfit. - Tudom, nem egy elit hely, de nekünk ez a kis lakás is megfelel.

Thierry úr leült.

- Betegen nem jó, hogy egyedül vagy itthon.

- Therese mindjárt jön.

A férfi elgondolkodott, majd megszólalt.

- Ha beteg vagy, akkor nem ártana melléd egy ápolónő.

- Lehet, hogy hamarosan meggyógyulok. Akkor pedig nem lesz szükség ápolóra.

- Talán nem, de ahogy most kinézel, szükségesnek tartanám.

- Igazán? - ült le a lány is.

- Igen.

- Nem egészen értem önt, uram. Már többször is egyértelművé tette, hogy ki nem állhat engem. Most hogyhogy idejött?

A férfi a lányra nézett.

- Mivel a fiamtól vagy terhes, azt gondoltam, megpróbálkozom megbarátkozni a gondolattal.

- Ez kedves.

A férfi megrázta a fejét.

- Nem miattad teszem, Lizzy. Csakis a fiam miatt. Ha ő téged akar, akkor akarjon. De azt most is fenntartom, hogy nem értek egyet ezzel az együttéléssel. Elvégre te házas nő létedre más férfitől estél teherbe.

- A házasságom Jacques halálával megszűnt. És ha attól fél, hogy az unokája zabigyerek lesz, akkor megnyugtathatom. Francois-val házasságot tervezünk.

- Ez a minimum, amit elvárhatok tőletek! - felelte a férfi.

A lány nem válaszolt, hangosan zihálni kezdett.

- Mi van veled? - nézett rá a férfi.

- Rosszul vagyok! - pihegett Lizzy. - Kérem, vigyen vissza a szobába!

Thierry úr felállt, és átkarolta a lányt. Bevitte a szobába, és lefektette.

- Feküdj le! - mondta neki.

- Köszönöm!

A férfi nem felelt. Lizzy sápadt arccal, fáradt tekintettel ránézett.

- Thierry úr! Miért nem tud máskor is ilyen kedves lenni? Nekem jólesne.

A férfi nem szólt. Elizabeth folytatta.

- Ha fontos önnek a fia boldogsága, akkor elfogadja ezt a kapcsolatot. Francois velem boldog, és én is vele. Fogadja ezt el!

A férfi felállt.

- Olyat kérsz, ami lehetetlen.

- Miért volna lehetetlen? Minden lehetséges, ha akarjuk. Thierry úr! Fogadjon el engem! Kérem!

A férfi felsóhajtott.

- Én már megállapodott ember vagyok. Nem fogok, és nem is tudok megváltozni senki kedvéért.

- Még az unokájával állapotos nő kedvéért sem?

Thierry úr hosszan hallgatott. Percek múlva szólalt meg ismét.

- Egy dolgot megtehetek. Ha szükségetek lesz egy ápolónőre, akkor felfogadhatok egyet. A bérét is én fizetném.

- Köszönöm!

A férfi nem tudta, hogy mit feleljen erre. Felállt, és a lányra nézett.

- Mennem kell! - mondta végül.

- Jó! Ne haragudjon, hogy nem kísérem ki!

- Te csak maradj! Kitalálok egyedül is.

- Viszontlátásra, Thierry úr!

- Viszlát, Elizabeth!

- Köszönöm, uram! - lehelte Lizzy.

Thierry úr nem felelt, szó nélkül távozott.

Körülbelül húsz perccel később Therese hazaért a piacról. Fellépkedett a lépcsőkön a lakás ajtajáig. Csörgött egy ideig a kulcsaival, majd kinyitotta a lakás ajtaját, és belépett.

- Hahó, Lizzy! Megjöttem! - kiáltotta el magát.

Semmi válasz.

- Fent vagy? - kiáltott újra, de Elizabeth most sem felelt.

- Biztos alszik! - gondolta, majd letette a vásárolt holmikat az asztalra.

Elindult Lizzy szobája felé, és benyitott. Ám odabent nem az a látvány fogadta, amire számított.

Elizabeth a földön feküdt, csukott szemmel.

- Lizzy! Mi van veled?! - kiáltott fel Therese, és odafutott.

Letérdelt a nővéréhez, aki nem reagált. Therese megsimogatta az arcát, érezte, hogy forró. A légzése nagyon gyenge volt, de élt.

- Jaj, Istenem! Mi bajod? Lizzy, felelj! - simogatta az arcát.

A lány azonban nem válaszolt.

- Vízet kell hoznom! - ugrott fel Therese, és kiszaladt a szobából.

Nemsokára egy vízzel teli edénnyel tért vissza, és egy kendővel.

Leguggolt Lizzy mellé, a rongyot a vízbe mártotta, és megtörölgette vele a lány arcát, homlokát.

- Csak tudnám, hogy mi bajod van! - mondogatta zihálva. - Jaj Istenem! Most mit csináljak?!

Therese körül feje tetejére állt a világ, ijedtében azt sem tudta, mit tegyen. Végül felugrott, kinyitotta az ablakot, és az utcára kikiabálva kért segítséget.

- Segítség! Segítsen valaki! Orvost! Segítség!

- Hívjam a doktor urat? - kérdezte egy középkorú nő. - Itt lakik a 70-es szám alatt.

- Megtenné nekem? A nővérem nagyon rosszul van! - kiabált zihálva Therese.

- Mindjárt jövök! - felelte a nő, és elsietett.

Therese visszaszaladt Lizzy-hez, aki még mindig eszméletlenül feküdt a földön. Therese a lány pocakjára tette a kezét.

- Remélem, a babának nincs baja! - sírt az ijedtségtől Therese.

Lizzy hasa felől érezhető rúgás bökte meg Therese tenyerét.

- Rúg a baba! Mozog! - sírt és nevetett is egyszerre Therese.

A lány tovább figyelte, hogy a baba mozog-e. Egy-két rúgás után azonban megállt. Therese tehetetlenül nézett Lizzy-re, amikor az ajtón kopogtak. Az orvos volt. A lány bevezette.

- Mi történt? - kérdezte.
 - Lizzy elég régóta beteg. Elmentem a piacra, s amikor hazaértem, már itt feküdt a földön.
 - Milyen tünetei vannak a nővérének?
 - Fáradtság, szédülés, láz, vérzések... nem is tudom... talán ennyi!
 - Jól van. Jöjjön, fektessük fel az ágyra!
- Therese odasietett, és az orvossal együtt felrakták Elizabeth-et az ágyra. Az orvos megvizsgálta a lányt, megfogta a csuklóját, majd a nyakához tapintva vizsgálta.
- Mi baja?
 - Sok minden lehet.
 - Például?
 - A láz, szédülés, gyengeség egyszerű megfázástól is lehet. De ez a vérzés... ez arra utal, hogy nem meghűlés.
 - Nem is köhög, a torka sem fáj - mondta Therese.
 - Csak ez a terhesség aggaszt! - felelte az orvos. - A magzat veszélybe kerülhet.
- A férfi a táskájában kotorászott, és egy üvegcset vett elő. Lecsavarta a kupakját, és Lizzy orra alá tartotta, de a lány nem reagált.
- Ez nem tetszik nekem! - felelte. - Nem reagál erre sem.
 - Doktor úr! Kérem, próbáljon csinálni valamit! - könyörgött Therese.
 - Ismét megpróbálom! Hátba felébred! - felelte a férfi, és az üveget ismét Lizzy orra alá tartotta.
- A lány erre végre megmozdult, és kinyitotta a szemét.
- Lizzy! De jó, hogy felébredtél! - kiáltott fel Therese.
 - Hol vagytok? - kérdezte halkán Elizabeth.
 - Itthon.
 - Cassisban?
 - Nem. Marseille-ben. Az új lakásunkban. Emlékszel?
 - Óh, igen. Csak olyan zavaros a fejem.
 - Mi történt? A földön feküdtél. Hova indultál?
 - WC-re kellett mennem. Ki is tudtam menni, de a visszafelé út már nagyon kimerítő volt.
 - Elájultál.
 - A hasamra estem?

- Nem tudom. Talán nem. Hanyatt feküdtél, amikor megtaláltalak.
Lizzy halványan elmosolyodott.

- Mozog a baba. Ez azt jelenti, hogy jól van.

- Érzed?

- Igen.

Az orvos a lányra nézett.

- Ön nagyon beteg, kisasszony. A gyengeség miatt könnyen elájulhat. Egyedül ne menjen sehová. Hagyok itt gyógycseppeket, ezeket reggel és este kell bevenni, egy kis folyadékba csöpögtetve.

- De mi bajom van, doktor úr.

- Nem tudnám pontosan megmondani. Sok minden lehet. Nem akarok felelőtlenül kijelenteni semmit. A napokban még majd kipróbálunk más gyógyszereket, és azoktól függ, hogy milyen kezelést folytatunk.

- De ugye, meggyógyulok!

- Azon leszek, kisasszony.

- Köszönöm!

A férfi indulni készült.

- Estefelé benézek - szólt.

- Köszönjük!

A férfi Therese-hez fordult.

- Ne hagyja egyedül a nővérét! Szüksége van magára.

- Értem.

- Nos, hát... Isten önökkel! - felelte a férfi, és távozott.

Therese még egy jó ideig bámulta az ajtót, amikor becsukódott az orvos mögött.

Este vacsora után Therese és Francois lefektette Lizzy-t. A lány szerencsére most hamar el tudott aludni, köszönhetően annak, hogy nem sokat aludt. Az érte aggódó két ember odakint, a nappaliban beszélgetett.

- Nem tetszik ez nekem! - sóhajtott fel Francois. - Ez már komoly.

- Attól tartok! - felelte Therese.

- Mit csináljunk?

Therese a fiatalemberre nézett.

- Lizzy azt mondta, hogy délelőtt járt itt Thierry úr.
- Az apám?
- Igen.
- És mit akart?
- Amikor látta, hogy Lizzy beteg, felajánlotta, hogy felfogad egy ápolónőt, és a bérét is fizetné.

Francois felsóhajtott.

- Ennek még örülnék is, ha nem tudnám, hogy mennyire nem szereti Lizzy-t. Vajon most miért lett hirtelen ilyen törődő?

- Lizzy azt mondta, hogy csak miattad, Francois.

- Miattam?

- Igen. Leszögezte, hogy csakis azért hajlandó eltérni a nővéremet, mert a te gyerekedet várja.

- S ezt az ápolónőt vajon komolyan gondolja?

- Elképzelhető. Bár neked kell erről döntened, de én azt gondolom, hogy fogadjuk el. Most talán elindul valami békülés!

- Lehetséges. De én nem igazán tudok hinni az apámnak. Sohasem lehet tudni, hogy mi jár a fejében.

- Próbáljuk meg! Hármunknak nem elég az a pénz, amit keresel, Francois. Én is vállalhatnék munkát, és akkor több pénzünk lenne. Így viszont nem tudnék vigyázni Lizzy-re.

- Ebben van valami - felelte Francois. - Csak nekem olyan nehéz egy idegenre bízni őt.

- Egy szakképzett ápolónő talán jobban el tudná látni őt, mint én! - gondolkodott hangosan Therese.

Francois legyintett.

- Mit bánom én, ki látja el, csak meggyógyuljon végre! Ott van a baba is, és neki sem jó ez az örökös betegeskedés. Most, hogy végre megtaláltuk egymást, a legszebb napjainkat ne rontsa már el ez az állandó betegeskedés!

- Fogadjuk el apád segítségét!

Francois bólintott.

- Igen. Ez lesz a legjobb. Holnap elmegyek apámékhoz. Bármennyire is nehezemre esik, de Lizzy miatt meg kell tennem.

Therese nem felelt, aggódó pillantásokat vetett a csukott szobaajtóra.

Másnap délelőtt Francois a birtok felé sétált. A part mellett, a sziklák közt kanyargó keskeny útról már jól lehetett látni a birtok kerítését, és a házat. A fiatalember nehéz szívvel közelítette meg a házat, egy ideje szorongással töltötte el, ha a közelében tartózkodott. Most azonban rá kellett vennie magát, hogy meglátogassa a szüleit. Lizzy állapota szükségessé tette.

Megérkezett a főkapuhoz. Sóhajtott egy nagyot, és belépett az udvarba. Végiglépkedett a kikövezett járdán, és benyitott a házba.

Odabent csend volt, senkit nem lehetett látni. Végül feltűnt az egyik konyhás lány, és meglátta Francois-t.

- Fiatalúr! Ön itt van?

- Igen. Csak rövid időre ugrottam be. A szüleim itthon vannak?

- Igen. Szóljak nekik?

- Legyen szíves!

- Igenis, fiatalúr! - felelte a lány, és felszaladt az emeletre.

Odafentől beszélgetés hangjai hallatszottak le, majd hamarosan feltűnt Angelique asszony, és Thierry úr.

- Francois! De jó, hogy jöttél! - ölelte meg a fiát a nő.

- Nem maradok sokáig, mama! Az apámmal akarok beszélni!

- Itt vagyok - lépett előre a férfi.

- Üljetek le! Úgy jobban tudtok beszélni! - mondta Angelique asszony.

A két férfi leült. A nő állt egy ideig, majd ő is leült közékük.

Francois beszélni kezdett.

- Mindketten biztosan tudják, hogy Lizzy beteg. Bár nem vagyok orvos, de úgy érzem, súlyos a helyzet. Sokszor elájul, lázas, fájdalmai vannak, vérzik...

- Tudjuk! - felelte a nő. - Miben segíthetünk?

Francois az apjára nézett.

- Talán lehet, hogy ez a betegség kell ahhoz, hogy szóba álljunk egymással! Ön, édesapám, tegnap egy ajánlatot tett Lizzy-nek.

- Igen.

- Mivel ő nekem mindennél fontosabb, úgy döntöttünk, hogy megköszönjük önnek a felajánlást, és szeretnénk igénybe venni.

- Valóban?

- Igen. Útban van a gyerek, Lizzy beteg. Ez túl sok így egyszerre! Therese-nek és nekem is. Dolgoznom kell, hogy legyen elég pénzünk, s így nem lehetek mindig mellette. Therese pedig nem bírja egyedül.

Angelique asszony a fiára nézett.

- Tudod, kisfiam, hogy én is elmennék szívesen, de félek, hogy nem csinálnám jól.

- Tudom, mama! Lehet, hogy egy szakképzett ápolónő sokat javíthatna Lizzy közérzetén.

- Valószínűleg. És az orvos mit mondott?

Francois felsóhajtott.

- Nem igazán tudja, mi lehet a baj. Azt mondja, hogy ilyen tünetei sokféle betegségnek vannak.

- Ezzel nem lettünk okosabbak! - sóhajtott fel a nő.

Francois az apjára emelte a tekintetét.

- Áll még az ajánlata, apám?

- Igen - felelte a férfi.

- Köszönöm! Ha így van, akkor elfogadjuk. Lizzy-nek rendbe kell jönnie! S ha felgyógyul, akkor mi ketten talán ki is békülhetünk.

- És ha nem gyógyul meg?

- Akkor... nem is tudom, hogy mi lesz.

Thierry úr felsóhajtott.

- Rendben! Még ma délután elmegy hozzátok.

- Köszönjük! - felelte Francois. - Bocsássanak meg, de nekem most mennem kell! Therese egyedül van otthon Lizzy-vel, szükségük lehet rám.

A fiatalember sarkon fordult, és kilépett az udvarra. A nagy faajtó némán csukódott be utána.

VÉGE A HATODIK RÉSZNEK

HETEDIK RÉSZ

A következő hét elején egy harminc év körüli nő jelentkezett Francois-éknál. A fiatalember nyitotta ki neki az ajtót.

- Jó napot kívánok! - köszönt a nő. - Julie nővér vagyok. Engem küldtek a beteg hölgyhöz.

- Üdvözlöm! Fáradjon be! - invitálta be a nőt Francois.

- Köszönöm!

Therese épp ekkor jött ki a szobából.

- Megjött az ápoló nővér! - szólalt meg Francois.

- Isten hozta! Örülök, hogy eljött! - nézett a nőre Therese.

- Jó napot kívánok! - hangzott a felelet.

- Megkapta a tájékoztatást? - nézett a nőre Francois.

- Igen. Hol találom a beteget? - kérdezte a nő.

- Jöjjön! - mutatta az utat Therese. - Itt van bent.

Mindhárman bementek a szobába. Lizzy az ágyon feküdt, és aludt.

- Csak halkan, fel ne ébresszük! - suttogott Therese.

- Végre, legalább tud aludni! - sóhajtott fel Francois.

- Most már majdnem öt órája alszik! - felelte a lány.

- Az nem baj! Hadd aludjon!

Lizzy azonban kinyitotta a szemét.

- Már ébren vagyok - mondta.

- Hogy érzed magad? - ült le az ágya szélére Francois.

- Ugyanúgy. De ez is valami. Legalább nem vagyok rosszabbul.

- Bemutatom neked Julie nővért!

A nő Lizzy-re mosolygott.

- Én fogom ápolni önt, ha szüksége van rám.

- Köszönöm. Most jól vagyok.

- Ellátták ön utasításokkal? - kérdezte az ápolónőt Francois.

- Igen. Megkaptam a gyógyszereket is, amiket be kell adnom neki.

- Jól van. Kérem, nagyon figyeljen rá! A közérzete állandóan hullámszik. Van, amikor egészen jól érzi magát, máskor meg nagyon rosszul van.

- Itt leszek, és figyelek.

- Helyes!

Therese a többiekre nézett.

- Tálalhatom az ebédet? - kérdezte.

- Én kezdek éhes lenni! - felelte Francois. - Lizzy?

- Most én is tudnék enni.

- Remek! Csak így fogsz megerősödni.

Lizzy halványan elmosolyodott.

- Szeretnék veletek kiülni az asztalhoz! Olyan rossz itt bent egyedül enni, miközben ti odakint vagytok.

- Kibírod?

- Most talán igen.

- Jó! Gyere, segíték!

Elizabeth lassan felemelkedett a párnáról, de egy pillanatra megállt.

- Jaj! - mondta halkán.

- Mi baj? Fáj valamid?

- Nem, csak megszédültem. Mindjárt jobb lesz.

- Jó. Várunk.

Lizzy rövidesen felemelte a fejét.

- Most már jó.

Lassan leengedte a lábait a padlóra, és kissé reszketve felállt.

- Huh! Tisztára elment az erőm! - szólt.

- Kapaszkodj belém! Segíték.

- Jó.

Lizzy belekarolt Francois-ba, és elindultak.

- Csak lassan, óvatosan! - mondta a fiatalember.

- Fog menni.

- Jól van! Gyere!

Lizzy Francois-ba kapaszkodva elindult.

- Jaj! Tisztára úgy érzem magam, mint egy százéves öregasszony.

- Attól még nagyon messze vagy, drágám. Nem sietünk. Szólj, ha álljunk meg!

- Á, nem kell. Ezt a tíz métert csak meg tudom tenni.

- Ennek örülök! Csak aztán semmi hősiködés! Alig tudsz járni!

- Nem baj! A gyerekek is így kezdik.

- Az igaz. Vigyázz, küszöb!

- Látom.

- Úgy, ni!

Lizzy elmosolyodott.

- De finom illat van! - jegyezte meg. - Ki főzött?
- Én! - felelte a húga. - Remélem, az íze is ilyen jó lesz!
- Biztosan.

Francois és Lizzy elértek az asztalhoz. A lány leült, és ismét elmosolyodott.

- De jó itt ülni! Már egy hete csak odabent fekszem a szobában. Itt sokkal jobb!

- Ugye? Ez azt jelenti, hogy már sokkal jobban vagy!
- Remélem!

Francois az ápolónőre nézett.

- Velünk tart? - kérdezte.
- Ha nem zavarok...
- Dehogyan zavar! Jöjjön, egyen velünk!
- Köszönöm!

A társaságot ezúttal Therese szolgálta ki, majd ő is leült közéjük. Az ebéd jó hangulatban telt el. Senki sem találhatott benne semmi kivetnivalót.

Ugyanebben az időben a Grasset birtokon is ebédeltek. Az asztalnál csak Angelique asszony ült, és a férje. Egy ideig nagy csend volt közöttük, majd egy idő után a nő megszólalt.

- Tényleg küldetett Francois-ékhoz egy nővért? - nézett a férjére.
- Igen. A katolikus egyház foglalkozik ilyenekkel.
- Nem tudom, hogy miért tette, Thierry, de örülök, hogy így döntött.
- Valóban?
- Igen. Azok után, ami ebben a családban történt, szép dolog.

A férfi a nőre nézett.

- Ez a gesztust ne értse félre, Angelique!
- Miért?
- Azt a véleményemet most is fenntartom, hogy Francois és Elizabeth nem jó páros! Soha életemben nem tudnám elfogadni sem Lizzy-t, sem pedig a gyereket! Még akkor sem, ha az unokám!
- Ez lehetetlen!

- Miért volna lehetetlen? Nem akarom, hogy a fiamnak köze legyen ahhoz a családhoz!

- Már nincs mit tenni, Thierry! Lizzy Francois gyerekét várja.

- Az lehet, de hogy azt a gyereket én nem fogom az unokámnak tekinteni, az biztos.

- Hogy lehet ilyen érzéketlen?

- Ön ismeri az indokaimat, Angelique.

- De akkor is! Egy baba az örömteli dolog! Unokánk születik!

- Ha Elizabeth egyáltalán megéri a szülést.

- Hogy mondhat ilyet?

- Egyszerűen. Nézzük csak objektíven a tényeket! Elizabeth nagyon beteg. Láttam a saját szememmel. Ilyen betegen egy babát kihordani szinte lehetetlen. Nem is beszélve arról, hogy a lány is felgyógyul-e egyáltalán!

- Miért ne gyógyulna?

- Ha hónapok óta nem tudott kikeveredni ebből a betegségből, miért pont most történne ez meg?

- Tudja, hogy könnyörtelenek a szavai?

- Az lehet. De igazak!

- Bízunk Istenben, hogy meggyógyítja Lizzy-t.

Thierry úr legyintett.

- Én már régen nem hiszek az Istenben.

- Hogy mondhat ilyet?

A férfi a nőre nézett.

- Hol volt az Úr, amikor meg kellett volna mentenie a testvérem életét?! Mondja! Az Úr odafönt hogy várhatja el tőlem azt, hogy feltétel nélkül higgyek benne, ha közben ő mindent megtesz, hogy meggyőzzön engem az ellenkezőjéről?

- Nem szabad így beszélni!

A férfi elhallgatott. Egy ideig a nő sem beszélt, majd ismét megszólalt.

- Engem nem érdekel, hogy ön mit hisz, vagy mit dönt, de én azt akarom, hogy Francois és Lizzy boldog legyen. És mindent meg fogok tenni annak érdekében, hogy ez így is legyen.

- Azt csinál, amit akar, Angelique, de én már döntöttem. Nem akarom ezt az egészet.

- Akkor miért küldetett hozzájuk ápolónőt?
- Csak Francois miatt. Tudnia kell, hogy ő fontos nekem!
- Ha valóban olyan fontos lenne önnek, akkor elfogadná Lizzy-t is, és a gyereket is.
- Még ha meg is akarnám tenni, már késő lenne.
- Miért?
- Angelique! Én sem vagyok vak. Odaküldtem az ápolónőt, de meggyőződése, hogy hiábavaló.
- De miért?
- Nem akartam azt mondani Francois-nak, hogy ne higgyen Elizabeth felépülésében.
- Őt csak ez élteti! És Lizzyt is.
- Nem tehetnek semmit. Angelique! Az én anyám is ilyen betegségben halt meg. Hosszú szenvedés után.
- Te jó ég!

A férfi folytatta.

- Ha Elizabeth-nek szerencséje van, talán elkerüli a nagy fájdalmakat. De ez korántsem biztos.
 - Miféle betegség ez?
 - Nem tudom. Egyes doktorok azt feltételezik, hogy a betegnek rossz a vére.
 - Van ilyen?
 - Ezek szerint. Tudom, hogy kegyetlenség, de talán jobb lenne Elizabeth-nek, ha elmenne, mielőtt még nagy fájdalmai lennének.
- A nő mélyen hallgatott. Gondolatai ide-oda jártak.
- Erről ne beszéljen Francois-nak! - szólalt meg végül. - Bízzuk az Úrra, hogyan dönt Lizzy-ról! Ha látja, hogy Francois mennyire szereti őt, akkor segít rajta.
- A házigazda nem tudott mit mondani. Mélyen a gondolataiba merült. Ez a csend éket vert a két ember közé.

Éjszaka volt. Francois egy ideje szinte ébren aludt. Állandóan Lizzy szuszogását hallgatta, a lányt figyelte, nincs-e valami komolyabb baja. Elizabeth egyelőre nyugodtan aludt, de hajnal kettő felé ismét

nyögdécselni kezdett. A nyögdécselés egyre hangosabb lett, majd a lány teste megrándult, és oldalra fordulva hányni kezdett.

- Lizzy! Te jó ég! - ugrott fel Francois.

Elizabeth szája széle reszketett, keze elfehéredett, és ismét hányt.

- Jaj, jaj! - nyögte. - Jaj, Istenem!

Francois odaugrott hozzá, és megtartotta a fejét.

- Jaj, meghalok! - jajgatott Lizzy.

- Mindjárt vége, drágám! - felelte Francois.

- Rosszul vagyok! - nyögte Lizzy.

- Therese! Gyere! - kiáltott fel a fiatalember.

Nemsokára nyílt az ajtó, és belépett Therese.

- Istenem! Már megint rosszul van?!

- Igen. Gyere, segíts!

- Mit csináljak?

- Figyelj arra, hogy a hasa meg ne ütődjön! Tartsd meg!

- Jó! - sietett oda Therese, és megpróbálták az oldalán fekvő Lizzy-t megtartani, aki továbbra is az ágy mellé, a padlóra hányt.

- Jaj! De rossz! - jajgatott Lizzy.

- Mindjárt vége! Csak tarts ki!

Lizzy-t kiverte a veríték, szája széle reszketett, és hangosan zihált.

- H! H! H! H! H! H! - hallatszott a kísérteties pihegés a szobában.

- Jobban vagy? - kérdezte Therese.

- Nem is tudom...

- Fáj valamid?

- Igen... a gyomrom... és a csontjaim is.

- Istenem, csak múlna már el ez a fránya betegség! - hallatszott Francois hangja.

- Mindjárt jobban leszek... H! H! H! Jaaaj!!

Ismét kezdődött előről az egész. A másik két ember már azt sem tudta, hogy mit csináljon. Lizzy kiadta magából, amit lehetett, aztán amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen el is tűnt az egész.

- Óh! H! H! H! H! - zihált Lizzy.

- Hozok vizes ruhát! - szaladt ki a szobából Therese.

Lizzy elgyötört arccal nézett fel Francois-ra.

- Francois! Miért vagyok én ilyen sokáig beteg?

- Bárcsak tudnám, szerelmem!

- Ez olyan rossz! Időnként halálfélelmeim vannak! Félek, hogy elmegy a baba!

- Ne gondold rosszra, drágám! Egyszer vége lesz ennek, és akkor majd egy jót fogunk nevetni az egészen.

- Remélem, igazad lesz! - lehelte reszketeg hangon Lizzy.

Közben Therese vissza is tért. Megvizezte a ruhát, és megtörölte Lizzy szája szélét.

- Jobban vagy? - kérdezte tőle.

- Azt hiszem.

- Jól van. Mindjárt felmosok.

Lizzy még mindig hangosan lihegett.

- Teljesen kimerít ez az egész. Nem tudom, mikor lesz vége! - sóhajtott csüggedten.

Therese hamarosan végzett, és kiment. Amikor visszajött, Lizzy felsóhajtott.

- Sajnálom, hogy felébresztettelek titeket! - mondta halkan.

- Ugyan már! Semmi baj! Nem tehetsz róla! - simogatta meg a lányt Francois.

- Csak teher vagyok nektek.

- Szó sincs róla! - karolta át a nővérét Therese. - Ha baj van, csak szólj!

- Köszönöm.

- Ne köszönj semmit! Szeretünk, és azon vagyunk, hogy meggyógyulj.

- Ha meggyógyulok.

- Persze, hogy meggyógyulsz!

Francois az ágy melletti kis asztalkára nézett.

- Este bevetted a gyógyszereidet?

- Igen. Az a három kis üveg, ott, az asztalon.

- Három? Pár napja még csak kettő volt.

- Igen, de az ápolónő hozta a harmadik üveget, a doktor írta fel.

- Akkor jó.

Lizzy a lábát dörzsölgette.

- Fáj? - kérdezte Francois.

- Igen.

- A rossz lábad?

Lizzy felsóhajtott.

- Mind a kettő, de a rossz lábam sokkal erősebben.

- Te szegény! Megmasszírozzam?

- Igen, köszönöm!

Lizzy hanyattfeküdt, Francois pedig az ölébe vette a lábát, és masszírozni kezdte.

- De jó! - sóhajtott a lány. - Végre, valami kellemeset is érezhetek!

- Ezt minden nap megcsinálhatom neked, ha jólesik.

- Köszönöm! De a csontjaimat nem tudod megmasszírozni. Azok fájnak leginkább.

- Ha akkora hatalmam lenne, hogy megszüntessem a fájdalmat, megtenném.

Lizzy elgondolkodott. Hosszas hallgatás után megszólalt.

- Úgy szeretnék kimenni az utcára! Csak fekszem, itt, az ágyban.

Therese a nővére nézett.

- Ha egy kicsit jobban leszel, és megerősödsz, kimegyünk a tengerpartra.

- Az jó lesz. Mindig is szerettem a parton sétálni.

- Kisétálunk, és nézzük a végtelen tengert! - mosolygott Therese.

Lizzy elmosolyodott.

- Igen. Kiülhetünk a dombra is. Onnan jól be lehet látni mindent. A távoli horizontot, a sirályokat, a hajókat. Messziről jönnek, és messzire mennek.

Francois a lányra mosolygott.

- Egyszer majd elutazunk valahová. Valami egzotikus helyre.

- Az nagyon jó lesz.

- Hajóra szállunk, és elmegyünk a végtelenbe.

Lizzy nem válaszolt, csak arcán halvány mosollyal nézett ki az ablakon, ahol az éjszaka sötétje miatt nem lehetett látni semmit, de Lizzy képzelete a távoli tájakat látta benne.

A következő nap lassan, vontatottan telt. Lizzy egyfolytában csak aludt, de legalább nem volt rosszul. Így Therese is tudott egy kicsit pihenni. Ám délutánra megváltozott a helyzet. Therese a konyhában

főzött, míg az ápolónő odabent Lizzy-t ápolta. Therese épp az ételt kavargatta, amikor a szobából kiáltás hallatszott.

- Jaj! Rosszul vagyok! Jaj! - hallatszott Elizabeth hangja.

Therese azonnal szaladt is be a szobába.

- Mi történt? - kérdezte.

Az ápolónő letette a kezében lévő üvegcsét az asztalra, és ijedten nézett Therese-re.

- Nem tudom! Adtam neki egy kis ennivalót, majd beadtam neki a gyógyszereket, és utána lett rosszul.

- Therese! Segíts! - jajgatott Lizzy. - Ez borzasztó!

És ismét csak hányt.

- Jaj, jaj!

- Itt vagyok, Lizzy!

- Jaj, Istenem! Mikor lesz már vége ennek!

Lizzy rosszulléte egy pillanatra sem múlt el. Therese pillantása a kis asztalkára tévedt.

- Melyik gyógyszerből adott be neki?

- Ebből, a legkisebb üvegből.

- Ezt a gyógyszert hozta magával?

- Igen. Csak ideadták, hogy adjam be a hölgynek.

- Gondolhattam volna! - mérgelődött Therese. - Ne álljon ott! Segítsen!

Lizzy hangosan zihált.

- H! H! H! H! H! H! H! Jaj!

- Mindjárt vége, Lizzy! Csak tarts ki! - mondta Therese, és tehetetlenül nézte, ahogy a nővére szenved.

Nem tudta, mit kellene tennie. De Lizzy nagyon rosszul volt.

- Segíts, Therese! Elájulok... Jaj...! H! H! H! H! H!

Therese kétségbeesetten kereste a választ arra, hogy mit tegyen.

Lizzy jajgatása elhalkult, és a lány elhallgatott.

- Lizzy! Mi bajod van? Hallasz engem? Felelj! - kiabálta ijedten Therese.

De Lizzy nem válaszolt.

- Istenem! Meghalt?! - jajveszékelt.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és Francois lépett be rajta. Ahogy meglátta Lizzy-t, azonnal odasietett hozzá. Megfogta a csuklóját, és közel hajolva figyelte a légzését.

- Meghalt?! Francois! Mi van vele?

A fiatalember a fejét rázta.

- Ne ijedj meg! Nem halt meg. Csak elájult.

- Hála Istennek! - sóhajtott fel Therese, majd az ápolónőre kiabált. - Ez a nő az oka mindennek! Beadott neki valami szert, attól lett rosszul. Ebből a lötyyből tegnap is kapott Lizzy! Tegnap is ettől lehetett rosszul!

Francois a nőre nézett.

- Mit adott be neki?

Az ápolónő ijedten tekintett vissza rá.

- Én... én csak azt adtam be neki, amit adtak.

- Ez volt az? - emelte fel a legkisebb üvegcsét Francois.

- Igen, ez.

A fiatalember felvette az üveget, hogy megnézzze, mi van benne. Eközben Therese vizes ruhával törölgette Lizzy arcát, s így a lány hamarosan magához tért.

- Lizzy! De jó, hogy magadhoz tértél! - ölelgette a nővérét Therese.

Elizabeth nem felelt. Elgyötört tekintettel bámulta a plafont. A húga mellette ült, és a kezét simogatta.

Francois közben lecsavarta az üveg kupakját, és beleszagolt. Rögtön megcsapta az orrát valami kellemetlen szag.

- Ez biztos, hogy nem gyógyszer! - szólalt meg. - Valami mérgező folyadéknak tűnik.

- Gondolod? - nézett rá Therese.

- Igen! - felelte Francois, majd ismét az ápolónőre nézett.

- Honnan van ez a szer?

- Adták.

- Adták? De kik? És mikor?

- A rendházban szoltak, hogy ápolónőként ide küldenek. Jött egy férfi, és ideadta ezt az üveget, hogy minden nap adjak be neki ebből a szerből.

- Egy férfi?

- Igen.

- Hogy nézett ki az az ember?
- Nem is tudom...
- Szedje össze a gondolatait! Hogy nézett ki?
- Hát... olyan negyvenes férfi volt, kicsit vörösés hajjal.
- Látta már korábban is?
- Nem. Akkor először. Azt mondta nekem, hogy Elizabeth asszony orvosa, és ezt a gyógyszert küldi.

Therese felsóhajtott.

- Az a férfi biztos nem Lizzy orvosa volt. Charpentier doktor öreg, és ősz hajú. Ő járt eddig ide.

Francois idegesen járkált ide-oda a szobában.

- Azt hiszem, el kell látogatnom apámékhoz! - morogta indulatosan.
- Francois! Csak nem gondolod, hogy...? - nézett rá Therese.
- Fogalmam sincs! Ki másnak lenne oka erre a mocsokságra? Elvégre az apám küldette ide! Más ember nem jöhet szóba! Lizzy-t itt nem is ismerik!
- Akkor sem biztos, hogy ő volt! - érvelt Therese. - Akármilyen nehéz ember, én ezt nem tudom elképzelni Thierry úrról.
- És el tudom képzelni.

A beszélgetést Lizzy gyenge hangja szakította meg.

- Francois. Ne menj oda! - kérlete. - Ne vessz össze az apáddal! Elég már a sok veszekedésből! Nem akarok már ilyen dolgokat látni, hallani. Csak azt szeretném, ha végre nyugalmam lenne. Ha jól lennék, ha jól aludnék, ha nem fájna semmim.
- Bocsáss meg, drágám! - simogatta meg Lizzy kezét Francois. - Nem akartalak felzaklatni.
- Semmi baj, Francois... csak... legyenek egy kicsit jobban végre! - pihegett a lány.

Therese felállt.

- Én elmegyek Charpentier doktorhoz! Mindjárt jövök!
- Jó.

Az ápolónő ijedt arccal nézett Francois-ra.

- Én... én igazán nem tudtam, hogy mi van abban az üvegben!
- Valóban? Ne nézzon hülyének, hölgyem! Ön ápolónő! Tudnia kellett volna, hogy ez a szer mérgező! Ahogy kinyitjuk az üveget,

már is érződik a szaga. Keserűmandula szaga van. Ugye, tudja, hogy az milyen méreg?

- Igen. Cián.

- Na ugye! Okos nő maga. Ezt akkor is tudta, amikor Lizzy vizébe öntötte.

- Nem, nem tudtam. Nem néztem meg, csak beleöntöttem.

- És ezt higgyem is el?

- De hát ez az igazság!

- Ön akkor is részese egy bűnténynek, még ha nem is tudott róla, mit is ad be!

- Sajnálom! Tényleg nem tudtam!

- Szerencséje, hogy Lizzy nem halt bele!

Ekkor nyílt az ajtó. Therese volt az az orvossal, és két hatásági személlyel.

- Jó napot kívánok! - köszöntek.

- Jó napot!

- Úgy hallottuk, hogy itt bűntény gyanúja merült fel.

- Igen. Ez az ápolónő megpróbálta megmérgezni a menyasszonyomat.

- Bizonyíték van?

- Igen, ez a kis üveg, amiben állítólag gyógyszer van. De én úgy gondolom, hogy cián.

- Engedelmeivel, megnézném! - lépett közelebb az orvos.

- Tessék!

A doktor megszagolta az üveget, és már is bólintott.

- Igen, ez méreg.

- Biztos benne?

- Igen. Ciánvegyület. Szerencsére csak kis adagot használtak föl belőle.

- Ezt hajlandó megerősíteni eskü alatt is?

- Természetesen.

- És ez a másik kettő? - emelte föl a többi gyógyszer fioláját Francois.

Az orvos ezeket is megvizsgálta.

- Ezek rendben vannak. Nyugodtan szedheti őket. De most még nem! Várjunk vele! Egyébként... hányt is a hölgy?

- Igen. Elég sokat.

- Jól van! Ha szerencséje van, nem sok került a szervezetébe. Folyadékot azonban itassanak vele, ki ne száradjon! Bármit ehetsz, de csak fokozatosan.

- Értem.

Az egyik rendőr az ápolónőre nézett.

- Hölgyem, velünk kell jönnie!

- De én... nem csináltam semmit! Nem tudtam, hogy mit adok be neki! Nekem ezt a szert csak ideadták, hogy adjam be a hölgynek. Azt mondták, hogy gyógyszer.

- Jól van! Erről majd odabent, a rendőrségen beszélgetünk. Jöjjön! Grasset úr, Merson kisasszony! Holnap délelőtt jöjjenek be önök is! Fel kell vennünk a vallomásukat.

- Jól van. Hányra menjünk?

- Minél előbb. Reggel nyolcra, ha tudnak.

- Rendben, ott leszünk! Minden jót!

- Viszlát!

A rendőrök elvitték az ápolónőt. Az orvos még maradt egy ideig, ellátta Lizzy-t, majd ő is távozott. A három ember magára maradt. Elizabeth-et ismét elnyomta az álom. Csöndesen aludt.

- Szegénykém! Túl sok ez neki! - sóhajtott fel Francois.

Therese bólintott.

- Túl sok. És nekünk is az lesz.

- Akkor is mellette kell állnunk.

- Igen. Talán meggyógyul!

- Talán!

Ez volt a végszó. A két fiatal állt még egy ideig, Lizzy-t nézve, végül Therese átment a szobájába. Francois pedig leült a fotelbe, és úgy nézte az egyre halványuló, szőke lánykát, akinek az arcán még álmában is tükröződött a fájdalom.

Reggel volt. Amikor a két lány felkelt, Francois nem volt otthon. Lizzy nem ébredt föl, amikor a fiatalember elment, s így meglepetten nézte Francois hült helyét. A lány lassan felült az ágyban. Kicsit

szédült, de aránylag jól érezte magát. Ekkor nyílt a szoba ajtaja. Therese lépett be.

- Jó reggelt, Lizzy! - mosolygott rá.

- Jó reggelt!

- Látom, egész jól vagy.

- Igen. Éhes vagyok.

- Ó, ez már jó jel! Mindjárt hozom a reggelit!

- Várj! Ne hozd! Megpróbálok kimenni. Segítesz?

- Hát persze! Gyere! - lépett oda Elizabeth ágy mellé Therese, és segített Lizzy-nek leszállni.

- Így ni! Tudsz jönni?

- Tudok, de azért fogj meg! Kicsit szédülök.

- Jó! Gyere!

A két lány elindult kifelé.

- Francois hová ment? - kérdezte Lizzy.

- Azt mondta, mindjárt jön, és elment.

- Hová indult?

- Nem tudom, nem mondta.

- Remélem, nem az apjáékhoz!

- Ki tudja! Lehet, hogy a helyében én is odamennék.

- Akkor sem kellene összevesznie vele!

- Ennél jobban már úgysem veszhet vele össze, mint ahogy most állunk.

- Az igaz.

Lizzy és Therese leült az asztalhoz, hogy megreggelizzenek.

- Nem várjuk meg Francois-t? - kérdezte Lizzy.

- Várhatunk, de ki tudja, hová ment, és mikor jön vissza.

- Akkor kezdjük! Végre tudok enni!

- Egyél is! Csak így fogsz megerősödni.

- Remélem!

Ahogy a két lány enni kezdett, nyílt a lakás ajtaja, és belépett Francois.

- Szervusztok! Jó étvágyat!

- Köszönjük! Merre jártál?

- Hoztam egy kis ajándékot Lizzy-nek.

- Nekem?

- Igen. Most nem tudom megmutatni, odakint van.
 - Mi az? - kíváncsiskodott Lizzy.
 - Majd meglátod! Tegnap azt mondtad, szeretnél egy kicsit kimozdulni, nem csak itt bent feküdni.
 - Jó lenne!
 - Ma megteheted!
 - Igazán?
 - Igen.
 - De hogyan? Tíz lépést is alig tudok megtenni.
 - Nem kell neked járni!
 - Talán az öledben viszel?
 - Azt is vállalnám, de most nem lesz rá szükség. Hoztam egy kerekesszéket. Te csak beleülsz, én pedig oda tollak, ahová szeretnéd. Ráadásul nem kell a járással fáradnod.
 - Ez jó! - mosolygott Lizzy. - Szeretnék egy kis friss levegőt szívni!
 - Sajnos az első kirándulásunk a rendőrségre vezet! A tegnapi eset miatt be kell mennünk, hogy felvegyék a vallomásunkat.
 - Nekem is vallomást kell tennem? - kérdezte Elizabeth.
 - Nem tudom. Talán.
 - Messze van a rendőrség?
 - Két utcányira. Nincs messze. De utána muszáj elmennem apámékhoz!
 - Feltétlenül szükséges?
 - Úgy érzem, hogy tisztába kell tennem a dolgokat.
 - Csak nehogy valami nagy baj legyen az egészből!
 - Igyekszem higgadt maradni, de nem biztos, hogy menni fog.
- Therese felsóhajtott.
- Thierry úrhoz nekem is lesz egy-két szavam.
 - Ne tegyétek! Nincs rá semmi bizonyíték, hogy ő küldtette a mérget.
 - De csak neki volt indítéka! Egy vadidegen, csak úgy passzióból, nem küldözget ilyeneket neked. Ráadásul az a férfi, aki az ápolónőnek adta a szert, tudta, hogy a nő ide jön, és azt is, hogy beteg vagy. Egy idegen ezt nem tudhatta meg. Másrészt mi oka lett volna rá, hogy ilyesmit tegyen?
 - Ez igaz.

- Úgyhogy elmegyünk a farmra. Remélem, nem zavar, hogy kint az utcán így tollak?

Lizzy elmosolyodott.

- Nem zavar. Örülök, hogy kimozdulhatok.

- Utána kimehetünk a tengerpartra is.

- Az jó lesz!

- Akkor ezt megbeszéltük!

A három fiatal megreggelizett, s miután végeztek, Lizzy-t beleültették a kerekesszékebe, és elindultak.

Az egész kihallgatás nem tartott fél óránál tovább. Ahhoz képest, hogy milyen súlyú volt az ügy, szokatlanul hamar vége lett. Lizzy, Therese és Francois hamar elmehetett. Erről beszélgettek, amikor a birtok felé sétáltak. Lizzy a kerekesszékekben ült, Francois tolt. Therese pedig mellettük lépkedett.

- Nem értem én ezt az egészet! - csóválta meg a fejét a lány. - A kihallgatás után azt a nőt elengedték.

- El kellett engedniük. Elmondta, mi történt, egyértelmű, hogy nem ő a ludas ebben a dologban.

- A rendőrségnek nyomoznia kellene a vörös hajú pasas után!

- Talán megteszik! De erre sem vennék mérget.

- Miért?

- Miközben téged hallgattak ki, és véletlenül meghallottam, ahogy két nyomozó beszélget. Az egyik azt mondta a másiknak, föntről szóltak, hogy hagyják abba ezt az ügyet, mondván, hogy nincs elég bizonyíték.

- Szóval fentről utasították őket?

- Igen.

- De miért?

- Mert valakinek nem tetszik, hogy eljuthatnak hozzá.

- Apádra gondolsz?

- Igen. Neki vannak barátai a nagy emberek között, még a jakobinus időkből. Bőven megtehetné, hogy leállíttatja a nyomozást.

- És most? Oda akarsz menni?

- Igen. A szemébe akarok nézni. Tudni fogom, ha ő volt.

Lizzy is megszólalt.

- Eddig nem voltam híve annak, hogy odamenjünk, de most, hogy közelebről láttam a rendőröket, meg a kihallgatást, rádöbbsenem, hogy ez a dolog tényleg komoly.

- Komoly! - bölintott Francois. - Tegnap olyan rosszul voltál, én azt hittem, elveszítelek. Enélkül is beteg voltál, terhes is vagy. Ezt már nem lehet szó nélkül hagyni.

- Igazatok van.

A három fiatal elért a kikötői elágazáshoz. Itt egy keskeny út kanyargott tovább a birtok felé. Francois lassan tolta Lizzy-t, Therese elgondolkodva lépkedett mellettük. Ahogy közeledtek a birtok felé, lassan láthatóvá vált a ház. Ezt látva, Lizzy felsóhajtott.

- Nyomaszt? - kérdezte tőle Francois.

- Igen.

- Érthető. Most már engem is kezd nyomasztani.

Hamarosan odaértek a kapuhoz. Az udvaron senki sem járt. Francois kinyitotta a kaput, és bementek.

- Én nem megyek be! - szólt Lizzy. - Elüldögélek itt kint.

- Ezt akarod?

- Igen. Ti csak menjetek be!

- Jó! Nem tart sokáig.

Lizzy gondterhelten sóhajtott egy nagyot, és úgy nézte, ahogy Therese és Francois eltűnik az ajtó mögött.

Odabent a nappaliban Angelique asszony ült a fotelban, és kötögetett. Amikor meglátta a jövevényeket, felderült az arca.

- Gyerekek! De jó, hogy jöttetek!

- Nem maradunk sokáig, mama! - szólalt meg faarccal Francois.

A nő látta, hogy valami nincs rendben.

- Mi baj van?

- Apám itthon van?

- Itthon. Odafönt olvas.

- Olvas? Mintha mi sem történt volna?

- Nem értelek, fiam!

- Hamarosan megérti, mama! De előbb látni akarom az apámat!

- Thierry! Jöjjön le! Francois van itt! - kiabált fel a lépcsőn az asszony.

Hamarosan léptek hallatszottak, és megjelent a férfi. Amikor meglátta a fiát és Therese-t, egy kissé meglepődött.

- Hát ti? Mit kerestek itt? Nem arról volt szó, hogy többet hallani sem akartok erről a házról?

Francois bólintott.

- Ez most is így van. Csak közben történtek dolgok, amik ideszólitottak minket.

- Miről beszélsz?

Francois az apja elé lépett, és a szemébe nézett.

- A rendőrségről jövünk.

- A rendőrségről? - kérdezett vissza Angelique asszony. - Miért mentetek oda?

- Tegnap megpróbálták megölni Lizzy-t!

- Te jó isten! De hogyan?

Francois ismét az apjára nézett.

- Az az ápolónő, akit az ön megbízásából küldtek hozzánk, mérget adott be Lizzy-nek!

- Az lehetetlen.

- Miért volna lehetetlen?! Olyan rosszul volt, hogy attól féltem, meghal! Ha nem vesszük észre, hogy eggyel több gyógyszeres üveg van az asztalon, soha nem jövünk rá, hogy mi is folyik ott!

Angelique asszony a fiára nézett.

- Hogy történhetett ilyesmi? - kérdezte.

- Bárcsak tudnám! Egy biztos! Az orvos is megerősítette, hogy az üvegben méreg van.

Angelique asszony sápítozott.

- De miért tett volna ilyet egy ápolónő?

Therese a háziúrra nézett.

- Talán azért, mert valaki megbízta ezzel! S ez ön volt, uram!

Thierry úr dühös lett.

- Mit képzelsz, ki vagy te?! Hogy beszélhetsz így velem?!

- Én csak kimondom, amit gondolok! - kiabált Therese.

- Be tudja valaki bizonyítani, hogy én bíztam meg?

- Sajnos nem!

- Hát akkor? Miről beszélünk?

Francois szinte felnyársalta az apját a tekintetével.

- Csak önnek volt indítéka erre! Amióta csak az eszemet tudom, ön mindig is gyűlölte Lizzy-t, és Therese-t! És azóta is mindent elkövet, hogy a kapcsolatokat Elizabeth-tel szétszakítsa! Nem is tudom, miért gondoltam azt, hogy megváltozik! Azt hittem, az apám végre felhagy a gyűlölködéseivel, és önzetlenül segít! Hát persze! Jó vicc!

Thierry úr egyet lépett a fia felé.

- Még egy ilyen szó, és laposra verlek! - mondta szikrázó szemekkel.

- Hát csak rajta! Mire vár?! Ölesse meg az unokája anyját, majd a saját fiát is, ha ez akkora örömet okoz önnek!

- Elég ebből! - kiáltott Francois úr. - Elizabeth-nek nem lett komolyabb baja!

- Szerencsére nem! De lehetett volna!

- De nem lett. Honnan tudod, hogy attól az állítólagos méregtől lett rosszul? Eddig is beteg volt.

- Mielőtt az az ápolónő oda nem jött, viszonylag még jól viselte a betegséget. De amint felbukkant, Lizzy rögtön rosszul lett. Talán véletlenül?

- Meglehet.

- Meglehet?! Ezt ön sem gondolja komolyan! Pontosan tudja, miről is beszélek! Azt az ápolónőt az ön ajánlására rendelték ki hozzánk. Miután elhagyta a rendházat, egy állítólagos doktorral találkozott, aki egy üvegcsét adott oda neki, mondván, hogy ezt a gyógyszert kell beadnia Lizzy-nek. Az illető tudta, hogy Elizabeth beteg, és azt is, hogy hová kell küldenie a nőt. Erről rajtunk kívül senki más nem tudott! Az a férfi biztosan nem Lizzy orvosa volt, még ha azt állította is. Charpentier doktor már jóval hatvan fölött jár.

- És az az állítólagos doktor mennyi idős? - nézett Francois-ra villámló szemekkel Thierry úr.

- Az ápolónő szerint olyan negyven körüli.

- Negyven körüli? Nézz csak rám, fiam! Úgy nézek én ki, mint egy negyven éves pasas? Most állítsd azt, hogy én állok a merényletkísérlet mögött!

Francois állta az apja tekintetét.

- A véleményem most sem változott. Tudom, hogy ön áll az egész mögött! Az az ismeretlen férfi jó pénzért bármit megtehetett önnek!

- És ezt ki bizonyítja be? Te?

- Sajnos nincs bizonyítékom, mert valaki a nagy emberek közül leállította a nyomozást. Ha ez egy szokványos mérgezési kísérlet, és egy ismeretlen tettest keresnek, miért állították le a nyomozást? Ennek csak egy oka lehet. Valaki olyan ember érintett a dologban, akinek hatalma és jó kapcsolatai vannak. Lássuk csak! Van egy ál orvos, akinek sem indítéka, sem pedig jó kapcsolatai nincsenek. Ráadásul még sohasem látta Lizzy-t. Miért öletné meg? Aztán itt van egy másik ember. Ön. Indítékai bőven vannak. Jó kapcsolatokat ápol a hatalom nagy embereivel is. Ez már kettő, míg a másik embernél nincs egyetlenegy dolog sem, ami ellene szólna, azon kívül, hogy felbérelték.

Thierry úr járkalni kezdett.

- Ide figyelj, fiam! Ha bárkit is megvádolsz, bizonyítanod is kell, hogy ő a bűnös! Ez esetben nem tudod megtenni!

- Valóban. De tudja édesapám... az imént említett két ok mellett én egy harmadik dolog miatt is gondolom, hogy ön a bűnös.

- Mégpedig?

- Az elmúlt beszélgetés alatt ön nem arról beszélt, hogy ártatlan, hanem arról, hogy nincs bizonyíték. Egy ártatlanul vádolt ember váltig állítja, hogy nem ő a bűnös, míg a valódi felelős a bizonyítékok hiányára támaszkodva próbál kibújni a felelősségre vonás alól. Ön ezt tette.

Thierry úr hallgatott. Angelique asszony a férjére nézett.

- Thierry! Mondja, hogy nem ön áll a dolog mögött! Ugye nem tett ilyet?! Az a kislány ártatlan! Miért nem tud már megbékélni végre?

- Nem érdekel! - morogta a férfi.

Erre Therese is begurult.

- Nem érdekli?! Miféle ember maga?! Jöjjön ide, és nézze! - lépett az ablakhoz Therese, és elhúzta a függönyt.

Odakint a kerekesszékekben Lizzy üldögélt. Kicsit fáradtan, összekuporodva ült, és a madarakat nézegette.

- Látja? Néhány hét alatt ilyen lett Lizzy! Vékony, gyenge, állandóan fáradt, és már járni sem nagyon tud!

- Ebben nem én vagyok a hibás. Már jó ideje beteg.
 - Valóban. De egy ilyen legyengült embert már egy kis adag méreggel is meg lehet ölni. És ha addig nem volt elég beteg, ez a méreg csak még tovább rontott az állapotán. Ráadásul babát vár!
 - Erről én nem tehetek.
- Francois odahúzta a férfit az ablakhoz.
- Nézze! Egy kicsit sem sajnálja?! Megölette a szüleit, és most őt is megölné?!
 - Ebből elég! - rázta le magáról a fia karját Thierry úr. - Takarodjatok innen, és vigyétek ezt a kis nyomorékot is!
- Francois megragadta az apja mellén a ruhát.
- Még egy ilyen, és nem állok jól magamért!
 - Mi az, Francois? Megvernéd a saját apádat? Gyerünk!
 - Ha valóban apámként viselkedne, akkor erre a beszélgetésre sor sem került volna!
 - Tűnjetek el!
 - Hát jó! Ez volt az utolsó alkalom, hogy ide betettem a lábam! Mostantól ne tekintsen engem a fiának, mint ahogy én sem tekintem őnt az apámnak! Ha Lizzy meggyógyul, elmegyünk innen! Jó messzire ettől a háztól! Még a nevemet is megváltoztatom, hogy ne kelljen a Grasset nevet viselnem!
- Angelique asszony sírni kezdett.
- Francois! Ne tegyél ilyet! Ne menj el!
 - Sajnálom mama! Meg kell tennem!
 - De hová mész?
 - Nem tudom. Önnek majd megadom a címünket.
- Therese és Francois sarkon fordult, s kimentek az udvarra. Thierry úr a házban maradt, sötét tekintettel bámult maga elé.
- Angelique asszony kikísérte a többieket.
- Vigyázzatok magatokra! - törölgette a szemét.
- Francois megölelte az édesanyját.
- Isten önnel mama! Nagyon szeretem! Fogjuk még látni egymást. De most mennünk kell.
 - Menjetek.

Francois Lizzy kerekesszéke mögé állt, és lassan tolta kifelé. Therese lassú léptekkel követte őket. A nő ott állt végig, míg a három alak el nem tűnt a szeme elől.

A társaság a birtokról távozva hallgatagon sétált a tér felé. Egyikük sem szólt, Lizzy sem firtatta, mi történt odabent. A házból nem hallatszott ki semmi, de Lizzy érezte, hogy valami történt, mert Therese és Francois kisugárzásán lehetett érezni.

A tenger felől langyos szél fújt, ami felborzolta Lizzy szőke haját.

- De jó ez a kis levegő! - szólalt meg hirtelen.

- Jólesik? - kérdezte Francois.

- Igen. Kellemes!

- Menjünk ki a partra?

- Egy kicsit később. Menjünk a templom felé! Be szeretnék menni! - sóhajtott egy nagyot Lizzy.

- Jó! Menjünk!

Francois és Therese elindult a templom felé. A fiatalember tolta a kerekesszéket. Elizabeth szelíd tekintettel nézegetett körbe, de láthatóan nyomasztotta valami. Francois a lányt látva egy nagyot sóhajtott, hogy elúzza aggodalmát. Therese is szótlanul lépdelt mellette. A csend félelmetes és ijesztő volt. Lizzy az egyre közeledő templom tornyát nézte, mint akit elbűvöl a látvány.

Hamarosan oda is értek.

- Menjünk be! - nézett a fiatalemberre Lizzy.

- Jó!

Therese kinyitotta a templom ajtaját, Francois pedig betolta Lizzy kocsiját. Odabent körülvette őket a templom lenyűgöző hangulata. Lizzy ismét megszólalt.

- Francois! Tolj oda előre!

A fiatalember egészen előretolta Lizzy kocsiját. Amikor a nagy feszülethez értek, a lány jelezte, hogy elég.

- Itt jó lesz.

- Rendben.

Elizabeth felnézett a keresztre, és egész idő alatt rajta tartotta a szemét.

- Kérlek benneteket, most egy kicsit hagyjatok magamra!
- Jól van! - felelte Francois, otthagya Lizzy kocsiját, és elindult hátrafelé. Therese-zel együtt leültek a hátsó padsorba, és vártak. Elizabeth nem szólt, csak nézte az aranyozott feszületet. Úgy nézte, mint valami földi és égi csodát. Akaratlanul a hasára tette a kezét, miközben a keresztre feszített Krisztust nézte. Szinte földöntúli csend költözött a templom falai közé. A lányt furcsa érzések járták át, ahogy a templom földöntúli erejét érezte. Felnézett a mennyezeti freskókra, a díszes ablakokra, és azokat csodálta. Nagyokat sóhajtozott, miközben nézelődött. Nem sokkal később behunyta a szemét, és úgy ült a széken. Keze egyre csak a napról napra növekvő hasát simogatta. Ahogy ott ült, egy régi emlékkép bukkant föl a gondolataiban.

„A tengerpart felől sirályok vijjogása, a kertben a galambok bújása, és a méhek zümmögése törte meg a némaságot. Gondolatok száguldoztak a fejekben, érzések a szívekben.

Nagy sokára Lizzy ismét megszólalt.

- Ha nekem egyszer gyerekem lesz, úgy fogom szeretni, mint ahogy a mama szeretett minket. Vagy... talán még jobban. Hogy semmi baja ne essen.”

Ez az emlékkép mindig is élénken élt Lizzy-ben. A birtok mögötti kertben történt, ahol olyan jól volt üldögelni. Az ott a béke szigete volt. De az már a múlté. Maradt a könnyörtelen valóság, amiben Lizzy egyre kevésbé szeretett lenni. Ahogy így üldögélt, egy újabb emlék rohanta meg.

„Francois kinyitotta a magával hozott nagy táskát, és élelmet vett elő belőle.

- Nem egy fejedelmi lakoma, de most csak ez van.

- Nem baj, Francois! Nekem így is megfelel. Az a fő, hogy itt vagy velem!

- Igazán?

- Igen.

- Te édes! - mosolygott a lányra Francois, és megsimogatta.

- De jó! - felelte halkan a lány, és behunyta szemmel élvezte a simogatást.

A fiatalember nézte a lány kedves arcát.

- Tudod, mit mondok neked, Lizzy?

- Mit?

- Ha nagykorú leszel, elveszlek feleségül!

- Elvennél?

- Hát persze! S akkor már nem bánthat senki.

- Bárcsak már ott tartanánk!

- Hamar eljön az az idő.

- Az még másfél év.

- Együtt megcsináljuk, Lizzy!”

Lizzy csak ült némán, továbbra is nézte a feszületet, és nagyokat sóhajtozott. Néma csönd volt. Szinte hallani lehetett. A színes üvegablakokon besütő nap fénye színes csíkokkal festette meg a magasba törő falakat. Lizzy lenyűgözve nézte ezeket is.

Így ült sokáig, amikor az egyik oldalajtó felől zaj hallatszott. Egy pap volt. Amikor meglátta a lányt, elmosolyodott.

- Lizzy! Hát te itt vagy? Régóta nem jártál erre!

- Bertran atya! Sajnálom, hogy nem jöttem, de mostanában nehezemre esik a járás.

- Látom, beteg vagy.

- Igen. Már régóta.

- Akarod, hogy beszélgessünk egy kicsit?

- Az jó lenne! Ezért is jöttem.

- Ugye, nem egyedül jöttél?

- Nem. Itt van a húgom, és a vőlegényem is. Majd ők hazavisznek.

- Jól van. Gyere! Menjünk be! Beszélgessünk egy kicsit!

A pap betolta Lizzy kocsiját az egyik oldalajtón, ami hangtalanul csukódott be utánuk.

Teltek a hónapok, de Lizzy egy szemernyit sem lett jobban. Therese és Francois szinte minden idejüket vele töltötték. A lánykán egyre többször vett erőt a csüggedés. A rosszulletek szinte mindennapossá

váltak. Legtöbbször éjszaka törtek rá, de nappal sem volt túl jól. Magas lázzal feküdt, állandóan vérzett, hol az orra, hol pedig az ínye. Rendszeresen görcsölt, és levegőért kapkodott. Fájt minden porcikája, s amikor már elment minden ereje, elájult. Ezek mindennaposak voltak. Lizzy napról napra fogyott, júniusra már szinte olyan lett, mint egy csontváz, arca beesett, járni már szinte egyáltalán nem bírt.

Francois és Therese minden éjszaka éberren aludt, így ők is fáradtak voltak. De nem engedhették meg maguknak, hogy a figyelmük lankadjon. Erre az egyik júniusi hajnalban jöttek rá.

Lizzy ismét csak nyöszörgött és dobálta magát az ágyban, mint aki rosszat álmodik.

- Mi baj, Lizzy?! - ugrott fel Francois.

- Jaj, jaj! - kiabálta a lány, hirtelen felriadva.

- Mi baj van?

- Fáj! Nagyon fáj!

- Hol fáj, kicsikém?

- Nem tudom! Mindenütt! Jaj, Istenem! - kiáltozott Lizzy, és köhögni kezdett.

A köhögése egyre erősebb lett, és nem akart véget érni. A lányka orra ismét vérezni kezdett.

- Te jó Isten! Mikor lesz már vége ennek? - sóhajtott Francois.

A kiáltásra Therese is megjelent.

- Már megint rosszul van?

- Igen. És most még rosszabbul, mint máskor.

Lizzy hangosan köhögött, orrából folyt a vér.

- Jaj! Mi történik velem?

- Mindjárt elmúlik, drágám! - törölgette meg Lizzy vérző orrát Francois.

- Francois! Vérzek! Nem akarom, hogy az egész életem erről szóljon! - sírt Lizzy.

- Meggyógyulsz, édesem! Meglátod!

- Főzök egy gyógyteát! Hátha segít a köhögésen! - szólt Therese, és kiszaladt a konyhába.

A köhögés lassan csillapodott. Lizzy hangosan zihált.

- H! H! H! H! H! H!

- Jól van! - ölelte át Francois. - Már jobb! Elmúlt!

Lizzy nem felelt, sápadt arccal, üveges szemekkel bámulta a falat. Francois egyre növekvő aggodalommal figyelte őt. Hátulról ölelte át a törékeny testet, érezte a remegését, és a teste forróságát.

- Itt vagyok, Lizzy! Ne félj! - szólt.

A lányka végül halkán megszólalt.

- Miféle élet ez, Francois? Én így nem akarok élni... és a baba... ki tudja, kibírja-e mindezt.

- Most az a legfontosabb, hogy te bírd ki!

- Ha a baba nincs, akkor én sem akarok lenni! - pityergett Lizzy. - Neki élnie kell! Nekem mindegy, hogy velem mi lesz, csak ő éljen!

- Élni fog, drágám, és te is!

- Bárcsak hinni tudnék benne! - lehelte erőtlenül Lizzy, majd a szeme üvegesedni kezdett.

- Jaj... mindjárt elájulok! Francois, segíts! - zihálta.

- Lizzy! Maradj ébren! - pofozgatta a lányt a fiatalember.

- Ez borzasztó! - lihegett a lány. - Jobb lenne, ha meghalnék.

- Ne mondj ilyeneket!

Lizzy nem felelt, a következő pillanatban elájult.

- Therese! - kiáltott Francois. - Hagyd a teát! Gyere be!

A lány a kiáltásra bejött.

- Mi történt?

- Elájult.

- Mitől?

- Mit tudom én! Gyere, próbáljuk valahogy felébreszteni!

Therese megérintette a nővérét.

- Tűzforró! Próbáljuk lehűteni! Talán a láztól ájult el! Hozok vizes ruhákat!

Francois visszafektette Lizzy-t, és nagyot sóhajtott. Elgyötört arccal nézte a vékonyka testet, a halvány arcot. Megsimogatta az ernyedten lógó kezét, aminek apró ujjai eltűntek a fiatalember tenyerében.

Eközben Therese feltűnt az ajtóban, egy nagy lavórral, és több nagy kendővel.

- Francois, segíts! Tegyük rá ezeket!

A lány és a fiatalember beáztatta a ruhákat, és befedték vele Lizzy testét.

- Remélem, segít! - hallatszott Therese halk hangja.

Francois a lányra nézett.

- Csodállak téged, Therese! - mondta neki.

- Igazán? És miért?

- Mert... olyan erős vagy. Egyetlen jajszó nélkül viseled ezt az egérszet. Nekem ez egyre nehezebben megy.

- Nekem is, de Lizzy nem láthatja, hogy félek. Te se mutasd ki!

- Igyekszem.

Amíg ők ketten így beszélgettek, Lizzy megmozdult.

- Nézd! Magához tér! - állt fel az ágy széléről Therese.

- Lizzy! Hallasz engem? - kérdezte Francois.

- Mi történt? - kérdezte halvány hangon a lány.

- Elájultál.

- H! H! H! H! Borzasztó rosszul érzem magam! Hogy tudnám ezt elviselni?

Therese a nővérére nézett.

- Nem hideg a vizes ruha?

- Nem. Nagyon jólesik. Olyan jó hűvös.

- Magas a lázad. Ettől jobban leszel.

- Már jobb egy kicsit.

- Na, látod! Mindjárt jobb.

Therese a fiatalemberre nézett.

- Francois! Délelőtt hozzuk át a szobámból ide az ágyamat! Itt akarok lenni én is Lizzy-vel.

- Jól van. Oda, a fotelek helyére befér.

Elizabeth halkán szólalt meg.

- Annyira bánt, hogy ennyi problémát okozok nektek.

- Ugyan már, Lizzy! - felelte Francois. - Ne mondj ilyeneket!

Therese odahajolt a nővéréhez, és megölelte.

- Lizzy! Ugye tudod, hogy szeretlek?

- Tudom... én is... szeretlek... mindkettőtöket.

Francois hallgatott. Elfogytak a gondolatai is. Csak néhány dolog ugrott be, évekkkel korábbról.

„Angelique asszony sem szólt, csak egy pillantást vetett a vele szemben ülő Lizzy-re, aki a tányérján lévő ételhez hozzá sem nyúlt.

- Mi az, Lizzy? Nem vagy éhes? - kérdezte.

A kislány azonban nem válaszolt. A csöndet csak a másik helyiségben port törölgető Therese neszezése törte meg. Lizzy arrafelé nézegetett, aztán egyszer csak felállt, és elindult abba az irányba.

- Hová mész? - kiáltott utána Angelique asszony.

Lizzy átment a másik helyiségbe, karon fogta kishúgát, és hozta magával. Leültette az asztalhoz.

- Egyél! - kínálta meg a kicsit a saját ennivalójából.

- Ez az enyém? - nézett rá Therese.

- A tiéd!

- És te nem eszel?

- Én már jóllaktam.

- Jó! - bólintott a kicsi, és enni kezdett.

Lizzy pedig sarkon fordult, bement a szomszédos helyiségbe, és folytatta a húga által félbehagyott munkát.

Ezt a jelenetet a lépcsőfordulóból látta Francois is, és ezt látva valami nehéz súly nehezedett rá ismét. Sóhajtott egy nagyot, majd felment a szobájába.”

Gondolatait Therese hangja szakította félbe.

- Lizzy! Hozzak neked valamit?

- Nem kérek. Csak szeretnék már meggyógyulni!

- Eljön az az idő.

- Bárcsak elhihetném! - szólt alig hallhatóan Lizzy, majd egy kicsit felélénkülve Francois-ra nézett.

- Francois!

- Tessék!

- Holnap menjünk el Bertran atyához!

- Miért?

- Kérjük, hogy adja ránk áldását. Jegyezzük el egymást! Akkor is, ha ez nem hivatalos! Szeretném!

- Jól van! Látod, ez egy jó ötlet! - mosolygott Lizzy-re Francois.

- Majd itthon hármasban megünnepeljük!

- De meg ám!

Néhány percre csend lett, gondolatok röpködtek ide-oda. Végül Lizzy a húgára pillantott.

- Therese! Segíts nekem!
- Mit szeretnél?
- WC-re kell mennem. Vigyél ki! Nem akarom, hogy pelenkázni kelljen engem!
- Jó! Gyere! Bírsz jönni?
- Megpróbálok.
- Kapaszkodj belém!

Lizzy remegő lábakkal felállt, belekapaszkodott a hűgába, aki lassan segített neki járni. Ez a látvány összeszorította a fiatalember szívét. Felállt, és kibámult az ablakon, hogy ne kelljen látnia.

Délután volt. Francois lassan tolta Lizzy kocsiját az úton. A háttérben a templom sziluettje látszott. A lány most jól érezte magát, és élvezte a nyári napsütést.

- Örülök, hogy végre jó kedved van! - mosolygott Lizzy-re Francois.
- Hát igen! Most már, még ha formálisan is, de a vőlegényem vagy!
- Az bizony! És olyan jó látnom, hogy jobban vagy!
- Ilyen jól már régóta nem voltam! - mosolygott Lizzy.
- Ennek örülök!

Lizzy a fiatalemberre mosolygott.

- Francois!
- Hm?
- Kiviszel a tengerpartra?
- Hát hogyne! Mehetünk!

Francois végül nem a Rue Terrusse felé fordult, hanem délre, a kikötő irányába. Kikerülte a házakat, és kicsit távolabb, a néptelen, és beépítetlen partszakaszra vitte Elizabeth-et.

- Itt jó lesz! - emelte föl a kezét Lizzy.
- Megálljak?
- Igen. Innen nagyon szép a tenger!
- Azt hiszem, igazad van.
- Nézd, mennyi sirály!
- Biztos egy halraakra akadtak!
- Az lehet, mert nagyon röpködnek a víz fölött.
- Milyen friss itt a levegő! Érzed?

- Igen. És milyen tiszta a víz! Francois! Be akarok menni a vízbe!
 - Nem gondolod, hogy ez veszélyes a te állapotodban?
 - Nem akarok én messzire bemenni, csak annyira, hogy érezzem a lábamon a vizet.
 - Jó! Akkor segíték! Gyere!
 - Várj, próbálok felállni!
 - Fog menni?
 - Azt hiszem.
 - Ne siess! Ráérünk!
 - Jó. Így ni! Mehetünk!
 - Várj! Azért ne egyedül próbálkozz!
- Lizzy lassú léptekkel elindult a tenger felé. Francois mögötte állt, és hátulról átkarolta, hogy támogassa.
- Egész jól megy! - nevetett Lizzy. - Néhány hét, és futásban is leelőzlek!
 - Azt szeretném én látni!
 - Majd meglátod!
 - Örülök, hogy végre jól vagy, édesem!
 - Olyan jól érzem magam! Most már kezdem elhinni, hogy meggyógyulok!
 - Helyes! Ha hazamegyünk, ünnepelünk!
 - Szegény Therese! - bámulta a tengert Lizzy. - Mi itt sétálgatunk, ő meg otthon ránk főz!
 - Legközelebb őt is kihozzuk!
 - Az jó lesz, és...
 - Mi az?
 - Semmi, csak... Francois, a baba megint viháncol odabent! Ez azt jelenti, hogy jól van!
 - Igazán?
 - Igen.
 - Ennek nagyon örülök! Erős gyereknek kell lennie, ha az én fiam!
 - Ki mondta, hogy fiú?
 - Senki, de én úgy érzem, hogy fiú lesz.
 - Ha te mondd!

Még sétálgattak egy kicsit a bokáig érő vízben, végül Lizzy megszólalt.

- Most már elfáradtam! Menjünk vissza a kocsihoz!
- Jól van. Várj! Ülbe veszek, hogy ne kelljen menned!
- Elbírsz? Nem vagyok nehéz?
- Bárcsak nehéz lennél! Sajnos olyan könnyű vagy, mint a pihe!
- Nem baj, majd visszahízom!
- Ellenőrizni fogom!
- Igenis, uram!

Lizzy nevetése messzire hallatszott, még akkor is, amikor már az utcákon mentek hazafelé.

Amikor Lizzy és Francois hazaért, Therese valóban elkészült az étellel.

- Hazajöttünk! - hallatszott Francois hangja az előszobából.
 - Gyertek be! Kész a vacsora!
 - Jó illata van.
 - Tényleg?
 - Igen.
 - Milyen volt?
 - Nagyon jó! Bementünk, és Bertran atya megáldott minket! Ezt vehetjük eljegyzésnek is.
- Francois belépett, karjával átkarolva tartotta Lizzy-t, aki lassan, de aránylag biztosan lépkedett előre.
- Lizzy! Te már egész jól vagy! - mosolygott a nővére Therese.
 - Jobban is vagyok!
 - Ez remek hír! Gyertek, üljetek le!

Lizzy és Francois leült.

- Hozom a vacsorát! - mosolygott Therese.
- Hogy te milyen házias vagy!
- Azt mondjátok?
- Igen. Te vagy a mi második anyánk! - mosolygott Francois.
- Azért ez túlzás.
- Annyira azért nem. Mindent te csinálsz, mi meg csak ideülünk az asztalhoz.
- Te is megtanulhatnál főzni, Francois. És akkor készíthetnél nekünk vacsorát.

- Abban nem lenne köszönet!
- Honnan veszed, hogy nem tudnál megtanulni főzni?
- Nem is tudom. Még sohasem próbáltam.
- Kipróbálhatnád egyszer!
- Lehet, hogy megpróbálkozom vele.
- Azt jól teszed.

Lizzy a hűgára mosolygott.

- Therese! Ha majd megházasodsz, a férjednek jó dolga lesz.
- Gondolod?
- Tudom.
- Gyere, ülj le te is! Ne rohangálj miattunk! - nézett Therese-re Francois.
- Jó! Most már én is éhes vagyok.
- Gyere, egyél velünk!

Therese is leült, és csatlakozott a másik kettőhöz.

- Merre jártatok? - kérdezte.
 - Kimentünk a tengerpartra.
 - Én is belementem a vízbe!- mosolygott Lizzy.
 - És milyen volt?
 - Nem is tudod, milyen jó! Éreztem a lábamon a langyos vizet.
- Persze ez egyedül nem ment volna, Francois segített.
- Az a lényeg, hogy jól érezted magad.
 - Igen. A baba is jól van. Közölte velem, hogy már nemsokára jönne ki.
 - Igazán?
 - Igen. Az utóbbi napokban alig-alig mozdult, de most délelőtt nagyon virgonc volt.
 - Hát igen! Nemsokára már várható, hogy beindul a szülés.
 - Csak addig jól legyenek, amíg ő a világra jön! - sóhajtott fel Lizzy.
 - Nem lesz semmi baj, drágám!
 - Legyen igazad!
 - Igazam lesz.

Lizzy elmosolyodott.

- Olyan jó lenne már Párizsban lakni! Mindig is vágytam oda!
- Ha meglesz a gyerek, és teljesen felgyógyulsz, elmegyünk!
- Majd hajózzunk a Szajnán, sétálgatunk a parkokban.

- Ahogy mondod!

- Kicsit hűvös van - jegyezte meg Therese.

- Becsukom az ablakot - felelte Francois, és felállt.

Odament az ablakhoz, hogy becsukja. Ahogy kinézett az utcára, a szeme megakadt valakin. Egy férfi volt. Negyven év körüli, vörös hajjal.

- No, nézd csak! - dörmögte Francois. - Kit látnak szemeim?

- Van ott kint valaki ismerős?

- Még sohasem láttam, de mégis megismerem.

- Tényleg? Ki az?

- A nevét nem tudom, de negyven év körüli, vörös hajú fickó.

- Az az alak itt van? - ijedt meg Lizzy.

- Igen. A házat figyeli. Csak tudnám, hogy mit akar még mindig! Na várj csak, hapsikám! Most megtudom, ki vagy valójában! - sietett az ajtó felé Francois.

- Hová mész? - kérdezte Therese.

- Egy kicsit elbeszélgetek a fickóval!

- Vigyázz, nehogy bajod essen!

- Ne aggódjatok! Mindjárt jövök! - hallatszott Francois hangja, és a fiatalember elment.

Lesietett a lépcsőn, és kilépett az utcára. A vörös hajú férfi még ott volt. Francois elindult felé. Amikor a másik meglátta őt, szaladni kezdett.

- Állj csak meg! - kiáltott rá Francois, és utánaeredt.

A másik férfi láthatóan jól ismerte az ide-oda kanyargó utcákat, és mint egy fürge gyík, úgy cikázott ide-oda. Francois egy ideig még futott utána, de hamarosan nyomát veszítette.

- A fene! - mérgelődött. - Meglépett! Pedig de elkaptam volna!

Kedvetlenül fordult vissza. Therese az ablaknál állt, és nézett kifelé. Amikor meglátta a közeledő Francois-t, kérdő tekintettel nézett le rá. A fiatalember széttárta a karját, jelezve, hogy nem tudta elkapni.

Francois a ház kapujához lépett, és benyitott. Fellépkedett a lépcsőkön, és belépett a lakásba.

Odabent a két lány kérdő tekintettel nézett rá.

- Mi történt?

- Sajnos nem tudtam elkapni a fickót! Nagyon gyors volt, és láthatóan nagyon jól ismerte a környéket. Meglépett.

- Talán jobb is, hogy nem kerültél vele összetűzésbe!

Lizzy aggódó arccal nézett a többiekre.

- A mai nap olyan szépen alakult. Erre meg most jön ez! Félek!

- Ne félj, Lizzy! Itt biztonságban vagy.

Elizabeth aggódó pillantásokat vetett a társaira.

- Francois, Therese! Én már mindentől félek! Ettől a pasastól, félek az éjszakától! Félek attól, hogy mikor leszek újra rosszul! Nem akarom megint átélni azt, amiket az utóbbi időben!

- Itt nem kell félned! A lakás be van zárva, ide nem jöhet be senki!

Csak nekünk van kulcsunk a lakáshoz.

- De a rosszullétet is kint tudod tartani?

- Azt sajnos nem!

- Mindig rettegek este lefeküdni, mert már várom az újabb rosszullétet. A múltkor már nagyon rossz volt. Azt hittem, ott halok meg!

- Ne gondold ilyenekre, Lizzy! Csak feleslegesen felizgatod magad!

- De hogyha nem tudok másra gondolni!

- Próbáld meg! Ma is nagyon jól voltál! Hamarosan minden nap ilyen lesz!

- Szeretném, ha így lenne!

- Így lesz, csak ne aggódj!

- Megpróbálom.

Therese a nővérére nézett.

- Fáradtnak látszol.

- Az is vagyok.

- Szeretnél lefeküdni?

- Előbb megfürödnék.

- Jó! - állt fel Francois. - Hozom a nagy kádat!

- Vidd be a szobába! - mondta neki Therese.

- Jó. Utána melegítek vizet a tűzhelyen.

Therese elpakolta a tányérokat, majd odalépett Lizzy-hez.

- Gyere! Segítek bemenni!

- Köszönöm! - állt fel remegő lábakkal Elizabeth, és a húga segítségével bement a szobába.

Francois előhozta a nagy, kerek kádat, és letette a konyha padlójára. Begyújtott a tűzhely alatt, és az udvari kútról hozta a vizet, amit két nagyobb fazékban melegített. Várni kellett egy ideig, mire a víz elég meleg lett. A fiatalember beleöntötte mind a két fazék tartalmát. Mivel a víz túl forró volt, így öntött még hozzá hideget. Miután megnézte, hogy elég jó-e a hőmérséklete, megemelte, hogy bevigye, de kicsit nehéznek bizonyult.

- Ezt egyedül nem fogom tudni bevinni! - mondta fennhangon.

- Megyek, segítetek! - hallatszott a szobából Therese hangja.

A lány hamarosan feltűnt az ajtóban, és odalépett Francois mellé. Megfogta a kád másik fülét, és úgy vitték be, ketten a kádat a szobába.

- Itt jó lesz! - tették le, nem túl messze az ágytól.

- Itt a finom, meleg fürdővíz! - mosolygott Therese.

Lizzy egy kicsit fáradtan elmosolyodott.

- Jaj, de jó! Megfürdöm, és lefekszem aludni. Elfáradtam.

Francois az ajtóhoz lépett.

- Én addig odakint elpakolok. Ti csak csináljátok! Szóljatok, ha kész vagytok!

- Jó!

Francois kiment. Lizzy az ágy szélén ült.

- Le tudsz vetkőzni, vagy segítek?

- Azért annyira nem vagyok tehetetlen.

- Helyes!

Lizzy egy kicsit lassan, reszketve, de levette a ruháit. Therese odalépett hozzá, és átkarolta.

- Gyere! Így ni! Fog ez menni!

- Te jó ég, én ilyen gyenge vagyok? A lábam is reszket.

- Idővel megerősödsz. Mostantól felhizlallak!

- Gondolod, hogy menni fog?

- Hát persze!

- Akkor jó.

- Várj, foglak! Ne félj! Nem engedlek el! Csak szépen lassan. Ha beléptél a kádba, nyugodtan le is ülhetsz!

- Ó, de jó meleg ez a víz!

- Jó bizony! Egy kicsit megnyugtatja a testedet!

- Köszönöm, Therese!
- Ne köszönj semmit, Lizzy!
- Ti olyan jók vagytok hozzám.
- Azt akarjuk, hogy meggyógyulj!
- Ma délután már úgy éreztem, meg fogok gyógyulni! Nagyon jól éreztem magam.
- Nem fájt semmid?
- De! A csontjaim. Csak most nem voltam olyan rosszul.
- Az már jót jelent.
- Ugye?
- Igen.

Francois odakint elpakolt, és leült az egyik székre. Hallotta, ahogy a két testvér odabent a szobában beszélget. Arra gondolt, hogy milyen jó lenne, ha minden estéjük ilyen lenne.

Lizzy éjszakája csendesen telt. A lány fejében hajnal felé azonban álmokképek kavalkádja kezdett kavarogni. Arcok, érzések a múltból, megtörtént események peregtek le a szeme előtt. A szülők képe, a Grasset-birtok, a kert, a kedvenc pad, a szökés, utazás a szekéren, a Francois-val együtt töltött első éjszaka, majd Cassis, Jacques alakja, arca tűnt fel álmában. Egy idő után az álmokképek abbamaradtak, Lizzy-t sötétség vette körül. Sűrű, kézzel fogható sötétség. Valahol a távolban fény gyúlt. Lizzy elindult arrafelé. A fény egyre közeledett, és benne láthatóvá vált egy alak. Ahogy Lizzy közeledett felé, egyre jobban kivehetők voltak az arcvonásai.

- Anya! - szólalt meg Elizabeth.

A nő a lányára mosolygott.

- Szervusz, kislányom!

A lányt furcsa érzések járták át. Az édesanyja jól ismert, kedves alakja, arca örömmel töltötte el, ám az anya furcsa módon mégis idegennek hatott. Más volt, mint régen.

- Mi ez a hely? Hol vagyunk? - kérdezte Lizzy.

- Az most nem fontos. Te most egy nagy küzdelem előtt állsz. S ezt a harcot neked kell megvívnod. Ebben sem Therese, sem pedig

Francois nem tud neked segíteni, bármennyire is megtesznek érted mindent. Ez a te harcod.

- És a baba? Őt félted a legjobban!

- Nem kell félned! A gyermekednek is megvan a maga útja, amit be kell járnia.

- Én azt akarom, hogy éljen!

- Élni fog! - hangzott az anya hangja.

A sötétség lassan eltűnt, nehéz forróság telepedett Lizzy testére.

- Óh! H! H! Jaj! - nyöszörgött fájdalmasan.

- Te jó ég! Már megint rosszul van! - hangzott egy hang valahonnan a távolból.

Lizzy ismét a szobában találta magát, keze-lába reszketett, nem kapott levegőt.

- Jaj, jaj!! Istenem, segíts! - jajveszékelt.

- Lizzy! Hallasz engem? - hallotta Therese hangját.

- Segítsetek! Meghalok! Jaj, jaj!

- Itt vagyunk, drágám! - szólalt meg mellette Francois is.

- H! H! H! H! H! H! - zihált kísértetiesen Lizzy.

- A rohadt életbe! Már megint rosszul van! Mikor lesz már ennek vége?! - fakadt ki Francois.

- Francois! Ne csináld! Ne hallja Lizzy! - simította meg a fiatalember vállát Therese.

- Jó! Csak találjunk ki valamit.

Lizzy hangosan zihált, szeme szinte már fennakadt, keze-lába görcsösen reszketett, arca, teste tiszta víz volt.

- H! H! H! H! H! - hallatszott a lihegése.

- Lizzy! Itt vagyok! - ült le mellé Therese, és masszírozni kezdte a nővére karját, testét, arcát.

- Mindjárt jobb lesz!

Lizzy görcsei nem nagyon csillapodtak.

- Francois! Hozd a vizes rongyokat! Lizzy tűzforró!

- Hozom!

Belemártotta a lavórba a ruhákat, és odaadta Therese-nek. A lány beborította vele Lizzy testét.

- Még!

- Adom!

- Ez az! Ha van még, adj!
- Van még három!
- Jó! Szükség lesz mindre!
- Csinálom!

Therese bebugyolálta Lizzy-t a vizes ruhákba, hogy lehűtse.

- Talán segít!
- Remélem!

Lizzy görcsei lassan csillapodtak, zihálása azonban továbbra sem szűnt.

- Talán most már jobban lesz! - simogatta a lány Therese.

Lizzy fejét az ölében tartotta, és aggódva figyelte. Elizabeth szája széle reszketett, hangosan lihegett.

- Szerinted jobban van? - hallatszott Francois tompa hangja.
- Talán! Már nem görcsöl annyira.
- Csak tudnám, hogy mit vétett, hogy így kell szenvednie?
- Nem tudom, Francois... senki sem tudja, hogy miért történnek ezek a dolgok.
- Magánál van?
- Nem tudom megítélni. Nyitva van a szeme, de nem úgy tűnik, mintha látna.
- Istenem!

Therese az ölében tartotta Lizzy fejét, és úgy simogatta.

- Emlékszel még arra a kis dalra, amit anya énekelt nekünk? - szólt a nővéréhez Therese. - Az egy nagyon szép dal! Elénekeljem? Tudom, hogy szereted.

*Virágok közt sétáltam én,
Sok szépséget láttam.
Minden egyes virágszálat
A szívembe zártam.*

*Amikor megláttam őket,
Semmitől sem féltem.
Egyetlenegy virágszálat
Soha le nem téptem.*

*Hogyha nagyon fáj valami,
És sötét a holnap,
Elég, ha csak rájuk nézek,
S mindentől megóvnak.*

Lizzy továbbra sem reagált, csak zihált. Arca sápadt volt, teste vékony és törékeny. Therese nagyokat sóhajtott, hogy oldja a feszültségét.

- Gondolod, hogy magához tér? - hangzott Francois kérdése.

- Remélem!

- Vajon hol járhat most? Mit érezhet?

- Ki tudja?

Francois fel-alá kezdett járkálni.

- Én... most már egyre jobban kezdek attól félni, hogy elmegy.

- Én is, Francois! - felelte halkán Therese.

- Ha meghal, akkor mi lesz? Mi a fenét fogunk csinálni? Mindig csak arra vágytam, hogy elvegyem feleségül, és gyermekeink, nagy családunk legyen. És most borzasztó nekem őt így látni.

- Francois! Nekem Lizzy a legfontosabb ember az életemben. Ő az egyetlen élő rokonom. Ha ő elmegy, nekem lesz a legnagyobb a veszteségem. De úgy érzem, ha meghal, annak úgy kellett lennie. Nem mi döntünk erről.

Lizzy megint nyögdecselni kezdett.

- Hallod? Talán magához tér! - hajolt közelebb Francois.

Lizzy szája mozogni kezdett, ujjait is megmozgatta.

- Látod? Ez jó jel! - szólt Francois.

- Gyerünk, Lizzy! Harcolj! Térj magadhoz! - suttogta Therese.

Lizzy homlokán gyöngyözött a veríték, s lefojt az arcán. Therese és Francois feszülten figyelték, mi történik.

- Lizzy! Mi vagyunk itt! Therese és Francois! - szólt hozzá a fiatalember.

Lizzy szeme lassan kinyílt, és kissé üres tekintettel nézett.

- Hol vagyok? - kérdezte.

- Itthon vagy, Marseille-ben.

- Hol van a mama? - hangzott Lizzy újabb kérdése.

- Ő... most nincs itt.

- Pedig én... találkoztam vele...
- Jól van, csak nyugodj meg!
- Lizzy egy jó ideig nem szólt, csak halkan pihegett.
- Fáj valamid? - kérdezte Therese.
- Mindenem...
- Nézz rám, Lizzy! - szólt Therese. - Tudod, hogy ki vagyok?
- Igen... Therese vagy.
- És ki vagyok én neked?
- Hát... talán... a húgom...
- Jól van! Mindjárt jobban leszel.
- Én már nem leszek jobban. - lehelte Lizzy. - Várnak rám odaát.
- Ne mondj ilyeneket!
- De mondok! Én... tudom...

- Ne izgasd föl magad! Ártasz a babának. Így is csoda, hogy még él.
- Én... nem félek... a baba... a baba élni fog...

E szavak után megint néma csönd lett. Therese simogatta Lizzy-t, Francois meg föl-alá járkált. Lépteinek ütemes kopogása betöltötte a szobát. Ezt a monotonitást Lizzy hangja szakította félbe.

- Francois! - szólt halkán.
- Tessék, drágám!
- Gyere ide!

A fiatalember leült az ágy szélére.

- Itt vagyok, édesem!
- Én... félek ettől a háztól. Ez itt a halál háza... minden egyes téglája halált hoz! Nem akarok itt lenni! Csak azt szeretném, hogy végre nyugalmam legyen! És... nektek sem jó, hogy minden időtöket velem töltsétek. Így elfecsérlitek a legszebb éveiteket! Ha megint rosszul lennék, ne segítsetek! Nektek is és nekem is jobb lesz, ha meghalok!

- Eszedbe ne jusson ilyesmi! Élned kell!

Lizzy alig hallhatóan pihegett.

- Egészen tegnapig még én is hittem benne, de ma már nem. Pedig én... veled akartam leélni az életemet. A karomban akartam tartani a gyermekünket. De már nem hiszem, hogy ez bekövetkezhet. Pedig már olyan jól voltam! Nem fájt semmim, és erőm is volt. Azt hittem, végre meggyógyulhatok!

- Meg is fogsz, Lizzy!

- Francois. Legalább... magadat ne csapd be... Te is tudod, és látod, hogy ez... napról-napra csak rosszabbodik. És... én már nem bírom sokáig...

Lizzy arcán könnycseppek folytak végig. Vékony kezével letörölte őket, hogy a másik kettő ne lássa, de már későn.

- Ne sírj, édesem! - ölelte át Francois.

Lizzy halkan pityergett.

- Miért vagyok én ilyen kis szerencsétlen?

- Nem vagy szerencsétlen, drágám! Te vagy a legédesebb lány, akit csak kívánhattam! Szeretlek!

- Én is szeretlek, Francois, de... nem akarok a terhedre, a terhetekre lenni. Nektek is szükségetek lenne egy kis pihenésre.

- Pihenünk mi eleget így is.

- Á, dehogy! Fáradtak vagytok... látom rajtatok. Inkább... adjatok be az irgalmas nővérekhez! Nem akarom, hogy miattam... menjen tönkre az életetek!

Csend lett. A némaságban csak Lizzy halk pihegését lehetett hallani. Odakintről néha egy-egy hintó robogott el az ablakok alatt, más nem történt. Végül Lizzy ismét megszólalt.

- Az a férfi... a vörös hajú... nincs most itt? - kérdezte.

- Nincs! - nézett ki Francois az ablakon.

- Attól félek, hogy ismét eljön - mondta Elizabeth.

- Ha eljön, biztos, hogy elkapom!

- Francois! Ne harcolj hiábavaló dolgokért! Ha el is kapod, attól nekem... nem lesz jobb. Nekem már nincs szükségem több erőre, mert már... elfogyott az összes. De ti is tönkrementek abba, ha... ha állandóan velem foglalkoztok. Szükségetek van... legalább egy pár napra, hogy... pihenjete, megkönnyebbüljete.

- Nem hagyhatunk itt egyedül!

- Nem is kell. Van több egyházi elfekvő... ott elleszek... egy pár napig, amíg ti kipihenitek magatokat.

- Biztos, hogy ezt akarod?

- Igen. Ne legyen... lelkiismeret-furdalásotok! Én választottam ezt az utat. Pihenjete, nyugodjatok meg egy kicsit, és... utána megint lesz erőtök.

- Lizzy! Te inkább magaddal törődj, ne velünk! - simogatta meg a testvérét Therese.

Elizabeth beesett arccal, mélyen ülő szemekkel nézett rá.

- Magamért... mit tehetnék még? Mondd! Inkább... ti tegyetek meg mindent... magatokért! - zihált fáradtan. - Semmi az egész. Vigyetek el valahová, ahol vigyáznak rám! Én csak... hátráltatlak titeket. Majd eljöttök hozzám, meglátogattok, és... az nekem elég lesz. Ha látom, hogy... nélkülem könnyebb az életetek, akkor én... attól boldog leszek.

A másik kettő erre már nem tudott mit felelni. A kis szobában nem hallatszott más, csak Lizzy gyengülő pihegése.

Borús délelőtt volt. A kikötő korlátjánál két férfi beszélgetett. Francois és egy másik fiatalember. Francois a társára nézett.

- Alain! Amióta csak az eszemet tudom, te vagy a legjobb barátom. Most úgy érzem, beszélnem kell veled.

- A menyasszonyodról?

- Igen. Honnan tudod?

- Bertran atyától.

- Igaz, ezt el is felejtettem.

- Segítségre lenne szükséged?

- Igen, de nem úgy, ahogy te gondolod. Én most veled nem, mint pappal akarok beszélni, hanem mint a barátommal.

- Hallgatlak.

- Lizzy haldoklik. Nem tudom, hogy mennyi van még neki hátra, de most éjszaka nagyon megijesztett. Már hónapok óta állandóan rosszul van. Annyira, hogy már fél abban a lakásban aludni. De nem is ez a legnagyobb baj, hanem az, hogy észrevette, hogy egyre nehezebben bírjuk már ezt az egészet.

- Felzaklatta, ugye?

- Igen. Pedig nem akartuk, hogy észrevegye, de mégis megtörtént.

- Ez emberi dolog, Francois.

- Talán igen, de így még nehezebb neki. Tehernek érzi magát, és bűntudata van, pedig ő tehet a legkevésbé erről.

- Mit szeretnél?

- Én? Már magam sem tudom. Lizzy azt szeretné, hogy egy kis időre adjuk be az irgalmaskodóhoz, amíg egy kicsit pihenünk.

- Ő ajánlotta fel?

- Igen. Úgy gondolja, hogy nekünk is szükségünk lenne egy kis pihenésre. Látod? Ő ilyen! Mindig másokkal törődött, magával kevesebbet. És ez olyan nehéz! Úgy érzem, ha még csak egy kis időre is, de másokra bízunk, akkor az olyan, mintha cserbenhagynánk. Ha meg nem töltődhetünk fel egy kicsit, abba mi is belerokkanunk. Nem testileg, hanem inkább lelkileg. Nem is tudod, milyen borzalmas érzés szinte naponta nézni, ahogy vérzik, hány, görcsöl, lázas, és félrebeszél. Ráadásul terhes. Egy csodával ér fel, hogy a gyerek még él. És ha megszületik, nem lesz ettől a betegségtől valami baja? Nem lesz testileg rokkant, vagy szellemileg visszamaradott? Már ha megszületik egyáltalán. Ennek sajnos most már szinte a nullával egyenlő az esélye. Nem veszíthetem el egyszerre a menyasszonyomat, és a gyermekemet! Milyen élet lesz az, ha nélkülük kell léteznom?

- Miben segíthetek, Francois? - nézett a fiatalemberre a másik férfi.

- Nézd, Alain! Én csak benned bízom, mert tudom hogy a legrendesebb ember vagy, akit csak ismertem. Pap vagy, és talán közelebb vagy az égiekhez, mint én. A húgod ápolónő.

- Vegyem magamhoz Elizabeth-et?

- Igen, ezt szerettem volna kérni. De csak pár napról van szó, legfeljebb egy hétről. Nekünk annyi elég, hogy egy kicsit magunkhoz térjünk.

- Jól van! Hozzátok el őt este!

- Köszönöm!

- Ne köszönj semmit!

A két férfi elindult lassan, sétálva. Alakjuk eltűnt a házak között, ahogy egyre távolodva beszélgettek.

A nap elérte a horizontot, lassan eljött az este. Marseille külvárosában egy magányos ház állt. Láthatóan rendben volt tartva, szép, faragott fakerítés vette körül, melyen belül virágoskert látszott. A ház egyik kis szobájában Lizzy feküdt az ágyban. Szeme csukva

volt, és aludt. Az ágyát négy ember vette körül. Therese, Francois, a fiatalember barátja, Alain, és annak húga, Valentine.

- Nagyon köszönöm a segítségedet, Alain! - szólalt meg Francois.

- Ugyan már! Barátok vagyunk. Vigyázunk a menyasszonyodra. Valentine itt lesz vele.

Francois felsóhajtott.

- Remélem, felépül! Borzasztó azt látnom, ahogy elfogy. Olyan elesett szegénykém.

- Imádkozom érte - felelte a barátja.

- Köszönöm!

Francois leült a lány ágyának a szélére, és megfogta a vékonyka kezét. Ernyedt volt, és apró. Ahogy simogatta, Lizzy kinyitotta a szemét.

- Francois! Még itt vagy? - mosolyodott el.

- Igen. És itt van a húgod is.

- Therese! Gyere ide! - nyújtotta ki a kezét a húga felé Lizzy.

A másik lány is leült hozzá, és átölelte.

- Szeretlek, Lizzy! Mindig is vigyáztál rám, amikor kicsi voltam.

- Te is rám, most, hogy beteg vagyok.

- Egy jó testvér ezt teszi.

E szavak hallatán Lizzy fejében felrémlt egy kép a múltból, a gyermekkorából.

„Merson úr is leguggolt a két lányka elé.

- Lizzy! Te vagy kettőtök közül a nagyobb. Neked kell vigyáznod a húgodra! Ne hagyd, hogy bármi baj érje őt! Érted?

Lizzy könnyes szemmel bólintott.

- Értem, papa!

- Jól van! Therese, kicsim!

A kisebbik lány közelebb lépett. A férfi most hozzá beszélt.

- Therese, drágám! Mindig fogadj szót Lizzy-nek! Jó?

A kislány szó nélkül bólintott. A férfi folytatta.

- Soha ne veszekedjete, mert testvérek vagytok, és szeretnetek kell egymást!

A két gyerek sírástól megdagadt arccal állt, amikor Ann is leguggolt hozzájuk, és megölelte őket.

- Szervusztok, gyerekek! Most már mennünk kell! Vigyázzatok magatokra és egymásra!”

Lizzy nem nézett a többiekre, csak valami távolba merülő tekintettel feküdt. A szeme sarkából egy könnycsepp indult el, és lefolyt a párnájára.

- Mi baj, Lizzy? - hallatszott Therese kérdése.

- Semmi baj, csak... a mamáékra gondoltam. Ha meghalok, biztos találkozom velük.

- Még ne akarj meghalni! Pihenj, és gyógyulj meg!

- Már nincs hozzá erőm.

- Ilyet ne is mondj!

- De hát... ha egyszer... ez az igazság...

- Pihenj! Nekünk most mennünk kell. Nem akarunk kifárasztani. Pihenj, és erősödj meg! Hamarosan jövünk.

Lizzy bágyadtan mosolygott.

- Jó. Menjetek csak. Ti is töltődjete fel egy kicsit! Nem árt, ha ti is végigalusszátok az éjszakát.

Therese odahajolt a testvéréhez, és megölelte.

- Szeretlek, Lizzy!

- Én is szeretlek, Therese! - mondta halkán Lizzy, és kinyújtotta két kezét az ágy mellett álló Francois felé.

- Francois! Gyere ide! - mosolygott rá.

A fiatalember leült az ágy szélére, és a lányka őt is átölelte.

- Nagyon szeretlek, Francois! Senki más férfi nem létezik számomra, csak te.

- Tudom, édesem! - felelte a fiatalember. - Te vagy a legjobb dolog az életemben!

- Igazán?

- Igen. Mi megyünk. Pihenj kicsikém! Néhány nap múlva itt vagyunk.

- Jó. Várlak titeket! - mosolygott Lizzy.

Therese és Francois indulni készült. Ahogy kifelé mentek a szobából, még visszanéztek az ajtóból. Lizzy mosolygott, és integetett nekik.

A két távozó még visszaintett, aztán becsukódott mögöttük az ajtó.

Az elkövetkező napok szokatlanul csendesek voltak. Therese és Francois úgy jártak-keltek a városban, otthon, mint az alvajárók. Nem tudtak mit kezdeni magukkal, csak úgy lézengtek a világban. Két nappal később végül rávették magukat, hogy egy kicsit sétáljanak a kikötő felé. Az utcán lépkedtek egymás mellett, és beszélgettek.

- Vajon mit csinál most Lizzy? - gondolkodott hangosan Therese.

- Talán pihen! Délután elmegyünk hozzá, és meglátogatjuk.

- Az jó lesz. Szerintem holnap már hazavihetjük, ha jól érzi magát.

- Meglátjuk, milyen állapotban és hangulatban van. Neki kell döntenie.

- Francois!

- Hm?

- Hónapok óta, amióta Lizzy leesett a lábáról, minden egyes nap a végtelenségig elfáradtam, s mégis... most, hogy pár napja nincs otthon, borzasztóan üres a ház. Hiába aludtam végig az éjszakát, mégis úgy éreztem, bárcsak itt lenne, és fáradhatnék érte. Hiányzik.

- Nekem is. Én csak egyet kérek a sorstól, az Istentől, vagy ki tudja milyen égi hatalomtól! Ne hagyja, hogy Lizzy így szenvedjen! Gyógyuljon meg végre, hogy vége legyen ennek az egésznek!

Therese felsóhajtott.

- Én már nem is tudom, hogy mit kérjek, vagy gondoljak. Már leszoktam arról, hogy bármit is reméljek. Ez az egész nem a mi kezünkben van. Mi megtettünk mindent, amit lehetett. Már csak várnunk kell, hogy odafönn döntsenek.

Francois nem felelt, csak bólintott. A két ember lassan sétált tovább, és kiértek a tengerpartra. Francois elmosolyodott.

- Amikor Lizzy-vel itt kint voltunk legutóbb, nagyon élvezte az egészszet. Be akart menni a vízbe. Bevittem, és nagyon tetszett neki. Itt láttam utoljára nevetni. Nagy tervei voltak. Párizs, gyerekek, család.

- Még megvalósulhat.

- Én is ez próbálom elhiteni magammal.

A szél feltámadt, és felkavarta a hullámokat.

- Vihar közeledik - nézte az eget Therese.

- Igen. De majd elmegy, és utána megint kisüt a nap.

A két ember visszasétált a kikötői korláthoz, majd elindultak a Rue Terrusse felé. Pár perc múlva egy fiatal fiú szaladt oda hozzájuk.

- Francois úr?! - kérdezte.

- Igen.

- Alain úr kéri, hogy sürgősen siessen hozzá!

- Mi történt?

- Nem tudom, uram. Én csak az üzenetet hoztam.

- Te jó isten! Lizzy! - esett kétségbe Therese.

- Gyere! Siessünk! - sürgette őt Francois, és futva indultak el. Alain háza három utcányira volt, de most mérföldeknek tűnt.

- Mikor érünk már oda? - zihált Therese.

- Mindjárt! A sarkon túl!

- Jó! Csak érjünk oda minél előbb!

- Hamarosan ott vagyunk!

A két ember bekanyarodott a szűk utcába, és elérte a magányosan álló házat. A kapu nyitva állt. Francois és Therese benyitott a házba.

- Alain! - kiáltott Francois. - Itt vagyunk!

Francois hangjára nyílt a szoba ajtaja, és kilépett rajta a fiatalember barátja.

- Mi történt, Alain? - zihálta Francois. - Jöttünk, ahogy tudtunk!

- Lizzy-vel van valami, ugye? - lihegett kétségbeesetten Therese.

- Igen.

- Mi történt?! Beszélj, Alain! - kiáltotta Francois, és belépett a kis szobába.

Villámcsapásként hatolt elméjébe a kép, amit megpillantott. Lizzy ágya teljesen üres volt.

- Mi ez? Hol van Lizzy?! - kérdezte zaklatott hangon.

Alain odalépett hozzá.

- Nagyon sajnálom, Francois! - mondta neki halkán. - De ő már elment.

- Elment? Ez... ez azt jelenti, hogy meghalt?

- Igen.

- Az nem lehet!! Ugye csak viccelsz?!

- Sajnos nem viccelek, Francois.

- Meghalt? De mikor?

- Két órája. Beindult a szülés. A szervezete annyira le volt már gyengülve, hogy ezt már nem bírta ki.

- Két órája?! Miért csak most szóltatok?!

- Azóta titeket kerestünk, de nem voltatok otthon. A szomszéd fiú csak most talált rátok.

- Ó, Istenem! - hangzott fel Therese hangos zokogása. - Lizzy! Mi lesz velem nélküled?!

Francois ide-oda járkált, mint egy ketrecbe zárt tigris.

- Miért kellett nekem elmennem?! - kiáltott fel. - Miért nem maradtam itt vele?! Biztos hiányoztam neki!

Alain a barátjához lépett, és a vállára tette a kezét.

- Nem tehetél volna érte semmit. Ő már túlságosan beteg volt ahhoz, hogy túlélje.

- És a gyerek? Mi van a gyerekekkel?

- Elvitték.

- Ő is meghalt?

- Nem. Ő életben maradt.

- Világgra jött?

- Igen. Fiad született.

- Fiú?

- Igen.

- Egészséges volt?

- Amennyire meg tudtam ítélni, igen.

- És most... hol van? Hová vitték?

- Nem tudom, Francois. Az egyháztól és a gyámügytől voltak itt, és ők vitték el.

- A gyámügytől?! Hogyhogy?!

- Erről nincs információm. Valakik elintézték, hogy a gyereket elvigyék. Hogy hová, arról fogalmam sincs.

- Meg kell tudnom, hogy hol van a fiam!

- Francois! Nem hinném, hogy sikerül.

- Ezt nem mondhatod komolyan! Hogyhogy nem sikerülhet?! Született egy fiam, attól a nőtől, akit a legjobban szerettem! És te azt mondd, hogy nem sikerülhet?!

- Francois, nyugodj meg! Tudod bármivel bizonyítani, hogy te vagy a gyerek apja?

- Nem.

- Erről van szó! Lizzy nem volt a feleséged. Még nem telt el egy év a férje halála óta, így a fiadat Lizzy férje, Jacques Flore vezetéknevén anyakönyvezik. Még ha utána is keresel, nem adnak ki neked információkat, mert téged Francois Grasset-nak hívnak.

Francois nem válaszolt, csak bámult maga elé. Therese az ajtóban állt, és sírt.

- Kimegyek - szólt halkán Alain, és távozott.

Francois az üres ágyat nézte, ahol nemrég még Lizzy feküdt. A fiatalembernek a szívébe hatolt az utolsó kép, amit a lányról magában őrzött. Az a kép, amikor Lizzy mosolyogva integetett nekik. Pár napja volt, és most már nincs sehol. Megszűnt létezni mindaz, ami Lizzy volt. A kislány, a menyasszony, a társ és az édesanya. Eltűnt, s vele együtt egy egész világ. Hogy lehet ezt felfogni? Francois nem tudta rá a választ, mint ahogy Therese sem. Alig hallatszott a hangja, amikor megszólalt.

- Francois! Mi lesz most velünk? Hogy lehet ezt túlélni?

- Bárcsak tudnám, Therese!

- Nekem... nekem ő volt az egyetlen rokonom - pityergett. - Az egyetlen! Most már tényleg egyedül állok a világban! A mamáék is meghaltak, és most már Lizzy is elment. Nincs senkim! Mit csinálok én a testvérem nélkül? Elveszítettem a másik felemet.

Francois a lányra nézett.

- Tudod... én most úgy érzem magam, mint aki egy kietlen síkságon jár, ahol nem látni senkit. Csak a végtelen síkság, semmi más. S az égen sötét felhők gyülekeznek, eltakarják a napot, amit Lizzy jelentett nekem.

Therese csak állt némán, és pityergett. Csendesen, de fájdalmasan. Francois felállt.

- Gyere! Menjünk! Itt már nincs miért maradnunk.

Therese némán bólintott. A két ember elhagyta a házat. A lány belekarolt Francois-ba, és úgy sétáltak hazafelé. Francois ismét megszólalt.

- Engem csak az az egy dolog vigasztal, hogy Lizzy már nem szenved többé. Már nem fáj neki semmi.

- Gondolod, hogy találkozik anyáékkal? - hangzott Therese halk kérdése.

- Ha van túlvilág, akkor biztosan.

Therese felsóhajtott.

- A túlvilág? Ők már együtt vannak, csak én hiányzom onnan. Talán nekem is jobb lenne ott!

- Ne mondj ilyeneket, Therese! Nekem egyszer a nagymamám a túlvilágról beszélt. Azt mondta, hogy az élet és a halál közötti határ olyan, mint egy ajtó a falon. Nincs kulcsra zárva, bármikor szabadon beléphetsz rajta, de csak akkor jutsz el a boldogság földjére, ha megváród, hogy az ajtót a túloldadról nyissák ki neked. Ha te nyitod ki, nem biztos, hogy ott kötsz ki, ahová menni akartál.

A lány és a fiatalember némán sétált tovább, alakjukat elnyelte a messzeség.

EPILÓGUS

Csöndes, nyári délután volt. Therese és Francois a frissen betemetett sír mellett állt. Most, ezen a napon vált mindkettejük számára valósággá, amit eddig még nem is nagyon tudtak felfogni. A sír, amely mellett álltak, véglegesen magába zárta Lizzy koporsóját, és lezárva a lány életének történetét.

Lizzy halkán szólalt meg.

- Mi lesz most velünk, Francois?

- Együtt maradunk. Egyikünknek sincs már igazán senkije, csak mi maradtunk egymásnak. Együtt talán túléljük ezt is! De én nem maradok itt, Therese! Ez a környék lelomboz engem. Minden csak a szomorúságra, a halálra emlékeztet. El kell mennem innen!

- Veled megyek, ha nem bánod.

- Miért bánnám? Nekem nagyon fontos, hogy mellettem legyél.

- Nekem is.

- Menjünk! Itt már nem vár semmi.

- És most mi lesz velünk?

Francois felsóhajtott.

- Én csak egyet tudok. Bármilyen is, de megkeresem a fiamat.
- Veled tartok!
- Köszönöm!

A két ember egymásba karolva távolodott, maguk mögött hagyva a sírt, melynek fejfáján jól olvasható volt a felirat:

Liz Flore
Szül. Elizabeth Merson
(1782-1803)
Itt nyugszik az édesanya,
Aki életét adta, hogy gyermeke élhessen.

VÉGE

A TÖRTÉNET

- *A NÉVTELEN EMBER* -
- *A SERVIER ÖRÖKSÉG* -
- ÉS
- *A FLORE REJTÉLY* -

**CÍMŰ REGÉNYEK ÁLTAL ALKOTOTT
TRILÓGIÁBAN FOLYTATÓDIK.**